

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ

ΟΛΛΗΝ ώρα ο συνταγματάρχης Πλουμέρ μου μιλούσε χαμηλόφωνα και μούδινε οδηγίες σχετικές με την εμπιστευτική κι επικίνδυνη αποστολή μου. Στο τέλος, σφίγγοντας το χέρι μου, πρόσθεσε τα εξής:

—Και τώρα, δεκανέα Γήτλν, μπορείς να πηγαίνεις... Σκέψου, ότι αν καταφέρεις να κόψεις τα σύρματα του τηλεγράφου, τα οποία συνδέουν τους Μπόερς του Μπουλτφοντάιν με το στρατηγείο τους που βρίσκεται στη Βεουανανάνδη, η νίκη είναι δική μας... Κι' όχι μόνο θα νικήσουμε τους απομονωμένους Μπόερς, αλλά κι' εσύ θα προωθηθείς...

Αφίνω πού σε περιμένει κι' ένα χρηματικό δώρο 500 στερλίνες, που σου φτάνει για να εξασφαλίσεις το μέλλον σου!... Χαίρετσα με σεβασμό τον αρχηγό μου, τον διαβεβαίωσα πως θάκανα τ' αδύνατα δυνατά για να πετύχω στην αποστολή μου και θύηκα απ' το γραφείο του. Η καρδιά μου χτυπούσε από μία διπλή συγκίνηση: Πρώτα για τους κινδύνους που θ' αντιμετώπιζα σε λίγες ώρες, και ύστερα γιατί τραβώντας για το Μπουλτφοντάιν, θα περνούσα κι' απ' το αγρόκτημα της... αγαπημένης μου!...

Νοιώθετε τώρα με πόση λαχτάρα ανυπομονούσα να δω την όμορφη Σούζν μου. Σπρουνίζοντας διαρκώς το αλογό μου κι' αδιαφορώντας για την κούραση, αντίκρισα κατά το θρόνισμα τα μακρινά φώτα του Ζέερουστ, μιάς μικρής πόλεως 'Ολλανδών αποίκων, έχθρων των 'Αγγλων και μυστικών συμμάχων των Μπόερς.

Ανάσασα με ανακούφισι, γιατί δύο μίλλια πιο πέρα απ' το Ζέερουστ θρικόταν το αγρόκτημα της Σούζν. Το σκοτάδι είχε αρχίσει να πέφτει πυκνό τώρα, κι' έτσι με δυσκολία πλανιόμουν μέσα στον κατάφυτο κάμπο. Δεν ήθελα να περάσω ανάμεσα απ' την πόλη, για να μην κινήσω τις υποψίες κανενος κατασκόπου. Γι' αυτό προτίμησα να κάνω έναν μεγάλο κύκλο, και να φθάσω στο αγρόκτημα απ' τα δύσβατα μονοπάτια του κάμπου.

Όταν έφθασα στο αγρόκτημα, η οικονόμος της Σούζν είχε πειά δειπνήσει. Τους θρήκα όλους στο τραπέζι να πίνουν και να καπνίζουν, κουθεντιάζοντας συγχρόνως για διάφορα ζητήματα. Η εμφάνισή μου τους παραξένεψε αρκετά. Ωστόσο η Σούζν, ο πατέρας της και τα τρία αδελφία της—στιθαρικοί και γιγαντώσιμοι άνδρες—με υποδέχτηκαν εγκάρδια και μούφεραν να φάω και να πιώ.

Απόφραξη ένοιεζται να τους πω τον αληθινό σκοπό της νυκτερινής έκδρομής μου, και μόνον όταν απόφαγα, πήρα λίγο παράμερα την αγαπημένη μου και της εξήγησα με λίγα σιγαλά λόγια τι σκόπευα να κάνω. Σε κάποια στιγμή όμως, άντελήφθην έναν απ' τους αδελφούς της νύχτα το αυτί του στημένο σε μιάς και να με λοξοκυττάζει υποπτικά.

Σταμάτησα άμέσως τις έκμυστηρέσεις μου, και γύρισα τη συζήτηση αλλού. Αυτό το άντελήφθη άμέσως η Σούζν, και σε μία στιγμή μου είπε μεθυστικά:

—Καληνύχτισέ τους, δίδην πως θα φύγεις... Περίμενε με στο γεφύρι του Μάρικο Ρίβερ!...

Θέλησα να διαμαρτυρηθώ, μα δεν μούδωσε καιρό να πω τίποτε, γιατί άμέσως απομακρύνθηκε με ύψος αδιάφορο. Τους καληνύχτισα τότε, ευχαριστώντας τους για τις περιποιήσεις, κι' όταν έφθασα στο γεφύρι, τα φώτα του αγροκτήματος ήταν πειά σβυσμένα.

Πέρασε αρκετή ώρα, δίχως ν' ακούω τίποτε... Κι' όταν ο ήριζοντας στο βάθος άρχισε να φωτίζεται απ' το φεγγάρι που θύγαινε, εγώ για να μη χάνω έντωμαξού άδικα τον καιρό μου, σκαρφάλασα στον πλησιέστερο τηλεγραφικό στύλο κι' έκοψα τα σύρματα με το ειδικό ψαλίδι μου.

Εξαφνα άκουσα καλπασμό αλόγου και πήδηξα κάτω. Πριν όμως προλάβω να κρυφτώ, αντίκρισα από μακριά τη λυγερή σιλουέττα της αγαπημένης μου, και σε λίγα τη δέχτηκα—λαχανιασμένη στην άγκαλιά μου.

Σκαρφάλασα σ' ένα στύλο κι' έκοψα τα σύρματα...

—Αυτό που κάνεις είναι τρέλλα, μου είπε. Ξέρεις ότι τα δέλφια μου δεν υποφιάζονται καθόλου την αγάπη μου... Οπτικά σε έχθρεύονται, γιατί είσαι 'Αγγλος... Και όταν σε λανθασμένα θά Ζέερουστ απ' τη διακοπή της τηλεγραφικής συσκευής, θά καταλάβουν ότι εσύ έκοψες τα σύρματα και θά σε κυνηγήσουν!...

—Μα θά είμαι μακριά πειά, αγαπημένη μου! άποκρίθη φιλώντας την με τρυφερότητα.

—Μπορεί να είσαι μακριά, μου ξανάπε, αλλά έντωμαξού άρχισουν να σε καταδιώκουν όλα τα έφιππα άποσπάσματα των Μπόερς, τα όποια τριγυρίζουν κρυφά σ' όλη την περιφέρεια. Ξεχνάς ότι δεν ξέρεις καλά τα μονοπάτια κι' ότι μπορείς να περιπλανηθείς;... Και ξεχνάς επίσης ότι η κατασκόπηση σου τόν σας είναι θαυμάσια άδραναιωμένη;...

—Εοφίξα τρυφερά στην άγκαλιά μου το εύλιστο κορμί της αγαπημένης μου και της ψιθύρισα στο αυτί:

—Όλα αυτά γίνονται για σένα... Η 500 χρυσά στερλίνες που θά πάρω αν πετύχω, θά μάς έπιτρέψουν να ενάξουμε να πάντα και να ζήσουμε εύτυχισμένοι, έστω κι' αν δεν με θέλουν οι δικοί σου!...

—Και θέβαινα δεν σε θέλουν! φώναξε η Σούζν, φιλώντας με λαχτάρα στο στόμα. Μα ποιος τους άκούει;... Μη χάνουμε όμως καιρό... Με ένα σπινού έκοψες, δεν έκανες κανένα κατόπιν και τόσο σπουδαίο... Έπίσης νύχτες νύχτες να πιασθείς, από στιγμή σε στιγμή... Έλα μαζί μου... Έγώ ένα τετερο σχέδιο έγω, και μόλις το έκτελέσουμε, σου δείχνω το μονοπάτι να φέγεις, κι' εγώ γυρίζω στο σπίτι πριν πεθρή ή χαρσαυγή!...

Περίεργος, γεμάτος από άνερπτες συγκίνηση, την άκολουθήσα και κατασσε επί αρκετή ώρα μαζί. Σε μιά ρα φθάσαμε κοντά στις σιδηροδρομικές γραμμές, η όποιες θρικόταναν σε μιά έπιπονη άνηφορία.

—Βλέπεις; μου είπε τότε η Σούζν μου. Σε λίγο θά περάσει από εδώ το τρένο... Όλοι οι τηλεγραφικοί στύλοι θρικόονται κατά μήκος της γραμμής. Θά κόψουμε αρκετά σύρματα, θα σπινού ματίσουμε με αυτά ένα διπλό και το διπλό καλώδιο και θά το γαντζώσουμε κρυφά στο άγκιστρο του τελευταίου άγονισού του τρένου... Το τρένο περνά σιγά από εδώ λόγω της άνηφορίας, δεν θά δυσκολευτούμε σ' αυτή τη μανέβρα... Η άλλη άκρη του καλώδιου θά είναι δεμένη στον πλησιέστερο στύλο... Έτσι όσο θά προχωρή το τρένο σπινού σιγά στην άνηφορία, θά τραβά σπινού νως μαζί του το καλώδιο κι' ο στύλος θά ξεριζωθεί... Καί... —...και μόλις ξεριζωθεί ο πρώτος στύλος, το γονόρο σύρμα του θά έσπινού ζώσει τον έπόμενο στύλο, με τον όποιο θά συνδέεται, κι' ο έπόμενος τον επόμενο και ούτω καθεξής! Ξεφάνισα κατασσεμισμένος.

—Μα όχι διαρκώς «και ούτω και εξής»! με δέλεσε η Σούζν μου γελώντας. Γιατί έπιτέλους, κάπου το σύρμα θά κοπεί απ' το τρένηγμα του τρένου... Όσο να γίνει όμως αυτό, κι' έπειδή είναι όμαλη η άνηφορία, χωρίς πολλούς και πυκνούς θάμνους, άσφαλός θά ξεριζωθούν αρκετοί στύλοι, το σύρμα θά κοπεί σε πολλές μεριές, κι' η έπισκευή του θά χρειαστεί πολλές κι' έβδομάδες... Είσαι ευχαριστήμενος απ' το σχέδιό μου;

—Κατενθουσιασμένος μάλιστα, λατρεία μου! ξεφάνισα την δανάσφιξα στην άγκαλιά μου με άνέκφραστη σπινού. —Έπειτα σκαρφάλασα γοργά σε μερικούς στύλους, έκοψα ένδιάμεσα σύρματα, σχημάτισα ένα μακρύ και δυνατό καλώδιο και δένοντας την άκρη του στη μέση ενός στύλου απ' το μέσο της άπειραχτης τηλεγραφικής γραμμής—περίμενα με την άκρη στο χέρι το πέραςμα του τρένου.

Όταν φάνηκε τέλος το τρένο από μακριά, η Σούζν μου κρατώντας τ' άλογα απ' τα χαλινάρια, κρύφτηκε πίσω από τους ριχούς θάμνους, πρός το κάτω μέρος της γραμμής, γανασμένο το τρένο απ' την άνηφορία, έφθανε σπινού ταχύτητα διαρκώς έλαττωμένη. Σε έλτος τότε, πήδησα απ' τα κρύπτη μου, γαντζώσα τη θηλεία του καλώδιου στο άγκιστρο του τελευταίου άγονισού και άρχισα να τρέχω πρός το τρένο.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωτας είναι τα φτερά που έδωσε ο Θεός στην ψυχή μας, για να ιπνωθή και να φτάσει κοντά του. Μιχαήλ Άγγελος

Αν η ευσέβεια ανέβάζει την ψυχή μας στον ούρανό, ο έρωτας κατεβάζει τον ούρανό στα πόδια μας. Βύρων

Από τους Όλυμπίους Θεούς, μόνον ο έρωτας θαυματοουργεί άκοιμα. Ζ. Ρίχτερ

Αν δεν ύπνηχε κανείς έρωτευμένος στον κόσμο, ο ήλιος θά έσβηνε. Β. Ούγκω

Ο έρωτας είναι δροσιά του ούρανού, η όποια ανασταίνει την καρδιά μας. Α. Μυσσέ

Η γυναίκα είναι άπεσταλμένος του διαβόλου. Λερού

Η γυναίκα έχει κυνιμένα στην ψυχή της το δηλητήριο του φειδιού και την κακντροχία του διαβόλου. Α. γ. Γρηγόριος

Δεν ύπνηχε καλύτερος έπανος για μιά γυναίκα, από το να μη συζητούν γι' αυτήν. Κινέζικη Παροιμία

Όταν σβύσουν τα δέληγτρα μιάς φιλάρεσκης γυναίκας, τότε κι' αυτή είναι πειά ένας νεκρός!... Γεωργία Σάνδη

Όποιος ποτείνει τη γυναίκα του, γελεί τον έαυτό του. Κι' όποιος δεν ποτείνει τη γυναίκα του, γελιέται απ' αυτήν. Κινέζικο Λόγιο

Η γυναίκες είναι διάβολοι, που μάς μιάζουν στον Άδη από την πύλη του Παραδείσου. Α. γ. Κυπριανός

Όσο έσοδεύεται η άρετή της γυναίκας, τόσο η φημη της μεγαλώνει. Α. Μυσσέ

Ο άληθινός Παράδεισος δεν είναι στον ούρανό, άλλ' άπάνω στα χείλη ενός αγαπημένου προσώπου. Θ. Γκωτιέ

Όπου βρίσκεται η γυναίκα, εκεί γάνει η φωνή της κι' η δυστυχία. Εδουάρδους

Όταν η γυναίκα ξέρει τί γίνεται στη γειτονιά, ο άνδρας δεν ξέρει τί γίνεται μέσα στο σπίτι του. Κινέζικη Παροιμία

Η γυναίκα είναι όλητορας κάθε φορά που ποτείνει τον άνδρα της ή σκυλοβάζει την πεθερά της. Ιαπωνική

Η γυναίκα είναι το γλυκό όνειρο και συγχρόνως ο έφιάλης του άνδρος. Μωύσης

Η γυναίκες έχουν για έφιπος τη γλώσσα τους, η όποια ποτέ δεν σβύνει. Ντίντερο

Τις γυναίκες τις βασανίζει περισσότερο ένα μυστικό, παρά ο κόπος. Πόλντε Κόν

Η γυναίκα είναι πιο πικρή απ' το θάνατο. Σολομών

Η γυναίκες δεν μπορούν να κάνουν ούτε στιγμή χωρίς έρωτα. Όταν δεν βόσκουν το άντελειμένο της αγάπης τους στη γη, τότε καταφύγουν στον ούρανό και γίνονται θεοφοβόλινες. Πάπας Κλήμης Δ'

Η γυναίκα είναι πιο μακριά από την αγάπη, από τον έρωτα. Α. γ. Σεβαστιανός

Ο καλύτερος έπανος για μιά γυναίκα, είναι η κατηγορία έναντιόν της αντίληψής της. Ζ. Ζ. Ρουσσώ

Η αγάπη είναι η πιστή σπινούρος της γυναίκας. Χωρίς την αγάπη, η γυναίκα δεν θά ένιωθε κανένα δέληγτρο σ' αυτό τον κόσμο. Πόπ

Η γυναίκα κρατεί το λόγο της τόσο καιρό, όσον διατηρούνται και τα χείλη του περσάματος ενός φτερού άπάνω στο τρεχάμενο νερό. Αλφο. Μυσσέ

της άγαπημένης μου.

Με άπερίγραπτη συγκίνηση παρακολούθησα το καταστρεπτικό άποτέλεσμα του έξυμνοτάτου σχεδίου της άγαπημένης μου: Όταν κόπηκε έπιτέλους κάπου το τηλεγραφικό σύρμα, είχε προφθάσει έντωμαξού να ξεριζώσει και να γκρεμίσει κάτω στη γη έκασοντάδες δλόκληρες στύλων, και σε μήκος άρκετών χιλιομέτρων!...

Ήταν καιρός να χωρίσουμε όμως, γιατί η χαρσαυγή πλησίαζε και τα μέρη ήταν πλημμυρισμένα από έχθρικές περιπολίες. Καπάσαμε μαζί έως μισή ώρα, για να μου δείξει το μονοπάτι, απ' το όποιο θά μπορούσα να γυρίσω γρήγορα στο στρατόπεδο. Καθώς όμως θρεθήκαμε μπρος σε μιά άπότομη στροφή του μονοπατιού, φωτισμένοι κατάσθηθα απ' το δλοστροφύλο φεγγάρι που μεσουρανούσε πειά, σταθήκαμε έξαφνα άκούγοντας άριες φωνές και μία μπουερική περιπολός ξεφύτρωσε από τους θάμνους μπροστά μας.

Τα στρατιωτικά κουμπιά μου, που γυάλιζαν στο φώς, έδειχναν καθαρά ποιος ήμου, κι' άρκετά όπλα σημάδεψαν το στήθος μου. Μιά όμορφονιά άκούστηκε τότε, συνδεδεμένη από μιά γοερή κραυγή φρίκης κι' έξαλλος από άπελευμένη από τη Σούζν μου να γέρνει στη σέλλα αίματόφυρη! Τι είχε συμβεί; Άπολύστατα για να με σώσει κατάσθηθα απ' το δλοστροφύλο φεγγάρι που μεσουρανούσε πειά, σταθήκαμε έξαφνα άκούγοντας μπροστά μου δέχθηκε αυτή τον θάνατο στο τρυφερό της στήθος!...

Οι πυροβολισμοί έξακολουθούσαν, μα ήταν άργα πειά: Έγώ είχα άρπάξει την αγαπημένη μου στην άγκαλιά μου, σπινού νως άγρια το αλογό μου, και δεν άργησα να αφήσω μακριά τον έχθρο, τραυματισμένος μόνον έλαφρά στο μπράτσο από μιά σφαίρα.

Η επάνοδός μου στο στρατόπεδο ήταν πένθιμη, γιατί σάν έφθασα εκεί, μόνονα το πώμα του αίματόθρεκτο της άγαπημένης μου μπόρεσα να παραδώσω στους καταπληκτικούς νοσοκόμους. Έπειτα, μόλις συγκρατώντας τα δάκρυά μου, άφηγήθηκα στον αρχηγό μου το λαμπρό σχέδιό της, την έπιτυχία της άποστολής μου, και τον ήρωικό θάνατό της έξ αίτίας μου.

Κι' έκείνος συγκινημένος για την αλτρουσία της και τον ήρωισμό της, κάρφωσε στα στήθη της το παράσημό του, ένω τα δάκρυά μου έβρεγαν το κίτρινο μά χαμογελαστό άκομη προσώπάκι της!

Από τότε, δεν παντρεύτηκα... Η όμηλη θυσία της για μένα, με πέντρεψε όριστικά με τη λατρευτή κι' έφι άνάμνησί της...

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΑΥΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

—Η «Μετρό Γκόλντουίν Μάγιερ» άπόφασισε να δώσει μεγάλητερη προσοχή στην έκμετάλλευση των εκπαιδευτικών—ή μορφωτικών—ταινιών, τις όποιες έχει σχεδόν μονοπωλήσει η Γερμανική παραγωγή. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, έξηντα τέτοια φιλμ θά γυριστούν για λογαριασμό της 'Αμερικανικής εταιρείας.

—Ο Έμιλ Γιάνινγκς σκέφτεται να γράψει μιά πολύτομη ιστορία του κινηματογράφου. Με την ευκαιρία αυτή, πληροφορούμε τους αναγνώστες μας, ότι ο μεγάλος Γερμανός τραγωδός έδίδαξε από το 1924 ως το 1926 ιστορία του αρχαίου θεάτρου στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου.

—Η 'Αμερικανική κυβέρνηση άπαγόρευσε την προβολή ενός φιλμ, με τον πρωτότυπο τίτλο «Υπεργυναίκες», έπειδή το έθεώρησε ως «λίβελλο» κατά των συγχρόνων 'Αμερικανίδων...

—Ο Ρενέ Κλαίρ, ο καλύτερος Γάλλος ρεζισέρ και ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτας του κόσμου, έχει τελειώσει ένα φιλμ, το όποιο όμως θά εμφανισή μονάχα τον προσεχέ Σεπτέμβριο. Στο μεταξύ, κρατάει μυστικό και αυτόν ακόμα τον τίτλο της ταινίας του.

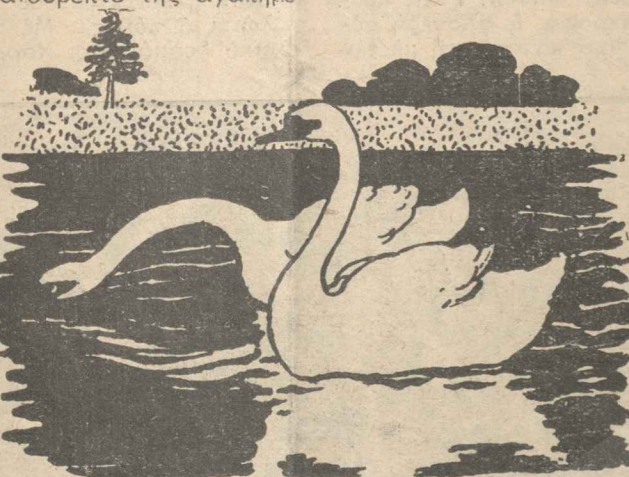
ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΩΔΙ

Σε κάποια συναναστροφή μιλούσαν για την μετεμψύχωση κι' ένας κουτόμυαλος, θέλοντας να πούληση έξυπνάδα, πετάχτηκε κι' είπε:

—Θυμάμαι πώς ήμου άλλοτε ένα χρυσό βωδί!

—Και τώρα, καθώς θέλω, τον άποστοίμασε κάποιος, βέγ χάραξε παρ ά μονάχα το έπιπινσμα!

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΗΝΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Το αλλόκοτο «Χρηματιστήριο» της όδου Φέρ-α-Μουλέν στο Παρίσι. Το σκοτεινό εμπόριο του πρώην άπαχη Ουρλιέ. Ένας μυστηριώδης πελάτης. Το παζάρι για το σώμα μιας όμορφης χορευτριάς. Μιά επίσκεψις στο μακιζέριο κατάστημα του «Κατά Μπαρούχ, όστεολόγου. Το εμπόριο των σκελετών, κλπ.

πιο περιέργη μά κι' η πιο άξεχαστη απ' όλες τις έρευνες που έχω κάνει ως τώρα ως ρεπόρτερ, είνε ασφαλώς η πρωτότυπη έρευνά μου για το «Χρηματιστήριο των νεκρών». Δεν διατάζω διόλου να σάς πω, ότι ένοιωσα κάποια φόβη, όταν άκουσα να μου άποκαλύπτουν κρυφά αυτό το άπαίσιο εμπόριο. Μά ποιά γινόταν λοιπόν; Και ποιά θρισκόντουσαν τα μακάβρια εμπόρευματά γι' αυτές τις τόσο πρωτότυπες άγοραπωλησίες;

Ο φίλος μου, που είχε την καλωσύνη να μου πάλει αυτή την ασφαλώς, παλμός άστυνομικός της Μυστικής «Ασφαλείας», ήρθε ένα απόγευμα στα γραφεία της «Εφημερίδος μου και μου είπε:

—Πάμε στο περίφημο «Χρηματιστήριο»... Δεν είνε και τόσο τρομαχτικό: είνε ένα ήσυχο καφενείο μιας λαϊκής συνοικίας, στην όδο Φέρ-α-Μουλέν.

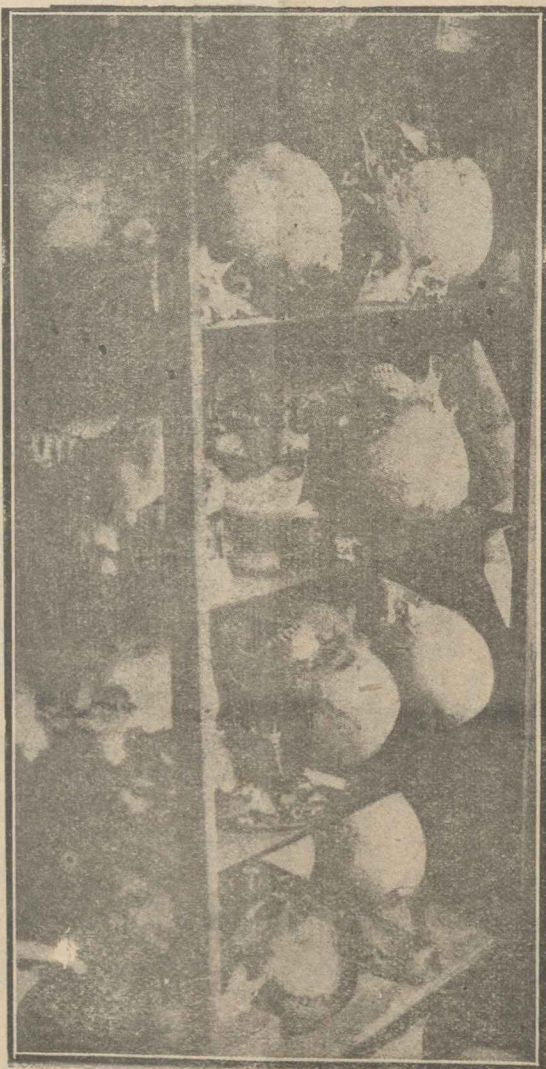
Τόν άκολούθησα λοιπόν περίεργος κι' ύστερ' από άρκετη ώρα, αφού πρώτα διασχίσαμε όλο το Παρίσι, φτάσαμε σε μία παλιά κι' έργατική συνοικία. Στην όδο Φέρ-α-Μουλέν κάθονται όλο καρροτσέρηδες. Έκει πέρα είνε τα πιο πολλά καρροτσέρηδες. Η συνοικία είνε λίγο κακόφημη, τα σπίτια έρειπωμένα σχεδόν κι' οι νυχτερινοί δρόμοι της θάφονται κάθε τόσο με αίμα, γιατί οι καυγάδες έξω από τις μικρές ταβέρνες και τα ύποπτα καφεναεία-μπάρ-ρεστωράν είνε ή πιο δραματική διασκέδασις των τρελλών γυναικών του δρόμου.

Ο συνοδός μου, στάθηκε μπροστά στο καφενείο των «Δυό Μυλλιάδων» και μου εξήγησε:

—Βλέπεις αυτό το λαϊκό κέντρο που είνε καφενείο, υπάκω καί ρεστωράν μαζί; Αυτό είνε το «Χρηματιστήριο των νεκρών». Ο Ζάν Ουρλιέ, ο καφετζής, παλμός άπάγχης, που έχει περάσει δέκα χρόνια στα κάτεργα, έχει θρή ένα πρώτης τάξεως επάγγελμα, που του άφθνει μεγάλα κέρδη. Άγοράζει από το άνατομείο ή από το νεκροσκοπείο τα πτώματα των άγνώστων ή των γυναικών του έρωτος και τα πουλάει σε μερικούς περίεργους τύπους που κάνουν κι' αυτοί το ίδιο εμπόριο. Ο Ουρλιέ είνε παλμός φίλος μου, από τον καιρό που ήμουν στην «Ασφάλεια και γι' αυτό δεν μου άρνήθηκε τη γάρι που του ζήτησα: να παρακολουθήσουμε την άγοραπωλησία ενός νεκρού... Σήμερα άκριβώς έχει ραντεβού μ' έναν πελάτη του... Έυπρόξ! Πάμε και μεις μέσα... Ο Ουρλιέ θα μās γνωρίσει ως πελάτες...

Κι' αλήθεια, ο φίλος μου, τα κατάφερε μία χαρά. Ο Ουρλιέ με πέρασε για ύποπτο γιατρό που έχει ανάγκη από πτώματα για σκελετούς και μου έδειξε από την πρώτη στιγμή μία συγκινητική συμπαθεία. Ήταν όπως τον είχα φαντασθή: ένας κτηνώδης άνθρωπος με άδρά χαρακτηριστικά έγκληματίου.

Τα «Δυό μυλλιάδρα» στο θάθος, είχαν ένα «ειδιάτερο». Από εκεί, μία μικρή πόρτα έβγαζε στο ύπόγειο, όπου φύλαγε τα «εμπορεύματά» του, σ' ένα μεγάλο ψυγείο, αυτός ο μυστηριώδης καφετζής. Στο «ειδιάτερο» λοιπόν περιμέναμε τον πελάτη του Ουρλιέ, που δεν άργησε να ήρθη. Τόν έλεγαν «Οκτάβ». Μι' αυτό τ' όνομα μās σύστησε ο Ουρλιέ. Ήταν ένας μικρόσωμος και στεγνός άνθρωπος με χρυσά γυαλιά και σπασιωδικές κινήσεις. Το χρώμα του προσώπου του ήταν κίτρινο και το δέρμα του στεγνό και ρυτιδωμένο. Ο κ. «Οκτάβ» δεν παραξενεύθηκε διόλου απ' την παρουσία μας. Μας πέρασε για έμπορους νεκρών που είχαν κανονίσει τη δουλειά τους κι' έπιναν ακόμη ένα ποτήρι

Το όστεοφυλάκιο του «Οκτάβ Μπαρούχ

ρόκι θερμού με τον παλμό άπαχή...

Μά ο κ. «Οκτάβ» ήταν λιγάκι θιαστικός κι' έτσι ο Ουρλιέ γέθηκε σε λίγο από εκείνη την μικρή πόρτα που έβγαζε στο μυστηριώδες υπόγειο του. Όταν ξαναγύρισε, κρατούσε με κοποστά χέρια του ένα στενόνεκρο δέμα.

Είνε το σώμα της Τζέννης Φλιπότη, μās εξήγησε, εκείνης της όμορφης χορευτριάς του «Μπομπινό», που έπαιρνε την κοκκίνη, όπως τρώνε τα μικρά κορίτσια τη ζάχαρη... Πέθανε προχθές στο νοσοκομείο έρμη, δίγως να νοιαστή κανείς γι' αυτή ούτε ή φίλες της... Άς είνε. Δεν ρίχνετε μία ματιά στο «εμπορεύμα», κ. «Οκτάβ»;

Ο έμπορος των νεκρών έφτιαξε τα χρυσά γυαλιά του κι' άρχισε να ξετάζει το παγωμένο σώμα της όμορφης χορευτριάς, που το είχε άκουμπήσει πάνω στο μάρμαρο ενός μεγάλου τραπεζιού ο άπαίσιος Ουρλιέ. Η Τζέννη Φλιπότη, πιο κάτω από το στήθος είχε έναν πολύχρωμο στιγματισμό που παρίστανε δύο περιστερία να φιλιούνται μέσα σε μία λουλουδένια γιρίλτα.

Πόσο θέλετε; ρώτησε ο κ. «Οκτάβ» τον Ουρλιέ.

—Χίλια φράγκα, του άπάντησεν εκείνος.

Είσαστε τρελλός! Έκανε ο κ. «Οκτάβ» ξαφνιασμένος. Δεν ά-

ξίζει περισσότερο από πεντακόσα.

—Δώστε τότε όγτακόσα... υπεχώρησε ο Ουρλιέ.

—Όχι, πεντακόσα! επέμεινε ο κ. «Οκτάβ».

—Λιγότερο από έφτακόσα φράγκα δεν το πουλάω! διαμαρτυρήθηκε ο καφετζής.

—Πεντακόσα! του άπάντησε με πείσμα ο πελάτης του.

—Την άλλη φορά, δώσατε περισσότερα, γκρινιάζει ο Ουρλιέ.

Τέλος, ύστερ' από διάφορα παζάρια, που κράτησαν μια όλη κληρη ώρα, ή συμφωνία κλείστηκε στα 550 φράγκα. Έπειτα, ο κ. «Οκτάβ» πλήρωσε τοίς μετρητοίς, έφτιαξε καλύτερα το δέ-

μα και παρακάλεσε τον Ουρλιέ να του το μεταφέρει σ' ένα αυτοκίνητο.

Κανείς από τους καρροτσέρηδες που έπαιζαν μυλλιάδρα στο καφενείο, δεν ύποψιαζόταν την άνατριχίλαστη άγοραπωλησία που είχε γίνει στο «ειδιάτερο».

Ο Ουρλιέ, άδιάφορος, πέρασε μέσ' από το καφενείο το δέμα και το έβαλε μέσα σ' ένα ταξί. Ο κ. «Οκτάβ» μάλιστα δέχτηκε να μās πάρη μαζί του κι' έτσι φύγαμε από το «Χρηματιστήριο των νεκρών» για να γυρίσουμε στις κεντρικές συνοικίες του Παρισιού. Μς με την ευκαιρία αυτή γνωρίσαμε καλύτερα τον κ. «Οκτάβ».

Όπως και πολλοί άλλοι έμποροι σκελετών, ο κ. «Οκτάβ» είχε μεγάλη πελατεία από γιατρούς. Στην είσοδο του μαγαζιού του είχε μια ταμπέλα που έγραφε:

«Ο κ τ ά β Μπαρούχ, Όστεολόγος»

Τα τέσσερα δέ δωμάτια που άποτελούσαν το κατάστημά του, ήσαν ένα πραγματικό όστεοφυλάκιο. Παντού έβλεπε κανείς νεκροκεφαλές και μέληλα όσθα καθώς και δόκληρους σκελετούς δεμένους κι' έτοιμους για πώλημα.

Όσο για τις βιτρίνες του, αυτές πειρά παρουσίαν ένα μακάβριο θέμα: είχαν μέσα μέσα κρανία, ενσώψες, πτερές, όλα τα όσθα του ανθρώπινου σκελετού, ξεχωρισμένα και χροτοποιημένα κατά κατηγορίες.

Έκείνες τις μέρες, ένας Ισπανός γιατρός από τη Βαρκελώνη, που είχε παραγγείλει έναν σκελετό μιας όμορφης και νέας γυναίκας. Η Τζέννη Φλιπότη ήταν δ,τι του χρειαζόταν.

Θά μου τον πληρώσει αυτόν τον σκελετό 3.000 φράγκα... μου εξήγησε ο κ. «Οκτάβ». Είνε ή καλύτερη τιμή.

«Έχω κι' άλλους πιο φτηνούς, μά αυτός δεν είνε «αυθεντικός»: είνε σωματολογημένοι. Το κεφάλι, παραδεδωμένο χάριν, είνε της Σουλίας, το δεξί γέρι της Μάρθας, το άριστερό της Γκαμπύ, τα δυό πόδια της Ζανέτας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

“ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑ ΣΚΥΛΟ!..”

—Ζάν, πήγαινε να σκοτώσεις αυτό το σκυλί. Δεν μπορώ πια να το βλέπω!..

Αυτά τα λόγια είνε ο άφέντης, καθώς ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του.

Ο άφέντης δεν είνε στα καλά του σήμερα. Τόν ταράζει το άσθμα του περισσότερο από κάθε άλλη μέρα κι' όταν τόν πιάνει το άσθμα του, ο άφέντης δεν μπορεί να βλέπει συγχωμένα πράγματα. Είδε άρκετά άδηλά θέματα κατά το διάστημα των έδωκομητάπεντε χρόνων της ζωής του. Τώρα, που είνε γέρος, παλμός, μουσικόνος, κατά τα τρία τέταρτα στενός, έπιθυμεί να πεθάνη ήσυγος ανάμεσα σε λουλούδια και σε γυναικές όμορφες, σε διαλεχτά κομψοτεχνήματα και σ' όλα τα άλλα όμορφα πράγματα, από τα οποία ένας άνθρωπος της θέσεώς του πρέπει να περιστοιχίζεται!..

—Άκουσε, ζών, τί σου είπα, ή δεν άκουσε; Ξαναφωνάζει βραχνά ο άφέντης.

—Αλλά ο Ζάν φαίνεται σάν να κοιμάθηκε. Κυττάζει το σκυλί, που τόν διατάζουν να σκοτώσει, και τα μάτια του έκαρξουν μία άφελή κατάληξη: Να σκοτώσει τόν Πιστό!.. Τόν κακόμορο τόν Πιστό, τόν σκύρο τόν στη βοσκή, το σκυλί που τόν αγαπά τόσο πολύ, που τόν κρατά περισσότερο απ' όλους, και απ' αυτόν ακόμη τόν άφέντη του και την καρδιά του, τόν Πιστό, που τα βλέμματά του έκαρξουν συχνά περισσότερα πράγματα απ' όσα έκαρξουν τα μάτια τόν άνθρωπον; Ά! Όχι! Αυτό είνε κακούγιομα! Βέβαια, ο Πιστός έχει συνάχι αυτές τις μέρες και δεν είνε καθόλου εύχαριστή ή όμη του. Λαχανιάζει άδιστα, βγάει άφροσύ, φαίνεται πως έχει κι' αυτός άσθμα!.. Άλλά αυτό θά περάσει...

—Άφέντη, τομάκι και λέει έπιτέλους ο Ζάν, με τόν σκύρο του στο χέρι. Γιατί να τόν σκοτώσω, τόν κακομοιρή; Συνάχι έχει... Θα το περάσει...

—Σκώσε!.. οδηγεί ο άφέντης, κι' αναταράσσεται πτήν άναπαυτική πολυθρόνα του, μέσα στην όποια είνε χωμένος. Σου λέω να τόν σκοτώσεις... Τ' άκούς;... Να τόν σκοτώσεις, γιατί αλλιώς... Πόσος καλά!..

Ο Ζάν χαμηλώνει το άχτένιστο κεφάλι του, στο οποίο ή ιδέα άγροαλείου, σάν κώπες μέσ' στα μάτια.

Τι ήθελε να πη ο άφέντης με το «Πόσος καλά...» Φοβάται, γιατί ξέρει πως όταν θιμώνει ο άφέντης και γι' ένα τιποτένιο πράγμα, πετάει τόν ύπνερή έξω από την πόρτα... Και ο Ζάν δεν θέλει να πάδη αύτό το κακό. Να, δεν πρέπει να βορδή πεταγμένος έξω απ' την πόρτα του άφέντη του... Ά, μά!.. Δεν συμφέρει αυτό. Τί θά γίνει τότε; Ποιος θά τόν σώσει;

—Όλοι λένε πως ο Ζάν δεν άξίζει και πωλείται πράγματα, πως είνε ένα ζώο, που δεν κατώρθωσε ποτέ να μάθει το «Πέρα ήμουν» και πως ο παπάς δεν του έπέτρεψε να μεταλλάξει... Τόσο βλάκας είνε ο Ζάν!.. Να, ο Ζάν τ' έχει όλ' αυτά και, κανόνι το κεφάλι του δεν παίρνει φωτιά εύκολα, ώστόσο, βλέπει τώρι πως αν τόν δώσουν, θ' αναγκασθή να πάρη τους δρόμους, να βγη ή ζήτανά, να γυρίσει από πόρτα σε πόρτα...

—Παραισώ άμέσως, σου λέω! Ξανασημιάζει δυνατώτερα ο άφέντης, άφρίζοντας από τη λύσσα του.

—Καλά... Πάω... άπανταί ταπεινά ο Ζάν.

Πηγαίνει γι' εύθειαν στο κελλάρι, παίρνει απ' εκεί ένα τσεκούρι και όύτω καθ' εξής... Καταλαβαίνει. Τα όσθα ενός τέτοιου σκελετού - δειγματολόγιο, άνήκουν σε πολλές γυναίκες, ενώ ο σκελετός που θά παραδώσει στον Ισπανό γιατρό άνήκει ολόκληρος στη Τζέννη Φλιπότη...

Ο κ. «Οκτάβ» κατόπιν πρόσεξε ότι κύτταξα περίεργος τις βιτρίνες του και χαμογέλασε:

—Κι' αυτά τα ξεχωριστά όσθα πουλιούνται σε καλή τιμή... έκαρξόθηκε. Ένα κρανίο γυναικείο κοστίζει 80 φράγκα. Ένα άνδρικό, μόνο 50, γιατί τα γυναικεία έθισκονται πιο δύσκολα. Ένας πήχυς έχει 20 φράγκα. Μιά κνήμη 15. Ένα συνάρθρωμα 10 φράγκα. Αυτοί οι γιατροί κάνουν ένα σωρό μυστηριώδη πράγματα μ' αυτά τα κόκκαλα...

—Η δουλειά λοιπόν πηγαίνουν καλά; τόν ρώτησα.

—Α, δεν παραπονιέμαι... μου άπάντησε ο κ. «Οκτάβ». Τά κέρδη μου, τα καθαρά, είνε δέκα ως δεκαπέντε χιλιάδες το μήνα... Ο σκελετός, θέλεπε, ζητιούνται πολύ κι' απ' το έξωτερικό άκόμη!

Ο κ. «Οκτάβ» όμως έκανε κι' ένα άλλο είδους εμπόριο. Πουλούσε κρυφά ανθρώπινα δέρματα. Σε ποιούς; Μά υπάρχουν παντού έκκεντρικοί θειόφιλοι που θέλουν να έχουν δέσει με ανθρώπινο δέρμα για ντύματά «Άνη του Κακού» του Μπαντε-λαρ ή τις «Άλλόκοτες Ιστορίες» του «Εδγαρ Πόε!..»

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΥΠΕΝ

και σε λίγο γυρίζει και φωνάζει:

—Πιστό, Πιστό!..

Το σκυλί σηκώνεται. Γνώρισε τη φωνή του και μ' όλο που φιλογέται ολόκληρο από τόν πυρετό, κουνάει την ουρά του και πλησιάζει τόν Ζάν. Παρατατάει, πάει λίγο στραβά, γιατί τα πόδια του δεν βαστάνε πια και τα μάτια του δεν καλοβλέπουν. Και, με τα ρουθούνια του, μυρίζει τόν φίλο, τόν καλό, που τούδινε ψωμί — όταν μπορούσε να τρώη ψωμί — που τού χάιδενε τ' αυτιά με χέρι συμπονετικό, τόν καρό που αίσθανότανε την αταλάντα των ανθρώπων χειρών στ' αυτιά του.

—Ω! Πόσο λυπημένος φαίνεται σήμερα ο Πιστός, καθώς τραβάει γιά το δάσος! Δεν είνε τώρα σάν άλλοτε, όταν πήγαινε να φυλάξη τα βόδια με τόν Ζάν. Τότε πηδούσε, γαύγιζε, έκανε χίλια παιχνίδια μέσα στα χόρτα. Κυνηγούσε τα χελιδόνα, πείραζε τις κόττες, τραβούσε την ουρά κάποιας γελώδας. Έπειτα ξαναγύριζε λαχανιασμένος κοντά στον φίλο του και κουλουριαζότανε μπροστά στα πόδια του. Και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανε να γαυγίση χαρούμενα, σάν νάθελε να πη: «Είσαι ευχαριστημένος από μένα, φίλε μου; Δεν είμαι καλό σκυλί, που έφτει τη δουλειά του; Έ, λοιπόν, χάιδεψέ με τώρα λιγάκι!..»

—Κακόμοιρε Πιστό! ψθύρισε ο Ζάν, νοιώθοντας τις άναμνήσεις του να χοροστεινόν στο μυαλό του, σάν φαντάσματα μέσα στην καταχνιά. Κι' όμως πρέπει να σε σκοτώσω!.. Είμαι άναγκασμένος να το κάνω αυτό...

Φτάνουν στο δάσος. Ο σκύλος δεν βαστάει πια. Φυσμανιάει, βγά-ζει τη γλώσσα του, κυττάζει τόν Ζάν με βλέμματα ίκετεντικά, σάν να λη: «Θά πέσω κάτω... Δεν βαστάω πια!..»

Ο Ζάν τού δίνει κουράγιο, χαϊδευντάς του την πλάτη με τα δάχτυλά του. Μπαίνουν μέσα στο δάσος. Νά ή βαλανιδιά, που κάτω απ' αυτές, σιωπώντας με τη συνήθεια, θάβουν τα ζώα του σπαιοθ' όταν φοβή-συν. «Ω, πως στριφογυρνούν και πως μπερδεύονται ή ρίζες τους μέσα στα χαμώδια! Μοιάζουν με φειδιά!..»

Ο Ζάν σταματάει και κυττάζει το άρρωστο σκυλί. Αυό λεπτά της ώρας στέκεται άκίνητος, σιλοιομένος, και τα βλέμματά του θολώνουν όλο-να. Έπειτα σκύβει, πιάνει τη μούρη του σκυλιού με τα δυό του χέρια και τη φιλάει.

—Έχε γειά, Πιστό! το μουρμουρίζει με πόνο. Τό δυστυχισμένο ζώο αναγαλλιάζει μ' αυτό το χάδι. Πηγαίνει πιο σιγά τόν φίλο του, σηκώνει το κεφάλι του, τρίβει τη μουσούδα του άπάνω στις αρθρώσεις του και τέλος προτείνει το μπροστινό του πόδι. Δεν εκφράζει με αυτά μονάχα την ευγνωμοσύνη του, αλλά θέλει να δείξη πως χάει ακόμα μπορεί να κάνει!..

Αλλά ο Ζάν σηκώνει άξαφνα το τσεκούρι του και κλεινόντας τα μάτια του, το κατεβάζει μ' όλη του τη δύναμη άπάνω στο κρανίο τού ζώου.

Ένας άπαίσιος τριγμός άκούγεται άμέσως και το μυαλό τού ζώου πετάει άπάνω στα χόρτα!..

—Πιστό! φωνάζει βραχνά ο Ζάν, ανατονίζοντας σύγχυση. Κι' άνοίγει τα μάτια του.

Μονάχα ή ουρά τού ζώου σαλεύει. Άλλά όλη του άμέσως δολοφονεί το σώμα του τρεμνιάζει, σπαρατάει μια στιγμή, κι' έπειτα τεντώνεται και ξηλώνεται.

Βλέποντας το άπαίσιο αυτό θέμα, ο Ζάν αίσθανεται μέσα του κάτι το τρομερό να τόν πνίξη. Η καρδιά του σπίγγεται, τινάζεται, πάει να σπάσει... Ρίχνει μία τελευταία ματιά στο σκοτεινό χαμώδιο και στο ματωμένο τσεκούρι του κι' έπειτα το βάζει στα πόδια.

Στο δρόμο τρέχει βρόδισα, σάν λυσσασμένο σκυλί. Πάνει, πηγαίνει πίσω στο σπίτι. Άνοίγει με βία την πόρτα και βοσκοκτας τόν άφέντη του άποκοιμισμένον άπάνω στην πολυθρόνα του, πάει κοντά του με σηκωμένο το τσεκούρι και τόν το κατεβάζει από κεφάλι, άγριουαζόντας, σάν έλκόςκος, που σπνχει κάτω μίαν όσμή.

Κι' άμέσως τρέχει στην άστυνομία και φωνάζει στους χωροφύλακες: —Πιάστε με! Έκανε ένα φονικό! Σκότωσα έναν σκύλο!..

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Όταν σού προσφέρουν ένα γινάδι, πρέπει να τεντώσεις γι' αυτό το δώ-χτυλό σου. Θεοδώρατς»

«Εάν οι δάσκαλοι ή έρευνα τα πλεονεκτήματα της άρετης, θά γίνονταν σαν έναρετοι από δολιότητα. Φραγκλίνος»

«Όπου φαρδεύει θάλασσα, έχει και σπινές φουρτούνας. Ντέ Ράτσε»

Γιατί στα πενήντα τους χρόνια ή γυναίκες γίνονται θεοσοκόμητες; Γιατί τότε τις παρατάει ο διάβολος!.. Έλβετίας

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΤ'Ν ΡΗΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο άνθρωπος γιά τόν οποίο μιλούσε ο γέρο Ρούθης, ήταν πραγματικά επικινδυνώσεως. Κι' εγώ ακόμα δεν άκουγα γιά πρώτη φορά τ' όνομά του. Ήταν γνωστός σ'α μέρη αυτά του Μεξικού γιά τή θηριώδη του.

—Α, μουρούριος ο Ρούθης, ο δι-
άβολος νά μέ πάρη, άν δεν φυτέξω
μιά καλή σφαίρα στο κεφάλι του ά-
θλιού αυτού, όπου κι' όποτε τόν συ-
νάντησα!

Τά ίχνη του περάσματος τών 'Ιν-
δών διεκρίνοντο τώρα καθαρά στο έ-
δαφος. Τά άκολουθήσαμε λοιπόν, ύσο
γρήγορα μπορούσαμε, άν και είμαστε
όλοι άφάνταστα κουρασμένοι.

Μά πού πολύ απ' όλους έμεις, ήσαν
κουρασμένα τά άλογά μας. Τά δυστυ-
χημένα ζώα είχαν άποκάμει. Δεν έ-
κάπαζαν πειά, δεν έβάδιζαν, σερνόν-
τουσαν.

Μόνον ο Μόρος μου άντέγχε ακόμα. 'Αλλά θά ήταν σωστή
τρέλλα, νά προχωρήσω μόνος μου έμπρός. Έξ άλλου, κόν-
τευα νά νυχτώσω.

Πράγματι, ο ήλιος έβασίλει σε λίγο. 'Αρχισε νά σκοτεινι-
άζη. Θά είχαμε βέβαια φεγγάρι, αλλά δεν είχα δικαίωμα νά
έξαντλήσω περισσότερο τούς συντρόφους μου. Ξεκαθαλίκεψα
λοιπόν σέ λίγο, άφησα τ' άλογό μου νά βόσκη πλάι μου και
κάθησα σ'όν κορμό ενός δέντρου, κατάκοπος, συντετριμμένος.

Οι σύντροφοί μου έκαναν τό ίδιο.

Ήταν δέ τόση ή κούρασή των, ώστε σέ λίγα δευτερόλεπτα
άποκοιμήθηκαν όλοι. Μόνον εγώ δεν μπόρεσα νά κοιμηθώ. 'Η
λύπη μου δεν μ' άφηνε νά κλείσω μάτι. 'Υπόφερα, υπόφερα όσο
δεν φαντάζεται κανείς. Κι' ή άπελπισία μου ήταν τόση, ώστε
σέ λίγο, μη μπορώντας νά μένω άκίνητος στή θέσι μου, σηκώ-
θηκα, δρασκέλησα τούς κοιμισμένους συντρόφους μου και τρά-
θηξα πρós τά δεξιά, όπου έτρεχε ένα διαγυγέστατο ποτάμι. 'Ε-
σκιψα εκεί, γέμισα τίς φούχτες μου νερό και τό έχυσα σ'τό πρό-
σωπό μου. 'Επανελάβα τό ίδιο πράγμα αρκετές φορές. Κι' ή
ψυχρολουσία αυτή, μούκανε καλό, μ' έφερε σ'α σύγκαλά μου,
μέ τόνωσε, με ξεζάισε...

Κάθησα κατόπιν στή χλοισμένη όχθη και κύτταξα τό νερό
πού τρεχε μπρός σ'α πόδια μου.

Τά χόρτα γύρω μου ήσαν πατημένα, τά χαμόκλαδα σπασμέ-
να. Κύτταξα καλύτερα κι' έξακριβώσα ότι σ'α μέρος αυτό εί-
χαν κατασκηνώσει οι 'Ερυθρό-
δερμοι. Ναι, περί αυτό δεν
χαρούσε καμιά άμφιβολία.

Ο κοσμός του δέντρου, πού
άκουμπούσα, ήταν χοντρός και
γείκοις. 'Επρόκειτο περί ενός
έκ τών άγρίων δέντρων τών με-
ρών αυτών, τών καλουμένων
μαγέ. Οι κλάδοι του έφτα-
ναν γέρνοντας ως κάτω, ήσαν
γεμάτοι άγκάθια. Τά φύλλα
του ήσαν πλατιά και βαθυ-
πράσινα.

Αξάφνα, καθώς τά περιερ-
γαζόμουν όλ' αυτά άφηρημέ-
νος, είδα ότι ένα χαμηλό κλα-
δί του δέντρου ήταν σπασμένο
κι' ένα απ' τά φύλλα του έτσι
τρασηγμένο, σαν σκούπιος νά
τοποθετήθηκε έτσι γιά νά τρα-
θήξη τήν προσοχή του διαβάτη.

Τι έσήμαινε αυτό άραγε;
'Αν και τόν ούρανό έλαμπε
τό φεγγάρι, τό μέρος πού βρι-

σκόμουν έμενε σκοτεινό,
σκιαζόμενο από τά πυκνό-
φυλλα δέντρα. 'Αρπαξα τό-
τε με λαχτάρα τό σπασμένο
κλαδί, τό τράθηξα πρós τό φώς του
φεγγαριού και κύτταξα τό φύλλο έ-
κείνο με προσοχή.

Θέε μου!... Με τήν πρώτη ματιά
πού τούβριξα, ή καρδιά μου χτύπησε
δυνατά. Στό φύλλο επάνω ήσαν χα-
ραγμένες με κάποιο ξερό άγκάθι άρ-
κετές λέξεις.

Η συγκίνησί μου ήταν άπερίγρα-
πτη.

Τά χέρια μου τρέμανε.

'Εκοψα τό φύλλο του μαγέ, βγή-
κα σ' ένα μέρος πού φωτισμένο απ' τό
φεγγάρι και, με δυνατό χτυποκαρδί,
διάβασα πάνω σ' αυτό τά άκολουθα
λόγια:

«Συλλάβα τών Κομαγών. Στράτευμα με
πολλούς αλχημίστους, άνδρες και γυναίκες
και μικρές κόρες. Κατευθυνόμεθα πρós τά
βορειοδυτικά. 'Εσώθηκα από τό θάνατο. Μά, αλλοίμονο... αλλοίμονο
προδοίμα πώς με περιμένει κάποια μεγαλύτερη σιμφορά: 'Η άπώλεια»

Διάβασα και ξαναδιάβασα τίς γραμμές αυτές.
Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει.

Δεν είχα καμιά άμφιβολία γιά τό πρόσωπο πούγραφε τα
θλιβερά αυτά λόγια. Τό σημάδιμα πάνω στο φύλλο του δέν-
τρου δεν είχε ύπογραφή. Μά τί χρειαζόταν ή ύπογραφή; 'Η
λατρευτή μου 'Ιζολίνα είχε χαράξει τίς λέξεις αυτές κι' ο θάς
ξέρει με πόση αγωνία και πόση τρομάρα...

'Ισως μάλιστα νά έσκόπευε νά γράψη κι' άλλα λόγια πάνω
στο φύλλο του μαγέ και νά μ'ήν πρόφτασε.

Πάντως ήταν ζωντανή. Ζωντανή!... Είχεν άποφύγει τό θά-
νατο. 'Αλλά ή θέσις της ήταν τώρα πού τραγική. Τήν απείλησε
κάτι χειρότερο, κάτι τρομακτικότερο από θάνατο. 'Η άπώ-
λεια!...

Η λέξις αυτή, ή τόσο βδελυρή, μ' έκανε ν' ανατριχιά-
σω. 'Αρχισα νά βηματίζω επάνω-κάτω έξαλλος, τρελλός σ'ή
άπελπισία μου...

Τήν ίδια μέρα είχε περάσει απ' τό μέρος αυτό πού βρισκό-
μουν ή 'Ιζολίνα. Είχε καθίσει στήν ίδια θέσι ίσως είχε άναυ-
γήσει σ'όν ίδιο κορμό του μαγέ. Γιά νά μου γράψη πάνω σ'α
φύλλο, έσήμαινε ότι δεν τήν είχαν δεμένη. 'Εσήμαινε ότι ή
τρομακτική της περιπέτεια δεν τής είχε σαλέψει τό μυαλό.

Φτωχή κόρη! 'Αγαπημένη μου
'Ιζολίνα!...

Βράχοι και πέτρες ύπήρχαν
λίγο παραπάνω απ' τό μέρος
πού βρισκόμουν, στήν όχθη πού
ποταμού. 'Ανάμεσα σ'α πέ-
τρες αυτές, θά έσπλώθην οι
σφαλές ή άγαπημένη μου και
θά άγνάντευε μακριά, έπι-
ζώντας τήν έλευθερία της. Θα
ήταν βέβαιη πως άκολουθώ
τά ίχνη της. Θά κύτταζε τήν
άντικρυνη όχθη του ποταμού
με λαχτάρα και θά φώναζε τ'
όνομά μου...

Δύστυχη, λατρευτή 'Ιζολίνα.
Τι θά γινόταν άνάμεσα σ'α πέ-
τρες και άγκυραίς τών
δούς; Θά ήταν μισογύνη, έ-
πως τήν άρπαξαν απ' τό κρε-
βάτι της οι άρχεϊσι Μεξικάνοι
άντάρτες και τήν έδωσαν πάνω
στο λευκό άλογο. Θά ήταν το-
λαιπωρημένη πολύ. Πώς θα

Θά κύτταζε τήν άντικρυνη όχθη του ποταμού με λαχτάρα...

μπορούσε ν' άνθέξη τό άθρόατο αυτό άνθος, άνάμεσα σ' ένα άκονα, χωρίς νά φαίνεται καθόλου ή φλόγα. Οι άλλοι τόν έμ-
νήσκαν άμέσως κι' έτσι ζεστάθηκαν αρκετά.

Πάνω σ'α κρυφοφωτιάς αυτές, ψήσαμε σέ λίγο και μερικά
πουλιά, πού είχαμε σκοτώσει τό άπόγευμα.
Οι σύντροφοί μου έφαγαν και σέ λίγο ξανακοιμήθηκαν πάλι.
Μόνον εγώ δεν μπόρεσα νά βάλω τίποτε σ'α στόμα μου. Ούτε
μάτι έκλεισα όλη τή νύχτα. 'Αγρυπνούσα και ζητούσα νά βρω
έναν τρόπο γιά νά έλευθερώσω τήν 'Ιζολίνα.

'Επιτέλους ημερώσε.
'Η παγωνιά ήταν διαπεραστική, μά αυτό έκανε εύτυχώς
τούς συντρόφους μου νά σηκωθούν και ν' άρχίσουν νά έτοιμά-
ζονται γιά νά ξεκινήσουμε.
Σέ λίγο είμαστε έτοιμοι.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ!

Ή ώρα είχε περάσει αρκετά.
Τών πρό όλίγου κατακάθαρον ούρανό είχαν σκεπάσει τώρα
πάσιμα σύννεφα. Τό φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από αυτά. Πα-
ραστά ή στιγμή αυτή και κύτταξα τ' άλογά μας. Τά δυ-
στυχημένα ζώα ύπεφταν φαίνεται τρομερά από τό κρύο. Εί-
χαν πάψει νά βόσκουν και
είχαν στριμωχτή σύρριζα
πιά πού πυκνούς θάμνους.

Μά και οι σύντροφοί μου
δεν άργησαν νά ξυπνήσουν,
άπασμένοι μέσα σ'όν
πυκνό τό σουστερό κρύο.
Μόνον εγώ δεν έκρώνα
και τόσο. 'Ημουνα συνηθι-
σμένος από τέτοια, είχα ζή-
σει σέ πολύ ψυχρά μέρη κι'
ή απείσια μου μ' έκαναν σχε-
δόν άδιάφοτο σ'α κρύο, στή
λίπη, στήν κούρασι.

Οι σύντροφοί μου σηκώθη-
καν τώρα όρθιοι κι' άρχισαν
να βολίζουν πάνω-κάτω γιά
να ζεσταθούν.

Διάβολόκορ! μουρούρι-
ος! Κουκακίεψ. Τι βρωμίο-
το, νά τήν άλγίσαι! Τήν ήμέ-
ρα σ'α φάνη ο ήλιος και τή νύ-
χτα σ'α κοκκαλώνει ή παγω-
νή.

Μερικοί από τούς συντρό-
φους μας έπρότειναν τότε ν'
έλαμψε φωτιά, γιά νά ζε-
σταθούμε.

—Όχι, όχι, πού νά πάρη ή
φωτιά; έφώναξε ο γέρο Ρού-
θης. Αυτό θά ήταν σωστή
καταστροφή, τί στιγμή πού
είμαστε τόσο κοντά σ'α
δέντρο! Γιά νά τούς δώσω
αυτή νά καταλάβουν ό-
τι τούς άκολουθούμε. Πού έ-
στι, άν κανένα άπόσπασμα
από τούς δεν περιφέρεται
σ'α γύρω; Απομονώστε τίς
άποσπασμα από δώ, βρή-
κατε. Ενδ' έρχόμαστε, τή
καρδιά, κάποιου 'Ινδού άρ-
χιού, 'Ασολέας, θάπσε απ' τ'
άλογό-του, χωρίς νά τό κα-
λώμεν αυτός έχει γράψει δηλαδή εκεί τήν ιστορία του, τά
μυστικά του. Ποιός μου έγγυάται λοιπόν ότι δεν θά έ-
κεί μερικά τών πολεμιστών νά ζητήσουν τή βουβαλή του; 'Ο-
χι, λοιπόν. Θά ήταν λάθος άσυγχώρητο. Καλύτερα νά
καταστή Τί λέξ, Βίληη;

—Εμείς άπολύτως σύμφωνος μαζί σου, Ρούθης.
Πράγματι, Βίληη! 'Εσύ, παιδί μου, έφαγες τή ζωή σου στή
αυτή και έβρεις από τέτοιες κακοτοπιές.

—Μά τό κρύο όσο πήγαινε και δυνατόνε.
—Ο γέρο Ρούθης κρύωνε πολύ.

—Μουρούριος σέ λίγο. Φτάνει ως τά μενούλια τό
κρύο νά μ'ή μελένε Ρούθης, άν δεν τό κανονίσω τό ζήτη-
μα, τότε έμ'έσθω. Φωτιά θέλετε, παλληκάρια μου; Θά τήν
έλαμψω.

—Ανταμάν, μέσα σέ λίγα λεπτά ο Ρούθης έκανε θάμματα.
—Πού τό βρήκες αυτό, Ρούθης, πούττα.

Προχωρησα πρώτος έμπρός, καθάλα στο Μόρο...

λύπελλα από πορτοκάλι, κομμάτια από μουςικέ, άναμναι τών
λευκών, φύλλα από μουςικέ βιβλία, άναμναι κομμάτια μετα-
λωτών ύφασμάτων και βελούδων, μία μεταξωτή παντοφλά, ά-
νίκουσα σέ κάποια πλοία, μία έμφορμή και χιλιάδες άλλα
μικροπράγματα, από τήν άσπρή πού έπληθύναν οι Κομαγ-
χοι προερχόμενα.

Κύτταξα όλα αυτά τ'α γύρω με θάραψα τήν καρδιά μου και
συνλογισόμουν:

—Θέε μου!... Σέ τό μέρος, σέ ποιά κλειστή γωνία περά-
σε τή νύχτα της ή 'Ιζολίνα; Πού κοιμήθηκε άραγε ή πού έα-
γρύπησε, κλαίνοντας ή άτυχη κόρη;...

—Ενώ έκανα τίς σκέψεις αυτές ή έσπλώσαν ή γέρο Ρούθης
κρατώντας σ'α χέρι του ένα κομμάτι χαρτί, διπλωμένο σ'α
τέσσερα.

Πάνω σ'α χαρτί αυτό, πού προήρχετο από κάποιο τετραβίο
μουσικέ, έκ τών λαφύρων τών 'Ινδών, ύπήρχε γραμμένο τ'
ονομά μου: «ΒΑΡΦΙΛΔ».

Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.
—Πού τό βρήκες αυτό, Ρούθης, πούττα.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μου ζητάς ένα πράγμα αδύνατο... είπε ο Ροβέρτος. Έχω συνηθίσει να...

Μά η 'Ισαβέλλα τον διέκοψε, ψιθυρίζοντας με τόνο φλογερό κ' έπιτιμητικό:

—Α! Δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ! Έγώ θα θυσιάσω για σένα... Και σύ μου αρνείσαι ένα τόσο απλό πράγμα, ένα τίποτα...

—Μπέλλα!.. Μά όχι... Δεν σου αρνούμαι τίποτα... Δεν θα πάω να δω τον εφημέριο, αφού τό θέλεις... Μά θα λυπηθώ πολύ ο φτωχός...

Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε θριαμβευτικά, ενώ ο Ροβέρτος έπαιρνε τα χέρια της και τὰ έσφιγγε, κυττάζοντάς την με έρωτα.

—Θα λυπηθώ πολύ προπάντων αυτός ο εφημέριος που δεν θα υποφέρει να σε κατηχήσει και να σε πείσει πως είσαι ένας με γόλος ένοχος...

—Ω! Τι ιδέα!.. Ο λαμπρός αυτός άθθας δεν θέλει παρά μόνο το καλό μου, να είσαι θεαία γι' αυτό...

—Πολύ πιθανόν. Μά είναι φανερό, πως δεν τό θέλει με τον ίδιο τρόπο για μένα... Και δεν θα άνεχθώ ποτέ να μου πάρουν έτσι κ' ένα μόριο από σένα, από τη σκέψη σου, απ' την καρδιά σου...

XIII

Ο νεαρός άθθας Τρεμάρ, κατά την πρώτη έπίσκεψη του έξαδέλφου του δεν είχε καταρωθεί να του μιλήσει ιδιαίτερώς. Ελπίζε όμως πως θα τον ξανάβλεπε γρήγορα. Μά η μέρες περνούσαν, χωρίς ο Ροβέρτος να ξαναφανή στο πρεσβυτήριό. Ο άθθας πήγε τότε και τον είδε στο «Σπίτι με τις Πασχαλιές». Η 'Ισαβέλλα ήταν μπροστά καθ' όλη την διάρκεια της έπισκέψεώς του. Ο Ροβέρτος, στενοχωρημένος απάντησε με μια άοριστη δικαιολογία στον έξάδελφό του, ο οποίος τον ρώτησε γιατί δεν τον έβλεπαν. Ο νεαρός ιερέας κατάλαβε τὰ πάντα. Όταν βγήκε από το «Σπίτι με τις Πασχαλιές», η αγωνία του έσφιγγε την καρδιά. Αυτό που τόσο φοβόταν σ' αυτό τό γέρο, είχε πραγματοποιηθεί πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε.

Έπρεπε να δει τον Ροβέρτο μόνο. Στο σπίτι των γονέων του, στον πύργο των ντε Φόρς, παντού τέλος, πήγαινε μαζί με την γυναίκα του. Όταν ο εφημέριος τον προσκάλεσε σε γεύμα, αυτός άρνήθηκε προφασίζόμενος την ύγεια της 'Ισαβέλλας. Τότε ο άθθας Τρεμάρ του έγραψε, ζητώντας του να πάη να του μιλήσει.

Τον είδε να φτάνει την μεθεπομένη λίγο ψυχρός, λίγο στενοχωρημένος. Αφού άλλαξαν μερικές τυπικές λέξεις, ο άθθας του είπε:

—Ο καλός μας εφημέριος λυπήθηκε πολύ που δεν έπηγες να τον δεις...

—Λυπήθηκα κ' ένώ... μά η 'Ισαβέλλα έννοιωθε τον έαυτό της νευρικό... άνήσυχο... Και με παρακάλεσε να μη την αφήσω... Τό καθήκον μου ήταν να μείνω κοντά της...

—Ναι... Τό καθήκον σου! ψιθύρισε ο άθθας...

Μέσ' στο μεγάλο σκοτεινό δωμάτιο, ο νεότερος άερας έμπαινε μαζί με τό λιγοστό φώς της ημέρας... Τά έπιπλα έλαμπαν μέσα στη σκιά. Έπάνω στο τραπέζι, ένας πέτεινος χαρτοφύλας άνοιχτός, άφινε να ξεφεύγουν μερικά γαρτιά. Ο ιερέας τὰ έδειξε στο Ροβέρτο και του είπε:

—Ο κόμης ντε Φόρς μάς νοίκιασε σε έλαχίστη τιμή τό σπίτι του της όδο 'Ανζέρ για σχολείο της ένορίας μας...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

Ο άθθας άνασκήρτησε αδιόρατα. Ο αδιάφορος τόνος του Ροβέρτου, η άσηχημή φυσιογνωμία του, άφιναν να φαίνεται καθαρά ότι τό ενδιαφέρον δεν υπήρχε πια μέσα του γι' αυτό.

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αλήθεια!.. Άστε οι νεαροί προστατευόμενοι σου θα έχουν γίνει πολυάριθμοι...

—Αυτό είναι αδύνατον, φίλε μου! είπε η 'Ισαβέλλα.

τό τό φιλανθρωπικό έργο, που τόσο τό είχε αγαπήσει άλλα. Όστόσο, άρχισε να του μιλάει για τους μικρούς προστατευόμενους του με θέρμη και μ' ένθουσιασμό.

Ο Ροβέρτος τον άκουγε με τό ίδιο αδιάφορο ύφος άσηχημής, ψιθυρίζοντας κάθε τόσο: «Α! αλήθεια!.. Ναι, θυμάμαι...»

Ο άθθας έπαψε έξαφνα να μιλάει, κύτταζε μια στιγμή τον έξάδελφό του μέσα στα μάτια και είπε:

—Όλ' αυτά τὰ πράγματα δεν σ' ενδιαφέρουν πια.

Ο Ροβέρτος κοκκίνισε.

—Ναι, είπε, είναι λίγο άληθινό αυτό, φίλε μου... Καταλαβαίνεις...

—Έχω τώρα άλλα καθήκοντα, άλλες άσχολίες...

—Όταν υπήρξε κανείς μια ψυχή όπως εσύ, γεμάτη Χριστιανικό ζήλο, γεμάτη θέρμη, δεν παύει να ενδιαφέρεται για τις ψυχές που άγιάστη άλλοτε και διέφυγαν προς την άλήθεια και χάρις στις όποιες γνώρισε τις πρώτες χαρές, ενός άποστολικού έργου...

—Δεν ήμουν πλασμένος για άπόστολο... Είχα άπαθή...

Ο άθθας κούνησε άργά τό κεφάλι του. Για μια στιγμή, του πέρασαν κ' οι δύο. Μέσ' στη σιωπή άκούγονταν τώρα μοναχά τα βαρύν ήχος του έκκρεμοδύς...

—Και ο προσληττισμός της γυναίκας σου τί γίνεται; ρώτησε έξαφνα ο άθθας.

—Ω! αυτό είναι άλλο πράγμα... Πιστέψτε με, ότι τό σκέπτομαι πάντοτε...

—Τό σκέπτεσαι, χωρίς όμως να προχωρήσεις ούτε ένα βήμα. Άπενοητίας μάλιστα...

—Τί θέλεις να πής;

—Θέλω να πώ, ότι εσύ υποχωρείς, ότι εσύ καταβαίνεις... 'Ισαβέλλα έμεινε η ίδια, όπως ήταν όταν την παντρεύτηκε. Εσύ όμως άλλαξες.

—Ονειρεύεσαι! είπε ο Ροβέρτος με κάποιο έρεθισμό. Η 'Ισαβέλλα πράγματι δεν απέκτησε άκόμα την πίστι μου, μα έφτασε καλύτερα από μένα πόση φρόνηση άπαιτεί τό έργο έξι προσληττισμού. Της μιλάω πολύ λίγο γι' αυτό τό ζήτημα...

—Φίλω τό χρόνο και τη σκέψη να ένεργήσουν μέσα της.

Ο Ροβέρτος σπκώθηκε, έκανε μερικά δημάτα προς τό παρθενοβυριο και γύρισε πίσω, προσθέτοντας με τόνο κάπως έξαφνα:

—Για να μου πής αυτά τὰ πράγματα με κάλεσες εδώ;

—Γι' αυτά και για άλλα άκόμα...

Και άνορθωνόμενος, με τη σειρά του, πλησίασε τό Ροβέρτο σκεπτενισμένο βλέμμα που ο νεαρός κατάλαβε ότι ήταν πάλι τὸ έρωτα.

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

έφτανε μια όδηγηρή έκπληξη.

—Σχολαστικός γιατί θρσκόσουν μακριά απ' ό,τι έθιγε την ψυχή και γιατί άγρυπνούσες στην ψυχή σου για να την προφυλάξεις από τό κακό; 'Ω! φτωχό μου παιδί!... Φτωχό μου παιδί...

Τι λόγια είν' αυτά που είπες;

Μια έσπληνη συγκίνησις άναστάωσε την φυσιογνωμία του Ροβέρτου. Έσκυψε προς τον έξάδελφό του, άκουμπώντας τό χέρι του στον ώμο του, σε μια στάση που συνήθιζε παιδί, οσάκις ήθελε να ζητήσει μια συμβουλή απ' τον Τρεμάρ, που ήταν μεγαλύτερός του.

—Φίλε μου, έξάδελφέ μου, του είπε, δεν θέλω να πιστεύεις αυτά που λές... Διατηρώ πάντοτε όλες μου τις καλές άρχές κ' είμαι πάντα ο ίδιος όπως άλλοτε... Μά δεν μπορώ να ζω σαν άνηψος. Αυτό όμως δεν είναι λόγος για να επιδοκιμάζω ό,τι εσύ τό κακό... Σε παρακαλώ να μην έχης τέτοιες ιδέες, αγαπητέ μου, και να μη συλλογίζεσαι κακά για την 'Ισαβέλλα. Μά κανείς να λυπάται πολύ...

—Φίλω μου παιδί! ξαναείπε ο άθθας.

Το σπαστικό βλέμμα του, μέσ' στο όποιο ζωγραφιζόταν η αγωνία, κύτταζε τό πρόσωπο του νέου που ήταν κοντά στο δικό του, τὰ ώραία του μάτια που η συγκίνησις τὰ έκανε να λάμψουν, και μέσ' στα όποια, όπως κ' η κ. Βιλάν, του κάκου άποστόλου, την έκόρασι που είχαν στο παρελθόν.

—Εάντα, η φωνή της ύπηρετρίας άκούστηκε απ' έξω:

—Κύριε άθθας, ήρθαν καί σάς ζήτησαν από του Ρολέν:

—Ναί, δεσποινίς, ηγαίνω...

Και ο νεαρός άθθας έπρόσθεσε, άποφασισμένος προς τον Ροβέρτο:

—Ερείς, είναι ο γέρος που έρχόταν πάντα στα κηρύγματα. Τόν θυμάσαι;

—Ναι! Φαντάζεσαι λοιπόν ότι ξέρω τὰ πάντα; Είπε άρρωστος;

—Ετοιμοθάνατος! Θα πάω να τον άποχθώ... Μου μιλάει πάντα για σένα και με ρωτάει αν θα σε ξαναϊδής...

—Ο σταγός νερός... Ήταν ένας καλός άνθρωπος, προπάντων από τότε που τον έπεισα να κόψει τό πιστό... Θα πάω να τον δω αύριο τό πρωί και μπορώ να του τό άναγγείλεις. Άπόψε μου έλεγονταν...

—Η 'Ισαβέλλα με περιμένει να κάνουμε ένα περίπατο με τὸ σκυλάκι...

—Θα ήθην πιθανόν ως αύριο... Η έτοιμότητά σου θα είναι η τελευταία χαρά μου... Και η χαρά των άλλων άποστόλων περισσότερο από τη δική μας...

Ο άθθας στάθηκε μια στιγμή κ' έπαιρνε τον ρώτησε:

—Εάντα θες να με δεις;

—Ναι, μάλιστα μπορώ... Η 'Ισαβέλλα έμεινε η ίδια, όπως ήταν όταν την παντρεύτηκε. Εσύ όμως άλλαξες.

—Ονειρεύεσαι! είπε ο Ροβέρτος με κάποιο έρεθισμό. Η 'Ισαβέλλα πράγματι δεν απέκτησε άκόμα την πίστι μου, μα έφτασε καλύτερα από μένα πόση φρόνηση άπαιτεί τό έργο έξι προσληττισμού. Της μιλάω πολύ λίγο γι' αυτό τό ζήτημα...

—Φίλω τό χρόνο και τη σκέψη να ένεργήσουν μέσα της.

Ο Ροβέρτος σπκώθηκε, έκανε μερικά δημάτα προς τό παρθενοβυριο και γύρισε πίσω, προσθέτοντας με τόνο κάπως έξαφνα:

—Για να μου πής αυτά τὰ πράγματα με κάλεσες εδώ;

—Γι' αυτά και για άλλα άκόμα...

Και άνορθωνόμενος, με τη σειρά του, πλησίασε τό Ροβέρτο σκεπτενισμένο βλέμμα που ο νεαρός κατάλαβε ότι ήταν πάλι τὸ έρωτα.

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

—Μπορείς να με θεωρήσεις...

Εφιάλτες τον βασάνιζαν στον ύπνο του...

—Ναί... Ναί... ξέρω! Είσαι ένας ύποδειγματικός σύζυγος και σε συχαίρω γι' αυτό... Μά δεν πρέπει να ξεχνάς και τους παλιούς σου φίλους, που είναι σε μερικές περιστάσεις, ό,τι καλύτερο υπάρχει στον κόσμο. Έλα να με δεις μια άπ' αυτές τις ήμερες, μικρό μου παιδί...

—Θα προσπαθήσω, κύριε εφημέριε...

Ο Ροβέρτος έσφιξε τό χέρι του εφημερίου, ενώ κάποια συγκίνησις τον έπνιγε στο λαιμό. Κύτταζε τό άγαθό του πρόσωπο με τὰ γλυκά και σοβαρά μάτια και είπε σιγά:

—Είσθε ό, καλύτερός μου φίλος. Σας αγαπώ πάντοτε πολύ.

Έπειτα βγήκε έξω, άκολουθούμενος από τον άθθας Τρεμάρ, ο όποιος μόλις έφτασαν στην πλατεία, τον άπεχαρήτησε, λέγοντάς του:

—Θα σε ξαναϊδω μια άπ' αυτές τις ήμερες... Δεν είν' έτσι;

Ο Ροβέρτος απάντησε καταφατικά και πήρε τό δρόμο του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές». Στο πέρασμά του, χαιρετούσε με μηχανικές κινήσεις τους γνωστούς του. Ένοιωθε τον έαυτό του κουρασμένο διανοητικά, στενοχωρημένο, όσαρσστημένο έναντι του έαυτού του και του έξαδέλφου του. Σκέψεις όληνρες, που έμοιάζαν με τύψεις, φανίντουσαν έτοιμες να γεννηθούν, άσηχημικές συγκινήσεις ξαναπαρουσιάζόντουσαν. Τά λόγια του άθθας, η αγωνία και η μορφή που εξέφραζε τό σταθερό βλέμμα του, είχε άναστατώσει την ψυχή του. Συλλογίστηκε σε κάποια στιγμή: «Ο άθθας ίσως έχει δίκιο σε μερικά πράγματα. Υποχωρώ πολύ εύκολα... κ' εγκαταλείπω κάπως την 'Ισαβέλλα στον έαυτό της από θρησκευτική απόψεως...»

Μπαίνοντας μέσα στο μικρό σαλόνι του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές», βρήκε την γυναίκα του καθισμένη σ' ένα καναπέ να διαβάζει. Εκείνη χαμογέλασε, βλέποντάς τον και τὰ μάτια της έλαμπαν με μια γλυκεία ειρωνεία.

—Ε, λοιπόν, σε κατήχησαν, φτωχέ μου αγαπημένε; τον ρώτησε. Τό έλεπα αυτό από τη φυσιογνωμία σου... Είχα δίκιο που σου τό προείπα;

Ο Ροβέρτος πήγε και κάθισε κοντά της και φίλησε τό χέρι της.

—Ναι, 'Ισαβέλλα μου, της απάντησε.

—Αλήθεια... Άστε σου είπαν ένα σωρό πράγματα έναντιόν της φτωχής σου Μπέλλας;

—Ω! φίλη μου!...

Εκείνη κούνησε τό κεφάλι της. Στα χείλη της ζωγραφιζόταν κάποια ειρωνεία. Με μια χαριτωμένη κίνηση, πέρασε τό μπράτσο της γύρω απ' τό λαιμό του Ροβέρτου.

—Νομίζεις πως δεν καταλαβαίνω τί συμβαίνει; του είπε. Έπειδή είμαι άπιστη, τους φοβίζω... Φαντάζεσαι ότι θέλω να σε τραβήξω από τη θρησκεία σου...

—Όχι, 'Ισαβέλλα, άνησυχούν μόνο που σε βλέπουν να μένεις μακριά απ' αυτή τη θρησκεία που δεν είναι μόνο η δική τους, μά κ' η δική μου και που θα γίνει η θρησκεία του παιδιού μας.

Πές μου, αγαπημένη μου γυναίκα, δεν θα μου δώσεις σε λίγο την ευτυχία να σε δω να σκέφτεσαι, όπως σκέφτομαι

εγώ και όλοι οι δικόι μου;

Εκείνη κούνησε γλυκά τό κεφάλι της.

—Όχι, είπε. Αυτό είν' αδύνατον. Δεν πρέπει να μου τό ζητάς αυτό, φίλε μου... Πρέπει να περιορίζεις στην 'Ισαβέλλα σου έτσι όπως είναι... Δεν σου φτάνει αυτό;

—Ξέρεις καλά, είπε ο Ροβέρτος, ότι είνε φριχτό για μένα να σκέπτομαι ότι μπορώ να χωριστώ με άγνότερα, στην αιδυνότητα. Και σ' αυτό τον κόσμο άκόμα, υπάρχει μια σκία μεταξύ μας, ένα σημείο που δεν θα συναντηθούμε...

Η 'Ισαβέλλα στήριξε τό μέτωπό της στο μάγουλο του συζύγου της, ψιθυρίζοντας:

—Τί είν' αυτό; Αγαπιόμαστε, αυτό είναι τό κυριώτερο. Εμείς οι δύο, Ροβέρτε... εμείς οι δύο μόνοι στη γή!

—'Ισαβέλλα!.. Δεν είναι σωστό αυτό!

—Ετσι είναι! Η αγάπη μας μας φτάνει! Δεν θέλω να μπαίνει κανείς μεταξύ μας με τό πρόσημα της θρησκείας...

—Κανείς δεν τό σκέφτηκε αυτό, Μπέλλα. Σε θεοοιώνω πως ο άθθας Τρεμάρ μου είπε πράγματα πολύ λογικά.

Η νέα γυναίκα γέλασε ειρωνικά.

—Ω! αμφιβάλλω πολύ! είπε. Αυτό φαίνεται απ' τη φυσιογνωμία σου, απ' τη στενοχωρημένη στάση σου... Θα ήθελες κ' εσύ να με κατηχήσεις... Εντελώς άπροσδόκητα, έπειδή ο έξάδελφός σου τρώμαζε την δειλή ψυχή σου, ανέκαλψες ότι σε κάνα να ξεχνάς διάφορα πράγματα και ιδιαίτερώς την φροντίδα του προσληττισμού μου... Πές μου είν' αλήθεια αυτό;

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γιατί κλέβουν τα παιδιά; Διάφορες χαρακτηριστικές υποθέσεις. Η μυστηριώδης απαγωγή του μικρού Άμπέρ. Τα τρομακτικά εγκλήματα του σαδιστού Καμισώ. Η τραγωδία της μικρούλας Άλμπερτίνας Άνζελάρ. Η πολύκρητη απαγωγή του παιδιού του Αμερικανού πολυκατομμιούχου Γούντγουρντ, κλπ.

Η απαγωγή των παιδιών άρχισαν να γίνονται τόσο συχνές στις πρωτεύουσες της Ευρώπης, ώστε η κοινή γνώμη τους έχει αναστατώσει με τον πιο ανησυχητικό τρόπο και ζητάει από τους ειδικούς την εξήγηση αυτού του εκπληκτικού φαινομένου. Γιατί λοιπόν κλέβουν τα παιδιά; Οί αστυνομικοί λένε ότι κι αυτές οι κλοπές αυξάνονται ανάλογα με την αύξηση της εγκληματικότητας στην εποχή μας. Οί κοινωνιολόγοι, πάλι δίνουν μια άλλη εξήγηση, που είναι κι αυτή εξ ίσου αληθινή: όσο αυξάνεται τρομακτικά ο αριθμός των διαζυγίων, τόσο πιο πολλές απαγωγές παιδιών θα γίνονται στα μεγάλα κέντρα, στις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Τέλος, η στατιστική του υπουργείου της Δικαιοσύνης μας δείχνουν καθαρά τις αιτίες αυτών των κλοπών: είναι διάφορες. Τα παιδιά κλέβονται από τους εκδιδαστάς, από τους έγκληματίες και από τους συζύγους. Κι' ως αναφέρουμε τα πιο πρόσφατα και τα πιο χαρακτηριστικά γεγονότα:

Αυτές τις μέρες, στις 10 Ιουνίου, κατά τις όχτες ή ώρα το πρωί, μια συντροφιά μικρών παιδιών πήγαινε στο Λύκειο της οδού Σαιν-Γκυ. Έξαφνα, ένα μυστηριώδες αυτοκίνητο στάθηκε κοντά τους. Απ' αυτό κατέβηκαν άμέσως πέντε άνθρωποι, έφραξαν ένα από τα παιδάκια, τον μικρό Ραούλ Άμπέρ, ηλικίας οχτώ χρόνων, τον έφίωσαν και τον έβρισαν μέσα στο αυτοκίνητο. Έπειτα ανέβηκαν κι αυτοί και χάθηκαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο βάθος του δρόμου.

Τ' άλλα παιδιά, τρομοκρατημένα, έτρεξαν κι' ειδοποίησαν τον διευθυντή του Λυκείου. Εκείνος τότε τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία και στον πατέρα του μικρού Άμπέρ. Κι' έτσι το μυστήριο αυτής της απαγωγής διαφωτίστηκε γρήγορα.

Εδώ και δυο χρόνια, το Μάη του 1932, ή κ. Άμπέρ παράτησε το σπίτι της, για ν' ακολουθήσει τον τρυφερό φίλο της. Έσχατως όμως δεν μπορούσε πειά να τον φέρει πίσω, γιατί ο πατέρας της και πήρε την απόφαση να το δει με κάθε τρόπο. Μά πως: Νά το ζήτηση από τον πατέρα του; Θα ήταν χαμένος κόπος. Τί έκανε τότε; Οργάνωσε με το φίλο της και με μερικούς γνωστούς της την απαγωγή που αναφέραμε και που πια τα παιδιά της, αδιάφορο τώρα αν θα έχη ιστορίες με τα δικαστήρια κι' αν ο πρώην σύζυγός της θα πάρει πάλι πίσω τον μικρό Ραούλ Άμπέρ...

Το Νοέμβριο ώστόσο του 1933 έγινε μια συνταρακτική απαγωγή που συγκλόνισε ολόκληρο το Παρίσι. Ένας άπαιστος κακούργος, ο πατοφλάς Ζάν Καμισώ, ηλικίας 43 χρόνων, έκλεψε από το πάγκο Μοναύ τη μικρούλα Άλμπερτίνα Άνζελάρ, ηλικίας 12 χρόνων, και την έκρυψε στο δάσος του Μονορανού, όπου την κακοποίησε και κατόπιν την στραγγάλισε. Το πτώμα όμως της τραγικής μικρούλας βρέθηκε από δυο χωρικούς κ' έτσι ανακαλύφθη το φριχτό αυτό έγκλημα, που δεν άργησε να καταλήξει στη σύλληψη του δράστη. Ο Ζάν Κα-

μισώ είχε τυλίξει το πτώμα σε μια έφημερίδα, στο περιβόη της οποίας, πριν από την απαγωγή, είχε γράψει διάφορες μειώσεις, καθώς και τ' όνομά του, όπως κάνει συνήθως όποιος κλέβει. Αλλά ο Καμισώ, που κάθεται μονάχος σ' ένα καφενείο και ξέρει πως να σκοτώσει την ώρα του. Οί αστυνομικοί λοιπόν έκαναν μια έρευνα στο σπίτι του Καμισώ, αφού πρώτα τον έφρασαν, ή οποία έφερε στο φώς πολλά νέα αποκαλυπτικά στοιχεία. Απ'ό διάφορα ρούχα και παιδικά κομμάτια (βραχιόλια, χρυσές καρφίτσες, μικρούς σταυρούς του λαού) ανέκαλύφθη ότι ο Καμισώ ήταν δράστης κι' άλλων τεσσάρων πατών φρικαστικών εγκλημάτων, καθώς και πολλών άλλων απαγωγών, ή οποίες όμως είχαν άποτύχει, είτε γιατί ο δράστης είχε φοβηθεί την τελευταία στιγμή, είτε γιατί δεν κατάφερε να παρασύρει μακριά, σε κάποιο δάσος, το άθωο θύμα του. Ο έγκληματίας λοιπόν, ύστερ' από την ανακάλυψη αυτών των εγκληματικών στοιχείων, αναγκάστηκε να άμολογήσει τόσο τελευταίον φρικαστικό έγκλημά του, όσο και τις απόπειρες που είχαν άποτύχει. Οί ένοχοι δέ του Κακουροδικείου του Σκουάνα, σ' αυτή την περίπτωση, στάθηκαν στο ύψος τους. Ο Καμισώ καταδικάστηκε σε θάνατο στις 16 Μαρτίου του 1934.

Μια άλλη περίφημη απαγωγή είναι κι' εκείνη που έγινε στο Παρίσι, στις 23 Ιανουαρίου του 1933 και που είχε ένα σφοδρό άπρόοπτο και τραγικά αποτελέσματα.

Ο μίστερ Φράνκ Ο. Γούντγουρντ, ένας Αμερικανός πολυκατομμιούχος από τη Νέα Υόρκη, ζούσε χωρισμένος από τη γυναίκα του, γιατί είχε κάνει κάποτε την άνοση, πάνω σε μια στιγμή τρέλλας, να την εγκαταλείψει για λίγες μέρες, προτιμώντας τη συντροφιά της ερασιτέρας κι' όμορφης δούλης γράφου του, μίς Πέτζυ Χόκινς.

Η μίσσε Γούντγουρντ, έξω φρενών από την άχαρη κατάσταση αυτή διαγαγή του συζύγου της, ζήτησε άμέσως διαζύγιο και φυσικά δεν δυσκολεύτηκε διόλου να το πάρει. Κι' έτσι ο Αμερικανός πολυκατομμιούχος πλήρως ακριβώς την ώρα της απαγωγής, γιατί δεν έχασε μόνο για πάντα τη γυναίκα του, την οποία, παρ' όλες τις τρέλλες του, εξακολουθούσε ν' αγαπάει, αλλά και τα δυο παιδιά του, τη μικρούλα Ρούθ, ηλικίας 9 χρόνων, και τον αδελφό της Φράνκ, ηλικίας 9 χρόνων. Αλλά ο χωρισμός του ήταν άνυπόφορος. Κι' έτσι μια μέρα πήρε την απόφαση να κλέψει τα παιδιά του. Σαν καλός δέ Αμερικανός και πολυκατομμιούχος, δεν ληστέηκε διόλου τα δολάρια, ούτε υπέβηρε μπροστά στα διάφορα έμποια φείδου αστυνομικών υποθέσεων.

Πήγε άμέσως και βρήκε τον διευθυντή ενός ιδιωτικού φείδου αστυνομικών υποθέσεων. Θέλω να πάρω πίσω τα παιδιά μου, του είπε. Μένουν στην πρώτη γυναίκα μου σ' ένα μέγαρο της συνοικίας του Τούαλ, στον αριθμό 35 της λεωφόρου των Ηλυσίων. Ορίστε

χαρτί μου, που δείχνουν καθαρά ότι λέω αλήθεια. Έπειτα συγκεντρώστε όλες πληροφορίες θέλετε για μένα, θα δώσω 100.000 φράγκα για τα πρώτα έξοδα. Όταν μου φέρετε τα παιδιά μου, θα σας πληρώσω το λογαριασμό που θα μου δώσετε. Μη ληστέητε χρήματα. Κάνετε ό,τι θέλετε, φτάνει να αναπαύω κοντά μου τα παιδιά μου...

Με τέτοια επιχειρήματα, μπορεί κανείς να πείσει όλους τους ιδιωτικούς ντετεκτίβ του κόσμου. Το «Γραφείο Ρισάρ» λοιπόν έστράτευσε όλους τους μυστικούς αστυνομικούς του και στο τέλος της εβδομάδας, την ώρα που η Άγγλιδα γκουβερνάντα των μικρών Γούντγουρντ γύριζε μαζί τους από το δάσος της Βουλώνης, είδε ξαφνικά να κατεβαίνουν από ένα κλειστό αυτοκίνητο τρεις άγνωστοι και να της αρπάζουν τη μικρούλα Ρούθ και τον Φράνκ. Η γκουβερνάντα, τρελλή από το φόβο της έτρεξε προς το αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο είχαν τρυπώσει κι' όλες οι απαγωγείς και με τις γροθιές της έσπασε το γάλα της πορτιέρας, με την ελπίδα ότι θα κατάφερνε να πάρει πίσω τα παιδιά της μίσσε Γούντγουρντ. Μά το αυτοκίνητο γρήγορα σαν άστραπη προς το δάσος της Βουλώνης και ή δυστυχισμένη γκουβερνάντα απόμεινε στη μέση του δρόμου, με τα χέρια καταματωμένα. Κι' αλήθεια, το αίμα έτρεχε σαν ποταμός από το δεξί της χέρι, γιατί είχε κόψει μια άρθρη στο γάλα της πορτιέρας του αυτοκινήτου...

Οί ντετεκτίβ ούτε συλλογίστηκαν καθόλου αυτό το τραύμα της Άγγλιδας γκουβερνάντας. Παρέδωσαν άμέσως τα παιδιά στον Αμερικανό πολυκατομμιούχο, ο οποίος έφυγε το ίδιο θρόνο για τη Χάρντ κι' από εκεί, με τη θαλαμηγό του τράβηξε για τη Νέα Υόρκη.

Σ' αυτό το σημείο νομίζει κανείς ότι τελειώνει η ιστορία και ήσυχια ή υπόθεσις. Κι' όμως γελιέται, γιατί αυτή ή ιστορία υπερεδύθηκε με τον πιο τραγικό τρόπο. Η μίσσε Γούντγουρντ, όταν έμαθε ξαφνικά την απαγωγή των παιδιών της, τρελλάθηκε από την απότομη συγκίνηση. Η Άγγλιδα γκουβερνάντα πάλι έχασε το χέρι της, γιατί οί γιατροί αναγκάστηκαν να της το κόψουν, επειδή είχε μολυνθεί ή πληγή. Τέλος ή μικρούλα Ρούθ άρρώστησε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού από ένα σοβαρό κρυολόγημα και πέθανε πριν ή θαλαμηγό του Αμερικανού πολυκατομμιούχου φτάσει στη Νέα Υόρκη.

Η άελεπάλληλες αυτές τραγωδίες έσπασαν τέσσερις στον μίστερ Γούντγουρντ. Τ' Αμερικανικά δικαστήρια τον τιμώρησαν παραδειγματικά: τον έστειλαν να πιάσει πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα... Γιατί λοιπόν κλέβουν σήμερα τα παιδιά; Τις αιτίες τις είδαμε από τα παραπάνω χαρακτηριστικά παραδείγματα. Η απαγωγές των παιδιών γίνονται από τους χωρισμένους συζύγους ή από τους σαδιστάς. Όσο τώρα για τ' αποτελέσματα, είναι σχεδόν πάντα μοιραία για τ' άθωα θύματα.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΤΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

—Ήσαν γαλήνιες τουλάχιστον ή τελευταίες στιγμές του άμνηστου συζύγου σας;

—Φαντάζομαι, πως όχι... Τρεις... γιατροί, δυστυχώς, παρέστηκαν στο προσκέφαλό του!

—Φαντάσο ο παλιάνθρωπος, ότι μέσα στο θέατρο τόλμισε να μου φωνάξει πως θα μου δώσει ένα σκαμπίλι!...

—Μαρέ τι μου λές;... Καί τι άπόγινε κατόπιν;

—Τί άπόγινε;... Μούδωσε το... σκαμπίλι!...

Στο θέατρο:

—Κύριε, σας παρακαλώ, δεν λέτε στην κυρία που συνοδεύει να βγάλει το καπέλλο της; Δεν βλέπω καθόλου τη σκηνή!...

—Νά της το πείτε, σας παρακαλώ, ο ίδιος, γιατί εγώ δεν τολμώ... Είναι ή... πεθερά μου, ξέρετε!...

Όταν λείπει ο άρχισυντάκτης:

—Πού είναι ο κύριος άρχισυντάκτης;

—Λείπει, κύριε, να τον άναπληρώ εγώ!...

—Μά... θέλω να το δώσω κάτι...

—Δώστε το σε μένα... Το ίδιο κάνει!...

—Ορίστε τότε δυο σκαμπίλια, για κάτι που έγραψε χθές ή έφημερίδα σας για μένα!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ

Ο συγγραφέας Χ... συναντήθηκε μια μέρα μ' έναν παλιό και πιστό του φίλο.

—Αγαπητέ μου, του φώναξε μόλις τον είδε. Ο Θεός σε έστειλε! Έχω άπόλυτη ανάγκη από έναν έμπιστο άνθρωπο, για να με το άνοιξω την καρδιά μου άπ'όψε... Υπακούω... Θέλω παρηγοριά...

—Τί σου συμβαίνει, λοιπόν;

—Κάτι τρομερό! Η γυναίκα μου έμαθε πως είχα μια φίλη και ότι έχω και ένα παιδί απ' αυτήν!...

—Α! Και ποιος είναι αυτός ο άθλιος, που πήγε και της τό είπε;

—Εγώ ο ίδιος!...

—Σό! Μά τρελλάθηκες, λοιπόν;

—Όχι. Άκουσε να δής πως ήθελε το πράγμα... Α, ο Θεός σε έστειλε μπροστά μου άπ'όψε!... Μην ξεχνάς πως είμαι συγγραφέας, πως γράφω μυθιστορήματα, δράματα... Αυτό λοιπόν φτάνει για όλα, το έπαγγελμά μου... Έχω κάμποσο καιρό τώρα, που ετοιμάζω ένα δράμα μου. Πρόκειται για έναν άνθρωπο, που ζούσε κι' αυτός ακριβώς μια διπλή ζωή, τη μια με τη νόμιμη γυναίκα του, την Άλλη, με μια παλιά του φιλενάδα... Ο άνθρωπος αυτός έχει έπίσης ένα παιδί από την φίλη του. Έξαφνα, μια μέρα, ή γυναίκα του μαθαίνει την αλήθεια...

—Βλέπω ότι άρχισες να άντλεις από τον έαυτό σου τις εμπνεύσεις σου...

—Ναί, άκουσε... Ξέρεις πως ή γυναίκα μου είναι συγγράφει και μια πολύτιμη συνεργάτις μου στο έπαγγελμά μου. Ποτέ δεν γράφω τίποτε, χωρίς να την συμβουλευθώ, χωρίς να συζητήσω μαζί της τα σχέδιά μου, χωρίς να της διαβάσω, πρώτα σ' αυτήν, τα χειρόγράφα μου. Απ' τη τη φορά μια σκέψη με άπασχόλησε πολύ, μόλις συνέλαβα το σχέδιο να γράψω αυτό το έργο. Πώς θα κατέληγε; Ποιά στάσι θα κρατούσε αυτή ή γυναίκα, μόλις έμαθε το τρομερό μυστικό του άνδρός της; Φυσικά, κι' αυτό έπίσης το συζητήσα μαζί με τη γυναίκα μου...

—Και σου άπάντησε ότι...

—Μου άπάντησε: «Μά είναι άπόλύστατο, αγαπητέ μου. Πρέπει ή σύζυγος να συγχωρήσει τον σύζυγο για την παλιά του άμαρτία. Τη ρώτησα τότε, ζητάζοντας την στά μιλία: «Πραγματικά το πιστεύεις αυτό, γάτι μου;». «Το πιστεύω άπόλύτως! μου άποκρίθηκε. Δεν μπορεί καν να βοηθή μια άλλη λύσι σ' αυτό το έργο. Άρα ή νόμιμη σύζυγος δεν μπορεί να χαρίσει ένα παιδί του άνδρός της, πρέπει, το καθήκον της είναι, να δεχθί στο σπίτι της αυτό το παιδί, που εκείνος έχει από μια άλλη... Κάνε, λοιπόν, αυτό που σου λέγω. Το έργο σου, με μια τέτοια λύσι, θα πάρη μια πνοή άνθρωπισμού, κάτι που θα το σιγήσει πολύ παραπάνω από τα συνηθισμένα και τα συμβατικά, που γράφονται τελευταία. Σου άναυαλωθάνω, δεν μπορώ να καταλάβω, δεν βίωσω άλλη λύσι για το έργο!»

—Ετσι;... Έκανε ο φίλος. Και σι, τότε...

—Κι' ενώ τότε, αγαπητέ μου, άκούγοντας αυτά τα λόγια της, βλέποντας τον ένθουσιασμό, την έξαρσι, με την οποία μου μιλούσε, διεφύληκα μήπως δεν ήταν αυτή ακριβώς ή κατάλληλότερη στιγμή, για να της άποκαλύψω ένα μυστικό, που άισθανόμουν μέσα μου τόσο βαρύ. Κι' έτσι, λοιπόν, άπ'ό τη στιγμή ένθουσιασμού, της φώναξα: «Λοιπόν, αγαπητέ μου, βίωσες πως ή συνουσία είναι ή μόνη στάσι που ποτέ να κρατήσει μια άπατημένη σύζυγος;». «Αναμφύβολως!» ήταν ή άπάντησή της. «Και πιστεύεις πως ή γυναίκα, που σε μια παρόμοια περίπτωση, θα καταδικάζει τον άνδρα της άπειστη, θα ήταν...». «Θα ήταν ένα άνάξιο πλάσμα, ναι!», μου άπάντησε ζωορά. Τί ήθελες, λοιπόν, να κάνω, αγαπητέ φίλε; Με έλε πάλι, όπως σου είπα, ο ποιητικός ένθουσιασμός, στα μύτια της γυναίκας μου διάβαζε μια άπόλυτη πεποίθησι σ' αυτά που μου έλεγε. Και τότε, με δυο λόγια, της άποκάλυψα την αλήθεια...

—Α! Και εκείνη;

—Εκείνη έγινε άξαφνα κατάκλιμη, έτρεμε ολόκληρη... Σηκώθηκε, κρυμμένη από ή ά έξαιρετική ταραχή... Άνοιξε την έγκαλά που για να την δεχθώ, με άπαισία...

—Και;...

—Και, προτού προφύξω να κοιμηθώ απ' τη θέσι μου, μου κατέβασε δυο μπάτσους, έναν απ' έδω, άλλον απ' εκεί. Πάτ!... Κι' ούς... τον ά σπρώχνει γρήγορα σ' ένα σφοντύλι στο μάτια μου!...

—Και σι;

—Εγώ έγραφα τους μπάτσους για βήμα στο δρόμο για να τους... ζωντανά! Πάω να τρελλάμαι!... Στάθηκα βίαιος!...

—Θα χάσω!...

—Και τότε τί θα κάνεις;

—Έχω κι' εγώ!...

—Ζήτησε της συγγνώμης!...

—Θα με άναγκάσει!...

—Θα τ' ήρ!...

—Τότε τί θα κάνεις; Πρέπει κάτι να γίν!...

—Θα γίν!...

—Τί!...

—Θα τις ξεναρώ!...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΙ: Τί ανακαλύψατε εκεί; ρώτησε περίεργος ο λόρδος Ρότσεστερ τόν Σέρλοκ Χόλμς.
—'Αλλ' αυτή τη στιγμή το άμαξι σταμάτησε μπροστά στο μέγαρο του λόρδου κι' ο διάσημος αστυνομικός, κατεβαίνοντας πρώτος απ' αυτό, είπε, ενώ ένας 'Ιρλανδός θυρωρός τούς άνοιγε την πόρτα:
—Θά σάς τά ξηγήσω όλα επί τόπου, μιλόρδε.

Κι' όταν ανέθηκαν άπάνω στον κοιτώνα του λόρδου, ο Σέρλοκ Χόλμς τόν ρώτησε:
—'Απολύσατε όλο το υπηρετικό προσωπικό σας, μιλόρδε, κατά το διάστημα της προφυλακισέως σας;
—Κατά το διάστημα της προφυλακισέως μου άπέλυσα τόν τελευταίο μου υπηρέτη, κ. Χόλμς. Τους άλλους τούς είχα άπολύσει πρό πολλού, άπάντησε ο λόρδος.
Κι' άφου άφησε νά φανή στα χείλη του ένα πικρό χαμόγελο, πρόσθεσε:

—Τόν τελευταίο καιρό τά οικονομικά μου ήσαν τρισάθλια και για νά μή καταστραφώ τελείως, όσπου νά πάρω την κληρονομία πού διεκδικώ, άναγκάστηκα νά περιορίσω τίς δαπάνες μου σέ σημείο άφάνταστο!...

—Κάνατε πολύ καλά, μιλόρδε... 'Ο περιορισμός τών εξόδων είνε εξαρετικώς σπάνιο προτέρημα για τούς νέους τών πλουσίων οικογενειών... Είνε μιά απ' τίς πιο άξιοσημειώτες άρετές! ετόνισε ο Σέρλοκ Χόλμς. Δυστυχώς, όμως, πρόσθεσε σοδαρα, δέν την είχατε απ' τόν καιρό πού έπρεπε. 'Αν είσατε από τότε λίγο μονάχα οικονομικός, δέν θά πέφτατε στά δίχτυα του έντιμότητος κ. Φινέα 'Αμπερδην, ο οποίος, δέν σάς τó κρύβω, μιά και μιλούμε οί δυό μας, είνε ένας άπαισιος τοκογλύφος!

—Έχετε δίκην, τ' όμολογώ, κ. Χόλμς! άποκρίθηκε ντροπισμένος ο νεαρός λόρδος.

Και για νά δικαιολογηθή, πρόσθεσε:

—Πρέπει νά σημειώσετε όμως, ότι κατέφυγα στόν κ. 'Αμπερδην, μόνον και μόνον γιατί είχα την άπειρως ψία νά έγχυθώ για μερικούς φίλους μου.

—'Ο διάσημος αστυνομικός προσπολήθηκε, πώς έδωσε προσοχή στην προσπάθεια αυτή του λόρδου νά δικαιολογηθή κι' άφου έρριξε μιά ματιά γύρω του και διεπίστωσε ότι τίποτε δέν είχε αλλάξει στόν κοιτώνα του λόρδου απ' την προηγούμενη επίσκεψή του, πήγε και στάθηκε μπροστά στο μαρμαρινο τζάκι, άπάνω στο όποιο ήσαν τοποθετημένα ένα έκκερμες και κάμποσα άγαλματάκια.

—'Ο διάσημος αστυνομικός εξέτασε δυό-τρία λεπτά τó έκκερμες κι' ύστερα γύρισε πρός τόν λόρδο και τού είπε:

—Διάβολε! Δέν έπρεπε ν' αφήσουμε τόν θυρωρό νά φύγη, μιλόρδε. Έχω νά τού κάνω μερικές ερωτήσεις.

—Νά τόν καλέσουμε νάρρη, κ. Χόλμς, άπάντησε στόν αστυνομικό ο λόρδος.

Και συγχρόνως χτύπησε τó κουδούνι.

—'Ο 'Ιρλανδός θυρωρός έφαιανίστηκε άμέσως κι' ο κύριός του τού είπε:

—Μάκ Ντούφ, ο κύριός απ' εδώ θά σου κάνη μερικές ερωτήσεις. Κίτταξε καλά. Πρέπει νά τού άπαντήσεις με άκριβεια και νά πής κάθε λεπτομέρεια πού ξέρεις. 'Ακούς;

—Μάλιστα, μιλόρδε! άπάντησε πρόθυμα ο 'Ιρλανδός στόν κύριό του. 'Αν δέν νελιέμαι μάλιστα, τόν κύριο τόν είδα κι' άλλη φορά. Είνε ο άστυνομικός πού ήρθε μόνος του κι' έμεινε κάμποσο εδώ μέσα.

—'Εννοια σας! Δέν γελαστήκατε, κ. Μάκ Ντούφ! τού είπε ο Σέρλοκ Χόλμς χαμογελώντας. 'Η μνήμη σας δέν είνε τυχαία, γι' αυτό πιστεύω πώς θά μάς πληροφορήσης άκριβώς πότε ήρθε για τελευταία φορά εδώ μέσα ο καπινοδοκοκαθαριστής.

—Καθώς σάς είπα και την άλλη φορά, κύριε, άποκρίθηκε χωρίς κανένα δισταγμό ο θυρωρός, ο καπινοδοκοκαθαριστής μή-κε εδώ μέσα στίς 7 Μαΐου...

—Και τί ώρα; ρώτησε ο Χόλμς.

—Μά, περίπου, κατά τίς 6 τó θρόάδι.

—Τέτοια ώρα έρχόταν κι' άλλοτε;

—Όχι, κύριε. 'Αλλοτε έρχόντουσαν πάντα πρωί, πριν αρχίσει τó μαγειρεύμα στήν κουζίνα.

—Λέτε έρχόντουσαν κι' όχι έρχόταν. Γιατί;

—Γιατί συνήθως δέν έρχονται οί ίδιοι οί μαστόροι, αλλά στέλ-

νουν τούς βοηθούς τους. Αυτός μάλιστα πού ήρθε την τελευταία φορά, ήταν καινούργιος, δέν τόν είχα δι' άλλη φορά.

—Είσατε θεθαίος γι' αυτό πού λέτε;

—Βεβαίωτατος, κύριε. 'Αρκεί νά σάς πώ, ότι τούς δυό άλλους βοηθούς τούς ξέρω καλά, κι' όταν έρχόντουσαν τούς κενούσα πάντα κανένα ποτηράκι ουίσκυ... 'Επειτα, πρέπει νά πώ τó πώ κι' αυτό, οί άλλοι ξέρανε καλά την διαρροήν τού μεγάρου κι' ανεβαίνανε μόνον τους στή στέγη, ενώ αυτός ποτέ την τελευταία φορά, μού ζήτησε νά τόν οδηγήσω εγώ.

—Μπράβο, Μάκ Ντούφ, φώναξε ένθουσιασμένος ο άστυνομικός, έχεις περίφημη μνήμη! Για πές μας όμως, θυμάσαι τί κρατούσε ο καπινοδοκοκαθαριστής αυτός όταν ήρθε;

—Βέβαια!... Είχε μαζί του ό,τι χρειάζεται κάθε καπινοδοκοκαθαριστής για τή δουλειά του!...

—Δηλαδή;

—Νά, την σκάλα του, την σκούπα του και την σφαιρά του.

—Τί πράγμα είνε αυτή η σφαιρά;

—'Απλούστατα, κύριε, ένα μεγάλο ξαριδί, πού τó κατέβρουν στα φουγάρα, για νά σπρώξουν πρός τά κάτω τίς καντές πού τά θουλώνουν...

—'Αλλο τίποτα δέν είχε;

—Όχι, κύριε!...

—Μά, άπολύτως τίποτε;

—Τί νά σάς πώ!... άποκρίθηκε με κάποιο δισταγμό ο 'Ιρλανδός στόν Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' έπειτα πρόσθεσε στενοχωρημένος:

—Δέν είχα, θλίπετε, την περιέργεια, νά τόν καλοκρίταξω. Βιάζομουν νά κατεβώ στην εξώπορτα, για νά πετύω κανένα τυχερό. Πάντως όμως θά έβλεπα άν κρατούσε και τίποτε άλλο.

—'Οποτε δέν έμεινατε κοντά του;

—Σας είπα... Τόν άφησα νά έρρησθή μόνον του...

—Κι' άργησε νά κατεβή κάτω;

—Όχι και τόσο... Θυμάμαι μάλιστα, πώς όταν μού έφερε τó κλειδί, μού είπε, ότι κοπίασε χωρίς κανένα λόγο.

—'Ετσι, έ;... Καλά. Σ' εύχαριστώ για τίς πληροφορίες σου, κ. Μάκ Ντούφ, είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Κατόπιν προχώρησε πρός τó τζάκι, κι' άφου ξανακίταξε μιά στιγμή τó έκκερμες, γύρισε πίσω κι' έπε στόν 'Ιρλανδό:

—Έχετε την καλωσύνη, κ. Μάκ Ντούφ, νά με οδηγήσετε άπάνω στή στέγη;

—Πριν τού άπαντήσει ο θυρωρός, ο Χόλμς γύρισε πρός τó λόρδο, πού στεκόταν άμλητος και, σκεπτόμενος:

του είπε:

—Μιλόρδε, μάθαμε αρκετά. Φαντάζομαι, πώς δέν θ' άρνησθ άπάνω στή στέγη. Πάντως, σάς παρακαλώ, νά με περιμένετε.

Κι' ο διάσημος αστυνομικός άνοιξε μόνος του την πόρτα και έγήκε έξω πρώτος.

—'Υστερα από κάμποσην ώρα, ο λόρδος Ρότσεστερ είδε νά μπαίνει μέσα στόν κοιτώνα του ο θυρωρός του και τόν ρώτησε:

—Γιατί άφησες μόνον στή στέγη τόν κύριο;

—'Ετσι με διέταξε, μιλόρδε, άποκρίθηκε ο 'Ιρλανδός.

Κι' άφου σκέφθηκε μιά στιγμή, ξανάπε:

—Μιλόρδε, επιτρέψατέ μου νά σάς πώ, ότι ο κύριός αυτός ένε πολύ, μά πάρα πολύ, παράξενος. 'Όταν με κιντάει μ' έκείνα τά αλλόκοτα μάτια του, θαρρώ πώς θέλει νά μαντέψω τή φαγητά έχω μέσα στο στομάχι μου!...

—'Ο λόρδος Ρότσεστερ δέν υπόρεσε νά μή γελήσει, άλλ' ο φλόρος 'Ιρλανδός συνέχισε:

—Μιλόρδε, επιτρέψτε μου νά σάς ρωτήσω: Είνε φίλος σας ο κύριός αυτός; Κ' έχει καλούς σκοπούς για σας;...

—'Ετσι πιστεύω, καλέ μου Μάκ Ντούφ, άποκρίθηκε χαμογελώντας ο λόρδος Ρότσεστερ στό θυρωρό του. 'Αλλά γιατί ρωτάς;

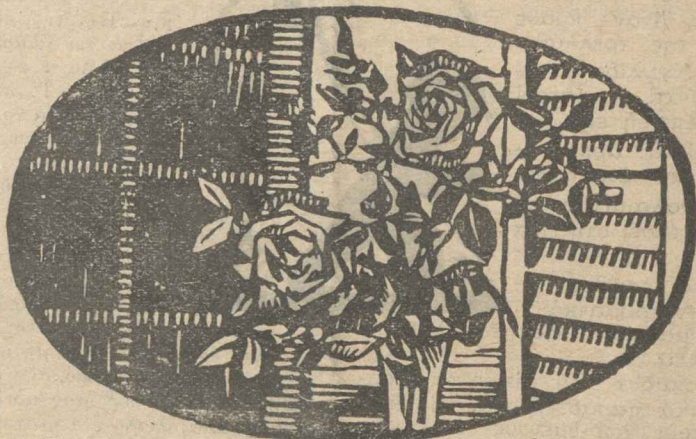
—Γιατί!... Ρωτάτε γιατί;... 'Αλλ' άφου θέλει τó καλό σας τότε...

—Τότε, λοιπόν;...

—'Ο Μάκ Ντούφ όμως έπαψε πειά νά προσέχη στόν κύριο του. Τό πρόσάπό του πήρε άξάφνια έκφρασι τρώμου και στήλασε τή βλέμμάτα του, τά γεμάτα έκπληξι, στό τζάκι.

—Τί τρέχει; τού φώναξε ο λόρδος, μόλις τόν είδε έτσι φασματικό και τρομαγμένο.

('Ακούαθε!)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ

Ο κρύσταλλο, αγαπητοί μου φίλοι, δέν ήταν ανέκαθεν λαμπερό και διάφανο. Σέ μιά μακρινή, πολύ μακρινή έποχή ήταν άδιαπέραστο απ' τó φώς, σκοτεινό, κατάμαυρο σάν τó κάρθουνο!...

Δέν πρέπει νά σάς φανή αυτό μιά παράδοξη φαντασία. 'Όχι, είνε αληθέςτατο και θά σάς διηγηθώ άμέσως τó περιστατικό, στό όποιο όφείλεται ή θαυμασία αυτή με ταβολή.

Κάποιο άνοιξιάντικο άπομεσήμερο, ή κόρη τού βασιληά τού 'Ορμούζ, ή όποία ήταν ή πιο άμορφη απ' όλες τίς πριγκήπισσες τής γής εκείνου τού καιρού, περπατούσε στην έξοχή μαζί μ' έναν μικρό άκόλουθό πού τής κρατούσε την ούρά τού φορέματός της.

Η κόρη τού 'Ορμούζ ήταν τόσο θαυμάσια ντυμένη, —φορούσε μεταξοτά φορέματα με χρυσόφανετες μουσελίνες, στολισμένα με άπειρα πολύτιμα πετράδια, —ώστε όποιος την έβλεπε θά την έπαρνε για μιά άχτιδα τού ήλιου πού πήρε τή μορφή ανθρώπου. 'Ο μικρός άκόλουθος όστόσο δέν έδινε καμμία προσοχή στα θαυμάσια φορέματα και τά πολύτιμα πετράδια τής πριγκήπισσας του. Τόν άπασχολούσε μόνάχα ή άμορφία τής, πού έλαμπε περισσότερο απ' τά λούσα τής και τά κοσμημάτα τής, και κάθε τόσο άναστενάζε θλιμμένα, τόσο θλιμμένα, ώστε συγκαύσε τά πάντα με τούς στεναγμούς του.

—'Ο μικρός άκόλουθος άγαπούσε με πάθος, μ' όλη τή δύναμη τής εύσθητης καρδιάς του, την πριγκήπισσά του, την υπέρκαλη κόρη τού βασιληά, 'Ορμούζ, την άγαπούσε άν και ήξερε, πώς ήταν τρέλα νά έλπίζι πώς θ' άνταγαπηθή απ' αυτή!...

—'Η άγάπη είνε τόσο σκληρή, όσο κ' εύχρηστη, άλλα τó ν' αγαπήση κανείς χωρίς καμμία έλπίδα, είνε πολύ σκληρό, άφάνταστο σκληρό και πρέπει νάχη δυνατή κι' ευγενική καρδιά για νά ύποφέρει αυτή τή δοκιμασία.

Γι' αυτό, ο νεαρός άκόλουθος άναστενάζε τόσο λυπητερά.

Τά τριαντάφυλλα πού άκούγανε στούς στεναγμούς του, θυθίζόντουσαν σέ μιά συγνή μελαγχολία κι' ένα άγριοπερίστερο, μόλις τόν άκουσε ν' άναστενάζει, έπε σέ μιά άγρια περιστερά:

—Νά ένα άξιολύπητο παιδί!...

Κι' ή περιστερά άπάντησε στό ταίρι τής:

—Γιατί νοιάζεσαι μ' άλλους, άφου ξέρεις πώς έγώ σ' αγαπώ!...

—'Αλλ' ή πριγκήπισσα ήταν πιο σκληρόκαρη απ' την περισσότερα τού δάσους κι' άδιαφορούσε τελείως για τó ευγενικό αίσθημα πού έννοιασε γι' αυτήν ο μικρός άκόλουθός της.

Και πώς νά ενδιαφερθή ή πεντάμορφη κόρη τού 'Ορμούζ για τόν άσημο άκόλουθό της, άφου ως εκείνη τή στιγμή, πέσσερες απ' τούς τρανότερους άρχοντες είχαν καταθέσει τó στέμμα τους μπροστά στά πόδια τής; Την διεκδικούσαν για γυναίκα τους ο βασιληάς τών Μασσαθίων, πού τόν προστάτευαν ή μόρφη, ο αυτοκράτορας τής Τραπεζούντας, ο όποιος έχτιζε έπιτρες γι' αυτήν ένα παραμυθένιο παλάτι, πού κάθε κολόνα τού ήταν ένα μονοκόμματο ρουμίνι και κάθε παράθυρο ένα μονοκόμματο μαργαριτάρι, ο πρίγκηπας τής Βαγδάτης, πού έφινε στούς κήπους του, αντί για τριαντάφυλλα και δάκνηθους, άστέρια πού τάφερναν κάθε θρόνυ τά πνεύματα απ' τούς ούρα-νούς, και ο μαχαργιάς τής Βιζαντιού, πού ο τεράστιος θρόνος τού ήταν τοποθετημένος άπάνω στή ράχη τεσσάρων έλεφάντων, οί όποιοι κρατούσαν στίς προθαλαίβες τους μουσικά όργανα, πού έπαίαν τόσο ώραία, τόσο γλυκά, ώστε νόμει κανείς ότι μέσα στά στόμα τών μεγάλων αυτών ζώων κατοικούσαν χιλιάδες καλλικέλαια πουλιά!

—'Αλλά ή περιφανή κόρη τού βασιληά 'Ορμούζ, ούτε και σέ κανέναν απ' τούς τεσσέρες αυτούς άρχοντας έδειξε προτίμηση. Πιούς ξέρει πούνθ θά προτιμούσε; 'Εξ άλλου, δέν ήταν άπίθα-να νά ήθελε νά πάρη κανέναν απ' τούς πάμπλουτους και πολυμύους εκείνους έμπορους, οί όποιοι πρός χάριν της φεύγανε σέ μακρινές άγνωστες χώρες, για νά τής φέρουν την μαγεμένη λάμπα τού 'Αλαδίου, ή τó δαχτυλίδι τού Σολομώντος, ή τó άλλο, τó άκόμη πιο πολύτιμο πράγμα, τó μικρό εκείνο πετρά-δακι πού όταν τó χτυπούσε με μιά άλλη πέτρα, έθωαζε στί-θες, απ' τίς όποιες ή κάθε μιά γινόταν άμέσως δεκατέσσερες

χιλιάδες χρυσά νομίσματα!...

—'Ετσι λοιπόν ή ώραία πριγκήπισσα δέν έδινε όλωσδιόλου καμμία σημασία στόν μικρό άκόλουθό της. Αυτός όμως, μολονότι ήταν θεθαίος, πώς δέν έπρεπε νάχη καμμία έλπίδα ν' άνταγαπηθή και πώς θάταν ύποχρεωμένος μιά μέρα, την ήμέρα τών γάμων τής, νά κρατάη την ούρά τού νυφικού φορέματός της, δέν προσπαθούσε ποτέ νά πνίξη τó φλογερό αίσθημα πού τόν τυραννούσε.

—'Αφού λοιπόν, τó άνοιξιάντικο εκείνο άπόγευμα, περπατήσανε αρκετά, ή κόρη τού βασιληά 'Ορμούζ κι' ο μικρός άκόλουθός της, εκείνη άδιάφορη κι' αυτός διαρκώς κρυφαστενάζοντας λυπητερά, φτάσανε σέ μιά λίμνη. 'Η λίμνη αυτή ήταν τόσο ήρεμη, τόσο καθαρά και διάφανη, ώστε φαινόταν σάν ένα κομμάτι άσυννέφιαστου και ήλιοφώτιστου ούρανού.

—'Η πριγκήπισσα προχώρησε άμέσως στήν άκρη τής δχθής τής λίμνης και κάθισε μπροστά στά κρυστάλλινα νερά τής για ν' άναπαυθή. Καθώς όμως θαύμαζε την άμορφη γαλανή λίμνη, τής ήρθε ή έπιθυμία νά λουστή μέσα σ' αυτήν. Σκέφθηκε ίσως, πώς μέσα σέ μιά λίμνη πού έμοιαζε με τόν γαλάζιο ούρανό, αξίζει νά λουστή ένα λαμπερό άστέρι. Την άπόφασί τής όμως αυτή, διάταξε νά την πραγματοποιήση. Συλλογίζεταν τόν άκόλουθό της, πού στεκόταν πίσω τής θρόνος. Νά γδυθή μπροστά του, δέν ήταν καθόλου σωστό! Αυτό δέν επιτρεπόταν νά τó κάνει μπροστά και στόν μεγαλύτερο άρχοντα και θά τó έκανε μπροστά σ' ένα τόσο άσημο πρόσωπο; Τής πέρασε ή ιδέα νά τόν διατάξη νά γυρίση στό παλάτι, άλλα γρήγορα την έδιωξε, γιατί φρόνιμο νά γυρίση μόνη τής σ' αυτό.

—'Εμεινε πολλή ώρα σκεπτική ή πριγκήπισσά μας κι' ίσως νά έγκατέλειπε την έπιθυμία τής νά λουστή μέσα στή λίμνη, άν δέν τύχαινε νά δει άξάφνια ανάμεσα στούς θράχους, πού όρθωνόντουσαν άριστερά τής, έναν θράχο κατάμαυρο, πού ή θέα τού τής ένέπνευσε τή λύσι τού προβλήματός πού την άπασχολούσε.

—Μικρέ άκόλουθε, φώναξε άμέσως, άπεφάσισα νά λουστώ στό θαυμάσιο αυτό νερό. Γι' αυτό πρέπει νά πές άμέσως πίσω από αυτόν τόν θράχο, πού φαίνεται σάν νάσαι από κάρθουνο, και νά μείνης εκεί άκίνητος όσότου νά σέ φωνάξω.

—'Όπως έπιθυμείτε, Ύψηλοτάτη! άποκρίθηκε με σεβασμό ο μικρός άκόλουθος.

Κι' έτρεξε άμέσως και κρύφτηκε πίσω απ' τόν κατάμαυρο θράχο.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε. 'Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κι' άφινε τόν λαμπερό ήλιο και τά πουλάκια πού τής κελαδούσαν τήν άγάπη της και μόνο αυτόν τόν διέταζε νά έμπόδιζε νά ιδή εκείνο πού λαχταρούσε.

—'Ε, λοιπόν, είνε αδύνατο νά δώσω με κάποια ιδέα τής άπελπίσας τού μικρού άκόλουθου, τίς στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μείνη άκίνητος πίσω απ' τόν μαύρο θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΩΝΙΑ

Ε δακρυομένη ματιά ο Κάμπελ, κίτταξε επί άρκετή ώρα το άρρωστο παιδάκι του. Ο ύπνος του, ταραγμένος απ' τον πυρετό κι' από άνευρα άνησυχία, έξασκολούθησε βαθύς, λές κι' ή έξάντλησι το είχε άπαναρώσει.

Έβριζε έναν λυγμό, χάιδνε ελαφρά το μουσκεμένο από τον ιδρώτα κεφάλι του παιδιού του, κι' έπειτα έσβυσε το άναμμένο κερί. Σκοτάδι άπλώθηκε στο μικρό δωμάτιό, το πενιχρό κι' άγρο, κι' ο άτυχος πατέρας διεψήνθηκε προς την έξοδο, πατώντας προσφιλικά στις μύτες των παπουτσιών του.

Σκοτάδι κι' έρημιά άπλώνονταν στους δρόμους και φιλόδοξε... Για να φυλαχθί απ' το τσουχτερό κρύο της νύχτας, ο Κάμπελ έβγαζε τα χίτωνά χέ-ρια του, άναμνίζοντάς πρώτα τον γιακά του σασκασιού του. Μά το βορραδάκι δέριζε με τ' άρακι άλαφροφροσμού του, κι' ο Κάμπελ, άσχα, δίχως κι' αυτός να ξέρη πού να πάη και τί να κάνει, άρχισε να περπατάει σιωπηλός, βαθεία συλλογισμένος.

Δέν ένοιωσε πεία την πείνα. Δέν αισθανόταν τις δαγματικές του άδειου στομαχιού του, ούτε και το μαστίγιο της άραής βροχής τον πείραζε. Μά ή καρδιά του στενάζε πικρά, όσο σκεπτόταν το άρρωστο δοξακό παιδάκι του, πού άγωνιούσε δυό ήμέρες τώρα, δίχως γάλα, δίχως φάρμακα, δίχως γιατρό...

Πού να πάη; Κανέναν δέν ήξερε στην άπέραντη μεγαλόπολι. Ό-λες ή προσπάθειές του να βρή δουλειά πήγαιναν χαμένες. Κανένας δέν ήθελε τον άρχο κι' άσθενικό αυτόν νέο, με το κοκαλιάρικο κορμί, με τα βαδισιμμένα μάγουλα και το παληό τριμμένο κοστούμι. Νά ζητιά-νέψη; Μά μόλις πριν από δυό ώρες—με το πρώτο άκούη σκοτάδι της νύχτας—άπλωσε διαστακτικά το χέρι του σ' ένα δυό διαβάτες, λίγο έ-λειπε να οδηγηθί στο τμήμα, από τον άσπρη πόλισμα της συνοικίας.

Και το παιδάκι του τί θα γινόταν, άρρωστο και μοναχό; "Αρχισε να περπατάει πάλι, με βήμα κλονισμένο. Θεέ μου, πού να βρούμε λίγο λεπτά, λίγες άβλιες δεκάρες, ίσα-ίσα για λίγο γάλα στο παιδί του; Τίποτα δέν είχε άπομείνει στην χαμαρούλα του, άξιο να πουληθί, έστω και για τόσο λίγο. Η άρρώστεια της αγαπημένης του γυναίκας, πολύ-μην κι' έξαντλητική, κι' ο σκληρός θάνατός της ύστερα, τον είχαν κα-ταντήσει ράκος σωματικό κι' ήθικό...

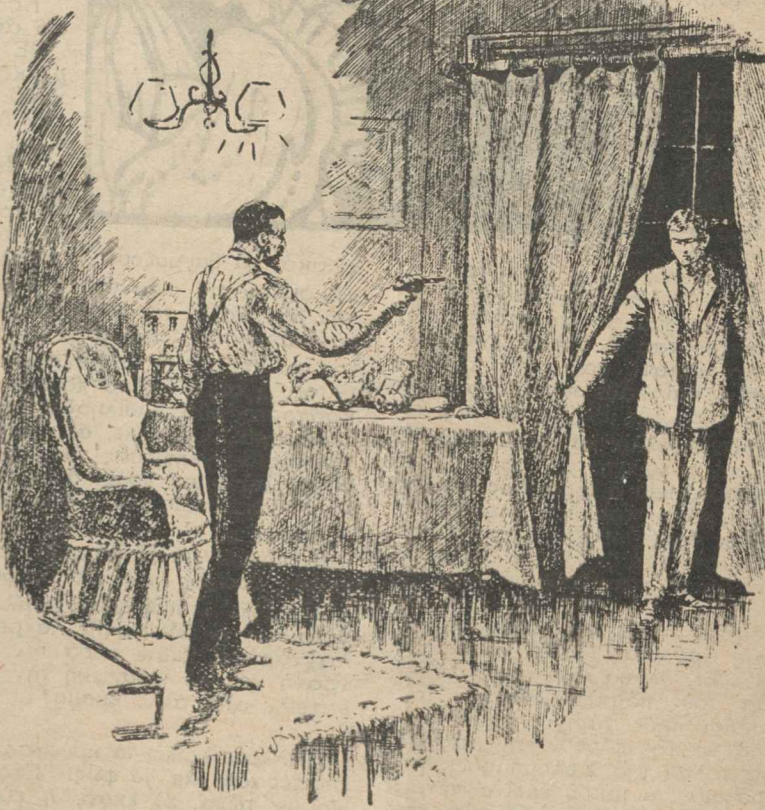
Από ώρα προχωρούσε προς τις κεντρικότερες συνοικίες, μά ή νύχτα έλπισης προχωρούσε μαζί του κι' ή έρημιά μεγάλωνε στους δρόμους. Ο άμοιρος Κάμπελ σκουνηοφλούσε δυό κι' εκεί απ' την έξάντλησι, σβό-νιζε στο κλονισμένο περπάτημά του κι' από κανένα βιαστικό περσαστικό, μά κανένα δέν τον πρόσεχε: "Άλλοι παραμέριζαν λοξοκιντίζοντάς τον ήπιατα, άκουσε από μερικούς βροϊδί, άγανακτισμένο, κι' οι πε-ρσασότεροι τον προσπερνούσαν βια-στικοί κι' αδιάφοροι.

Κάποτε, έπτελους, σκόνταψε βα-ρειά, στο μαυμάρινο σκαλοπάτι της έξόφρατας κάποιου σκοτεινού σπι-τιού. Το τίναγμα, ύδνηρο και βί-ωο, κέντρισε κάτω τα μουνδιασμέ-να νεύρα του, κι' ο δυστυχής πα-τέρας ένοιωσε πού καθαρά τώρα το μέγεθος της συμφοράς του. Βύθισε με άπόγνωση τα δάχτυλά του στο βρεμμένο του μαλλιά και στάθηκε λίγο, σάν κεραυνωμένος. "Επειτα, όρθός, καιτοιριασμένος και πνύον-τας τους λυγμούς του, έβγαλε ένα στεναγμό ύπερτάτης άγωνίας και τα δάκρυά του μετεδύντηκαν με το νερό της βροχής, στο πελιδνό πρό-σώπό του...

Άξαφνα κάποιος τριγυρς στο παράθυρο του σπιτιού, τον έκανε να σιωπήσει και να κιντάρη προς τα εκεί. Σαχώρισε τότε το άλαφροκλει-σμένο παραθυρόφυλλο να αλωνι-σέται χαλαρά, σε κάθε φούση α-νέμου, και μά σκέψη σκοτεινή— πού του φάνηκε όλόφωτη— έξερ-χισε άστραγαλιά την καταγιά του μυαλού του:

—Θά γίνει κλέφτης!... μουρ-μούρισε με λαχτάρα. Κι' από άγριο το παιδί μου άρχη φάρμακα, για-τρού και γάλα... Θά... Θά γίνει... κλέφτης!...

Ο λήθαργος γλύστερησε απ' το κορμί του και τα μάτια του κιντα-ζαν παντού έρευνητικά. Η έρημιά

—Εσείς, κύριε! τραύλισε ο Κάμπελ...

ΤΟΥ JAMES WORKMAN

των δρόμων κι' ή σκοτεινιά του σπιτιού στήλωσαν το παραμένει να-ρα του και κι' ένα λήθαργος σβέλλο γαντζώθηκε στο περσικό του πα-θυριού. Τα χέρια του δουλεύαν τότε με ταχύτητα άσυνήστη, ή μολύς των κουρτών παραθυροφύλλων στράφηκε άδρόμια και γύρισε το τζάμι. Τότε ο Κάμπελ, με νηχωμία διαορήκτου, κώλησε στο γυαλί το βρεμμένο απ' τη βροχή ματηήλι του, έδωσε μιά σκουνητική γροιά, κι' εκείνο έσπασε άδρόμια, δίχως να πείσουν στο πάτωμα μέσα, πιασμένα κομμάτια, κολλημένα, καθώς ήσαν, στο ματηήλι.

Σκοτάδι άπόλυτο βασίλευσε στο δωμάτιο και τα τρία—τέσσερα στήρι-γιά του Κάμπελ ήσαν νοτισμένα, λυσιμμένα απ' τη βροχή. Παραμέρισε την κοινητίνα, για νάμνη μέσα το θαμνόκοιτο των μακρινών φαντασιών πού δρόμου, μά οι κρύοι της κοινητίνας στρίγγιλλαν άτακτα έπάνω απ' μπροντάντα κοντάρι τους, κι' ο Κάμπελ, σκιστώντας έντομα, χρίστη με το πόδι του, το πόδι κάποιου τραπέζιου.

Θόρυβος άκούστηκε τότε στο ίδιο το δωμάτιο, κίτι σάν τζάμι πνι-θανού, το κορμί του ηλεκτρικού στράφηκε γοργά κι' ένας μισοκλει-σμένος άνδρας φάνηκε όρθός στη μέση του δωματίου, σημάδίζοντας την κατάγλιση Κάμπελ με ένα τρώστο ποτόλι.

—Μπά!... έξερώνσε ο άγνωστος με κατέστησε.

—Εσείς, κύριε;... τραύλισε ο Κάμπελ.

—Πήλινσε, νεαρέ μου!... ελτε τότε ειρονικά ο άγνωστος, έξερ-λυνθώντας νάχη άπειλητικό κι' έτοιμο το ποτόλι του.

Έντρομος και καινοτοριασμένος ο Κάμπελ, έκανε λίγα βήματα σφύρα και στάθηκε με σκιμμένο το κεφάλι. Η άνέπληστη ήμπαλα του κ. Γκράντ, διεψήντο της έφημερίδας «Μίσορ» του Λονδίνου, με-σα σ' αυτό το σπύ, τον είχε κεραυνώσει.

—Λοιπόν; έξερώνσε σαρκαστικά ο κ. Γκράντ. Τόβαλες πείνα, νεα-ρέ μου, να με κλέψης;... Έδω και τρεις ήμέρες πού ζητούσε ήμπα-σία, στο γραφείο... Πώς τόσο γοργόγα άσπαρίσες να γίνης διαρ-κτής;... "Ηθέλες να μ' έδικηθής, μήπως;...

—Με συγχωρείτε, κύριε!... τραύλισε ο Κάμπελ. Σά ήμπαλα πνι- ήταν έντελως τυχά... Ούτε και φανταζόμουν καν, πώς νέπετε έδω...

—Μά αυτό, φίλε μου, δέν έλαττώνει καθόλου το έγκληματό της προέξέως σου!... τον διέκρινε άσπρηά ο κ. Γκράντ. Τι ένω, τι ένω έ-λως... Η ουσία ελτε ότι πνι από τρεις ήμέρες ήσουν ένας άσπρηος δημοσιογράφος—άλλος, βέβαια, καμιά πείρα ή τάλαντο—και τώρα εί-αντικρύς ένας έπίσης άποτυχημένος διαρκήκτης!

—Μά τί νάκαν, κύριε μου; έξερώνσε με έορμή άπόγνωση ο ά-τυχος Κάμπελ. Όπως σάς ελτα και άντιπροχθές, βρισκόμια μπροστά στο χείλος της άβυσσος... Έχω άρρωστο το μονοκατάδι μου, είμαι νηρωδός κι' εγώ, ένα τέλειο νανάγιο της ζωής, από χιτημάτα της μόρας, κι

δχι από περσική ή από φτωχιά μου. Τι θέλετε, λοιπόν, να κάνω;... Όπου και να γνέω δουλειά, έδω παντού με διαχώνω... Άν ήμπα- μόνος, βέβαια θα πνύομουν... Μά το παιδάκι μου!... Τον Τόμυ μου! Ποιος θα τον κιντάρη τότε;... Πώς θά... Τι...

Ο κ. Γκράντ μ' ένα πνιμμό σβέλλο πρόσταξε να δεχθί στην άγκαλιά του τον λυθόμο πατέρα. Μά έσρηή συγκίνηση, τον έβλαψε στην πολυθόνα, και τρέχοντας στην κοινητίνα, τοίχερε λίγο σπυρτί και δυναμοτικό κρασί. Κι' ένω ο Κάμπελ άγομιασμένος, ο άδω-σπότης του ψιθύριζε, με τρεμάνε-στη από τρυφερότητα φωνή:

—Ελτα άδικο να σε διοίξω προ-χθές, νεαρέ μου... Το άπογνό έ-πελπισμένο διάημά σου με πνι-γι' αυτό, και μάλιστα με σπυρτί ιδιαίτερα, γιατί είμαι κι' εγώ πα-τέρας... Νά, σε μωή ώρα θα μω-φείουν από το τυπογραφείο την τε-λευταία σελίδα της έφημερίδας κι' άμείως θα φύγω για την έσρηή στην όποία μένει ή γυναίκα μου κι' το παιδί μου... Από σήμερα σε παίρνω μερόμερο στην έφημερίδα... Προχθές μω το βαλάντισες, βέ-βαια, όταν σ' έβαλα να κάνης με-περιγραφή. Πάρε κι' εσύ για το δικό σου λίγα!... Ο Κάμπελ, βουδός, νομίζοντας πώς όνειρευόταν, έβρεξε με δάκρυα το χέρι του ειργέτη του, καθώς το καταφιλούσε. Διαστακτικά, άργά, όρθιος στο δρόμο, έσπερε για λίγο τα τρία παπούτσια του στο βρε-μμένο πεζοδρόμιο, κι' ύστερα— άξαφνα... λαχταρισμένα— έρχισε να τρέχη έξωλως, έξερώνοντας:

—Όρθιος, λαχταρισμένος ο Κά-μπελ, έκλεινε από έντομα. Κου-

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ!

ΤΑΝ ή Άντουανέττα πλησίασε στο σπύ, όπου κα-θόταν ή φίλη της Μάρλεν, άργοπόρησε το βάδισμά της. Κοντοστάθηκε στην όλόφωτη βερίνα ενός κα-ταστήματος, όχι για να ιδή τα έκθέματά της, μά για να μεταχειρισθί ως καθρέφτη το κρύσταλλό της και να ριξί ένα τελευταίο βλέμμα έπάνω της. Και τότε, κατέβασε άκούη πού πολύ έπάνω στο πρόσωπό της τον πέλο το κατέλλου της, σήκωσε άκούη πού ήπλι το γιακά του μαντί της και, εχθροισμένη πεία από τον έαυτό της, μπήκε στο σπύ της φίλης της.

Η Μάρλεν της άνοιξε μόνη της την πόρτα. Φά-νιρε όμως σάν έσπριασμένη με την άπροσδόκητη α-τή έπισκεψή της Άντουανέττας.

—Άχ, τί καλά πού έκανες νάφθης, Άντουανέ-τα! Φαντάσου, ο Γκαστόν στραμπούλισε το πόδι του

κατεβαίνοντας από το τζάμι. Πόσες φορές δέν του έχω πη να ελνε προ-σχηματόμενος, μά δέν ήθελε να μ' άκούη. Και νά, τώρα είμαι ύποχρεω-μένη να το κάνω διαρκώς χροές κομπάρσους και να άκούω τις γροί-ες του. Δέν μπόρεσα όλη τη μέρα να βγω έξω και δέν θα μπόρεσω ούτε τώρα να πάω στο μπρίτ, πού μ' έχουν προσκαλέσει, άφού ή ύ-περηφά μας πήρε άδεια σήμερα από το πρωί. Τώρα ήσυχασε λίγο, καμιά... Μά πώς σου ήρθε να περάσης απ' έδω τέτοια ώρα;

—Γύρισα από μιά έπισκεψή, άπάντησε ή Άντουανέττα, και θυμηθήκα-τε μισοτόμια πού μω έλχες ύποσχεθί. Μπορείς να μω το δώσης τώρα; Και έξω έλλω, κίτι έχω να σου πω... Πρόκειται για τον άνδρα μου.

—Τι τον άνδρα σου; Τι; Σόφικνε πάλι τίποτε ο Γκωνιόμ;

—Και όχι και να... Μά, άκουσε με καλύτερα. Θά σου πω από την άρχη. Σε πνιν έλλον θα μπόρεσας να πω, Μάρλεν, εκτός από σένα; Νά, ο Γκωνιόμ έ-ήρθε από καιρό τώρα μόνος του κάθε Τετάρτη από-γευμα. Μω έλεγε πώς έκανε έναν περπάτο, πού τοδ ήξε συστήει ο γιατρός, και φουκά τον πλάτεμα. Προ-χθές όμως έλαβα ένα άνόνημο γράμμα.

—Ένα άνόνημο γράμμα; Άλλο πάλι αυτό!

—Ναι, ένα άνόνημο γράμμα. Κάποιος άγνωστος μω ήρπε πώς ο Γκωνιόμ συναντάται κάθε Τετάρτη υπό-γευμα με μιά κυρία στο πάρο...

—Άπίστετο, Άντουανέττα... Μά για πές μου παρα-λά...

—Άποράσσε, λοιπόν, να τον παρακολουθήσω. Δέν με πού το συγχωρούσα ποτέ, έξερεις... Τον πήρα από πνι, μόλις βγήκε από το σπύ...

—Και τον τάκωσες, αλήθεια;

—Περίμενε... Τον πήρα λοιπόν από πίσω. Στην άρχη ήλθε γοργόγα, πνι γοργόγα για έναν άνθρωπο, πού ήμπαλε περπάτο, έπειδή τοδ το συνέστησε ο γιατρός, κατεβαίνοντας... Όταν έφτασε στο πάρο, κιντάρσε το ποτόλι του, φάνηκε λίγο άνυπόμουνος και προχώρησε προς το σπύ, το έβρεξε... Έτσι άρχισε να κούη βόλτες. Μά κι ένω μω φάνηκε σάν να κατέλαβε ή να φοβήθηκε πώς κάποιος τον παρακολουθούσε...

—Ετσι; Και σ' έκίνησε ήρθε στο τέλος; Πές μου

πνι... —Περίμενε... Δέν ήρθε κανείς... Ο Γκωνιόμ άπομακρύνθηκε λίγο από το σπύ, στάθηκε με τα χέρια χωνένα στις τσέπες και περίμενε πνι, με τα μάτια κεραυνομένα στο δρόμο...

—Κι' έπειτα;

—Ανιόταν βυθισμένος σε σκέψεις. Προχώρησε προς την ήμπαλα πού ήμπαλε και εκεί κίτι έβγαλε από την τσέπη του σασκασιού του. Τον

και φάνηκε ειργαστήριο για τον ειργέτη του, δέν κατόρθωνε να βρή κι' το λαογύ του, και μόνον τα χείλη του σιγότρεμαν και μοιμοι-όταν άόρστα κίτι. Κόστος άπτοσμητό κάτω στην έξόδωρα, έκανε τον κ. Γκράντ να βάλη το σασκά του βιαστικά και νάβηγ στο διάδρομο. Τότε, καινοντας μέσα πάλι και κιντώντας στο χέρι του ένα υγρό όπιο τυπογραφικό δοκίμιο, ελτε στον Κάμπελ:

—Βιάσου να ριξί τη ματιά μου έδω στη σελίδα και να τρέξω κα-πνι στο παιδί μου... Τρέξε κι' εσύ τώρα στο παιδί σου, ήμπος... Πά-ρε από λίγες προκαταβολή κι' άγόρασε τον από το πρώτο φαρμακείο ένα γάλα άσπρηοκίμνο... Θά τοδ το δίνης λίγο-λίγο, μήπως και το βρεμ... Κι' άκούη ήρδω, στις 7, θα σε περιμένω στο γραφείο της έ-φημερίδας να κανονίσουμε τη άλλα... Ά, νά... Στάσου ένα στιγμή... Νά, πάρε κι' αυτό τα παχνιδάκια... Τάχω για το παιδί μου, μά σάν πνι τοδ πνι... Πάρε κι' εσύ για το δικό σου λίγα!...

Ο Κάμπελ, βουδός, νομίζοντας πώς όνειρευόταν, έβρεξε με δάκρυα το χέρι του ειργέτη του, καθώς το καταφιλούσε. Διαστακτικά, άργά, όρθιος στο δρόμο, έσπερε για λίγο τα τρία παπούτσια του στο βρε-μμένο πεζοδρόμιο, κι' ύστερα— άξαφνα... λαχταρισμένα— έρχισε να τρέχη έξωλως, έξερώνοντας:

—Έρχομαι... Τόμυ μου... Παιδί μου!...

ΤΟΥ ΔΟΜΠΟ

είδα να ρίχνη στάρι στα πουλιά, και τα πουλιά τον πλησίαζαν και τώ-ρωσαν, πήγαιναν μάλιστα ως το χέρι του, σάν να τον είχαν σνηφι-σμένον από καιρό. Φανόταν τόσο θλιμμένος, Μάρλεν, ώστε, αν δέν έ-πρόκειτο για' αυτό, θα τον πλησίαζε και θα προσπαθούσε να τον παρη-γορήσω... Μη σου φαίνεται πώς σου λέω ύπερβολές. Νά τον έβλεπες, Μάρλεν, τί ύφος πού είχε!... Ελχε καθίσει στο παγκάκι και όλοένα πε-τούσε τους σπόρους και τα πουλιά τον τριγύριζαν κι' έφταναν ως τα πόδια του...

—Καλά... Λοιπόν, δέν ήρθε καμιά στο τέλος;

—Όχι! Και άφού σκόρπισε όλους τους σπόρους πού είχε μαζί του, σκηώθηκε και γύρισε στην πόλι...

—Α! Αυτό ελνε όλο;

—Ναι, αυτό. Έξερεις, στο δρόμο πού έρχόμουν για το σπύ σου, με-τάνοισα τρομερά, πού είχα δυσπιστήσει για μιά στιγμή στον Γκωνιόμ. Μά τώρα, έξερω τί θα κάνω. Αύτός ο παληάνθρωπος, πού δέν έχει άλλη δουλειά να κάνει και κώβεται και γράφει άνόνημες έπιστολές στο κό-σμου τις γυναίκες... Τί τέρατα ύπάρχουν, Θεέ μου!... Λοιπόν, άγόρασα κι' εγώ μιά γραβάτα του Γκωνιόμ και θα τοδ την δώσω, άπόψε κώ-λως, και θα τοδ τα πω όλα...

—Όχι, Άντουανέττα. Μην το κάνεις αυτό, μην το πής τίποτε. Οι άνδρες δέν καταλαβαίνουν, έξερεις, απ' αυτά, δέν μπορούν να καταλά-βουν τί γυναίκα χαράδι. Σε κάθε εύκαιρία, θα σου χιτυόσες κατά πρόσωπο αυτή την ήμπαλα, πού σχηματίζει κίποτε για' αυτόν...

—Έτσι; Έσως και νάχης δίκιο, Μάρλεν... Φαίνεται πώς έλχες δι-κιο. Μά, όπως κι' αν ελνε, εγώ τοδ άγόρασα μιά φορά τη γραβάτα...

—Αυς ελνε κι' έτσι... Μά, έλα, λοιπόν, μιά στιγμή μέσα. Θάχης την καλώςήν να κρατήσης λιγάκι συντροφιά τοδ Γκαστόν; Πρέπει να ελ-δοποιήσω να μη με περιμένουν στο μπρίτ...

Η Μάρλεν, μόλις έμεινε αόνη, πήρε το τηλέφωνο και ζήτησε νευκά τον αριθμό.

—Σύ ελσαι, Γκωνιόμ; Ά, μω μου κρατάς κάκια, άγάτη μου. Άκουσε με γιατί δέν ήρθε! Ο Γκαστόν στραμπούλισε σήμερα το πόδι του. Δέν μπόρεσα να τον άρήσω έτσι μόνον...

—Σε περιμένα έπάνω από μιά ώρα στο πάρο, ήταν ή άπάντησι τοδ Γκωνιόμ. Βαρέθηκε να ταίξω έκεινα εκεί τα κοντοπούλια, μά πού να φανής έτσι... Δέν με έδοποιόσες τοδ άχιστο με το τηλέφωνο, προτού φέ-γω από το σπύ;

—Α, όχι, άγάτη μου, όχι, για τ' όνομα τοδ Θεού! Φαντάσου πώς ή Άντουανέττα έλαβε ένα άνόνημο γράμμα. Ελνε τώρα έδω στο σπύ μου και μω δη-γήθηκε πώς σε σπρε από πίσω, σε καταισκόπευσε. Εύ-τυχώς ότι έλαβε αυτό το μικρό δυστύχημα ο Γκαστόν...

—Τι; Με πήρε από πίσω;

—Ναι, ήταν κοντά σου όλη την ώρα πού ήσουν στο πάρο... Τώρα μεταγνώμει πού σε ύποψάστηκε, μα ελνε καλύτερα να προσέχουμε κίπως περισσότερο από έδω και μπρός...

Μόλις ή Μάρλεν έβλεπε απ' έξω την πόρτα τοδ δωματίου, όπου ήταν έσπριασμένος σε ένα ντιάνι ο Γκαστόν, ή Άντουανέττα έτρεξε κοντά του και τον άγκάλιασε, τον χάιδνε και τον φίλησε τρυφερά.

—Άγάτη μου, τοδ είπα, μέσα στα φίλά τους, πρέπει να είμαστε προσεχτικότεροι απ' έδω και πέρα. Πρώτα πρώτα, δέν κάνει να σι-ναντιόμαστε πεία έδω. Εύτυχώς ότι μπόρεσα να ταίριασα ένα φέμμα της Μάρλεν... Της είπα πώς ήρθε για κάποιον μισοτόμιο, πού ήτο σέθηκε να μω δανείσει. Μά δέν θα μπόρεσες να βρής μιά άσφαλή στερη φώλιτσα για την άγάτη μας;...

ΔΟΜΠΟ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η... ΜΟΣΧΑ...

Μιά μέρα κάποιος άδωστος χροίως μπήκε μαζί με το γυνί του σ' ένα βιβλιοπωλείο, για να άγοράσουν ένα χάρτη της Γαλλίας.

Ο γνός, θέλοντας να βεβαιωθί για την ακρίβεια του χάρτου, ά-χισε να φάγη σ' αυτόν να βρή τι...Μόσχα.

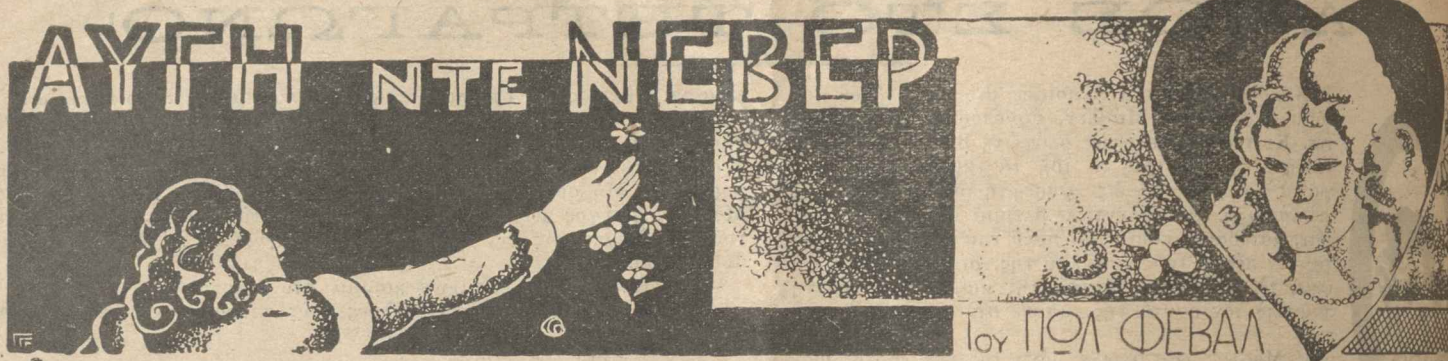
—Περίεργο! ψιθύρισε, ύστερα από λίγη ώρα. Η Μόσχα δέν βρί-σκεται σ' αυτό τον χάρτη...

Ο βιβλιοπώλης με δυσκολία κατόρθωσε να κρατήση τα γέλια του.

Ο πατέρας όμως το νέου, άφού σέφτηκε λίγες στιγμές, φώναξε άσπρηά στο γυνί του:

—Μά πώς το έπαθες, γυνί μου, και ζητάς άπάνω στον χάρτη τη Μόσχα; Έχασες πώς την έκανε ο Ναπολέων στα 1812;

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Νέα γέλια ακούστηκαν. Ο Καμπούρης στενοχωριόταν ολοένα και πιο πολύ απ' το σπαθί του, που φαινόταν γι' αυτόν σαν ένα όργανο βασανιστηρίου.

—Θά γράψω! Έλεγαν οι μέν.

—Δεν θά γράψω! απαντούσαν οι άλλοι.

Έξαφνα ο Καμπούρης, ενώ η γενική ανυπομονησία είχε φτάσει στο κατακόρυφο, έβγαλε το σπαθί του απ' τη θήκη του και το άκουμπησε ολόγυμνο άπάνω στο τραπέζι που ήταν δίπλα του.

—Ολοι γέλασαν πάλι.

Ο Κοκαρντάς, ξεφίξε το μπράτσο του Πασπουάλ και μουρμούρισε:

—Ετοιμάσου, μικρέ μου!

Ο Πασπουάλ, αντί απαντήσεως, έφερε το χέρι του στη λαθιά του σπαθιού του.

—Έκείνη τη στιγμή, το μεγάλο ρολόι που σαλονιού έδειχνε τέσσερες.

—Υπογράφετε, δεσποινίς! είπε ο Καμπούρης στην Αύγη, ξιωντάς της την πένα.

Η Αύγη στάθηκε μία στιγμή διστακτική. Τότε ο Καμπούρης την κύτταξε στα μάτια και της ψιθύρισε:

—Υπογράφετε με το αληθινό σας όνομα, αφού το ξέρετε...

Η Αύγη, έσκυψε πάνω απ' την περγαμνή και έγραψε με σταθερό χέρι: ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ! —Ολοι είδαν τότε τη ντόνα Κρούζ που ήταν σκυμμένη πάνω απ' τον όμο της, να κάνει μία ζωηρή κίνηση εκπλήξεως.

—Τί είναι; Τί είναι; ρώτησαν οι περίεργοι.

Ο Καμπούρης, συγκρατώντας τους με μία χειρονομία, πήρε την πένα κ' έγραψε κι' αυτός τ' όνομά του.

—Τελείωσε! είπε. Έλάτε να δήτε!... Αυτά που θα δήτε, θα σας εκπλήξω πολύ.

—Ολοι έτρεξαν άμέσως. Ο Καμπούρης έντωμεταξύ είχε πετάξει την πένα για να πάρη μ' αφέλεια το σπαθί.

—Προσοχή! είπε ο Κοκαρντάς.

—Είμ' έτοιμοι! απάντησε αποφασιστικά ο Πασπουάλ.

Ο Γκονζάγκας κι' ο Πεύρολ είχαν φτάσει πρώτοι κοντά στον Καμπούρη. Μά μόλις έβρισαν μία ματιά στο συμβόλαιο, έκαναν τρομαγμένοι τρία θήματα πίσω.

—Τί είναι; Τί είναι; Τό όνομα;

Τό όνομα; φώναξαν αυτοί που ήταν από πίσω.

Ο Καμπούρης τους είχε υποσχεθί να τους ξαφνιάση όλους. Κράτησε λοιπόν το λόγο του.

—Ολοι είδαν απολιθωμένοι εκείνη τη στιγμή τα παραμορφωμένα πόδια του ν' ανορθώνονται.

Έξαφνα, τό κορμί του να μεγαλώνει και να κρατάει σταθερά το σπαθί του στα γόνατα του.

—Τό περίεργο αυτό! μουρμούρισε ο Κοκαρντάς. Ο μικρός Παρισινός μας έκανε ένα σωρό τέτοια παιχνίδια, όταν ήταν παιδί, τις δημόσιες πλατείες.

Ο Καμπούρης, ανορθωνόμενος, είχε βρει τα μαλλιά του ποός τα πίσω. Τώρα, άπάνω στο εθνοταγέ, τό εθνοταγέ καί κομψό του σώμα, ένα υπέροχο κεφάλι άχτινοβολούσε.

—Έλάτε λοιπόν να διαβάσετε τ' όνομά μου! φώναξε άρρενωπά, ρίχνοντας ένα βλέμμα που έλαμπε, στο κατάπληκτο πλήθος.

Καί συγγνώμης, με την αίσχμη του σπαθιού του, κάρφωσε την υπογραφή του.

—Ναί, ο Λαγκαρντέρ!... απάντησε εκείνος. Ο Λαγκαρντέρ, που δεν λείπει ποτέ από τα ραντεβού του!...

—Ολα τα βλέμματα παρακολούθησαν αυτή την κίνηση. Μόνο αυτή κραυγή γέμισε όλη την αίθουσα:

—Ο Λαγκαρντέρ! Ο Λαγκαρντέρ! φώναξαν όλοι.

—Ναί, ο Λαγκαρντέρ! απάντησε εκείνος. Ο Λαγκαρντέρ που δεν λείπει ποτέ από τα ραντεβού του.

Μέσα στις πρώτες στιγμές της καταπλήξεως, ο Λαγκαρντέρ θά μπορούσε πολύ εύκολα να διασχίση θριαμβευτικά τις τάξεις των πανικοβλήτων εχθρών του. Μά δεν κουνήθηκε καθόλου. Κρατούσε με τό ένα του χέρι την Αύγη που έτρεπε σκυμμένη επάνω στο στήθος του. Με τό άλλο, είχε τό σπαθί του ψηλά.

Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ που είχαν ξιφουλκίσει κ' άδύο, στεκότουσαν όρθιοι πίσω του.

Ο Γκονζάγκας ξιφουλκίσε κι' αυτός με τη σειρά του κι' άμέσως όλοι οι φίλοι του τόν μιμήθηκαν. Στο κάτω-κάτω, ήταν δέκα έναντίον ενός. Η ντόνα Κρούζ θέλησε να ριχτή άναμεσα στους αντιπάλους. Μά ο Πεύρολ την άρπαξε από τη μέση και την τράβηξε έξω.

—Δεν πρέπει αυτός ο άνθρωπος να βγί από δω μέσα, κύριε! φώναξε ο πρίγκηψ Γκονζάγκας με τά χειλη κατάχλωμα, με τά δόντια σφιγμένα. Έμπρός!

Ο Ναθάν, ο Νοσέ, ο Σουαζύ, ο Άλμπρέ, ο Ζιρόν και οι άλλοι ευγενείς έπετέθησαν άμέσως όρμητικά. Ο Λαγκαρντέρ δεν καταδέχτηκε να δαλή τό τραπέζι άνάμεσα απ' τόν έαυτό του και τούς εχθρούς του. Χωρίς ν' άφήση τό χέρι της Αύγης, την προσέπιε με τό κορμί του κ' έλάθε στάσι άμυνας. Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ τόν υπεράσπιζαν απ' τά δεξιά κι' απ' τ' άριστερά.

—Περίφημα, μικρέ μου! είπε ο Κοκαρντάς στο σύντροφό του. Έχουμε να παίξουμε σπαθιές περισσότερο από έξη μήνες. Χίλι πα, πάλληκαρι μου!

—Είμ' έδω! φώναξε ο Λαγκαρντέρ, καταφέροντας την πένα τη του σπαθιά.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο Ζιρόν κι' ο Άλμπρέ σαρπάζτουσαν κάτω, μέσα σε μία λίμνη αίματος, ενώ οι άλλοι φίλοι του Γκονζάγκας όπισθοχώρουσαν περίτρομοι.

Ο Λαγκαρντέρ κ' οι δύο παλλήλα καράδες μας, άδικτοι, άκίνητοι, σαν τρία άνάματα, περιμέναν τη δεύτερη επίθεση.

—Κύριε Γκονζάγκα, είπε ο Λαγκαρντέρ, θέλησα να κάνετε μια παραωδία γάμου. Μά ο γάμος έγινε εν τάξει... Υπάρχει ή ύσπαρξη φή σας στο συμβόλαιο.

—Έμπρός! Έμπρός! ούρλιαζε η πρίγκηψ, άφρίζοντας από τη λύσσα του.

Αυτή τη φορά, προχώρησε έπ' κεφαλής των φίλων του. Η όψη ήταν τέσσερες και μισή.

—Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, έρρυθος ακούστηκε έξω κ' έπαισλημμένα χτυπήματα στην πόρτα.

—Ναί, μιά φωνή φώναζε.

—Εν όνόματι του βασιλέως! φώναζε!

—Ήταν πολύ παράδοξο τό θέμα που παρουσίαζε τό σαλόνι, με τό όποιο τό γλέντι είχε άρμυπαντο τό ίχνη του. Τό τραπέζι ήταν ακόμα γεμάτο από φαγητό και από μισοαδειασμένες μπουλίες. Τά ποτήρια άναποδογυρισμένα έδω κ' εκεί είχαν κάνει πλάνα κηλίδες κρασιού άνάμεσα στα πλατεία πιταλιόματα της στάπλοκής. Στο βάθος, πρós τό ρος του δωματιού, όπου ήταν πρσί όλίγου τά νυφικά και που χάρη μ'εμε τώρα ως άσπλο στον μισο-

βαμένο συμβολαιογράφο κ. Γκριβώ, ο δμίλος ο άποτελούμενος από τόν Λαγκαρντέρ, την Αύγη και τούς δύο παλλήλα καράδες μας στεκόταν άκίνητος και άφωνος. Στη μέση του σαλονιού, ο Γκονζάγκας κ' οι άνθρωποί του, σταματημένοι στην επίθεσί τους από την κραυγή: «Άνοιξτε, εν όνόματι του βασιλέως!» κύτταζαν με τρόμο την πόρτα της εισόδου. Σε όλες τις γωνίες είχαν μαζεuth ή γυναίκες, τρελλές από τό φόβο τους.

—Άνάμεσα απ' τούς δύο δμίλους, θρискόντουσαν τά πτώματα του Άλμπρέ και του Ζιρόν.

Οι άνθρωποι που χτυπούσαν αυτή την ώρα την πόρτα του περιπτερού του Γκονζάγκας περιμέναν χωρίς άλλο πώς δεν θά τους άνοιγαν άμέσως.

—Όταν οι Γάλλοι φρουροί και οι φύλακες της φυλακής του Σατελέ, τούς όποιους είδαμε διαδοχικά στην αλλη τό του μεγάρου Λαουανών και στο κοιμητήριο του Σαιν - Μαγκλουάρ, είχαν άνοιξει τά πάντα εκ των προτέρων. Κι' άφού χτύπησαν τρεις φορές την πόρτα, χωρίς να λάβουν άπάντησι, την παραβίασαν, χωρίς να χάνουν ούτε στιγμή.

Μέσ' στο σαλόνι, άκουγόntonταν τώρα τά θήματα των στρατιωτών που ανέβαιναν. Ο Γκονζάγκας ένοιώσε ένα ρίγος να του παγώνη τά μέλη. Μήπως είχε φτάσει γι' αυτόν ή ώρα της κρίσεως.

—Κύριε, είπε θάζοντας τό σπαθί στη θήκη του, δεν μπορούμε ν' άντισταθούμε στους άνθρώπους του βασιλέως.

Καί πρόσθεσε άμέσως άγανά:

—Όσόν το να δοίμε τί θέλουν!

Ο Μπαντόν ντέ Μπουαγκιγιέ, λαγός της φρουράς παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή στο κατώφλι της πόρτας και έανασείπε:

—Κύριε, εν όνόματι του βασιλέως!

Επειτα, χαϊρετώντας ψυχρά τόν πρίγκηπα Γκονζάγκα παραμέσως για να μπούν μέσα οι στρατιώτες του. Έπειτα άπ' τούς στρατιώτες μπήκαν στο σαλόνι κ' οι φύλακες τό Σατελέ.

—Κύριε, τί σημαίνει αυτό; ούάησε τό λογάδι, ο Γκονζάγκας. Ο Μπουαγκιγιέ κύτταζε τά δύο πτώματα που κοιτόντουσαν στο πάκετό κ' έπειτα τόν Λαγκαρντέρ με τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ που κρατούσαν άνάμα τό σπαθιά τους στο χέρι.

—Διάβολε! μουρμούρισε. Καλά λένε πως είναι ένας περήφανος στρατιώτης. Πρίγκηψ—έπρόσθεσε νορίζοντας πρós τόν Γκονζάγκα—είμαι άπόψε υπό τάς διαταγάς της πριγκηπίσσης συζύγου σας...

—Καί τί θέλει ή πριγκηπίσση; ρώτησε ο Γκονζάγκας μανιασμένος.

Μά, πρίν λάβει άπάντησι, ή γύρα του Νεβέρ παρουσιάστηκε με τη σειρά της στην πόρτα. Φορούσε τά πένθιμα ρούχα της, έκλεπες γύρω της τις γυναίκες του ήμικόσμου και τις άνήλικες εικόνες των τοίχων, θέλποντας τά ίχνη του γλεντιού και της μάχης, ή πριγκηπίσση σκέπασε τό πρόσωπό της με τόν πέπλο της.

—Δεν έρχομαι για σας, κύριε, είπε άπευθυνομένη πρós τόν σύζυγό της.

—Έπειτα, προχωρώντας πρós τόν Λαγκαρντέρ, έπρόσθεσε:

—Η είκοσιτεσσερες ώρες πέρασαν, κύριε ντέ Λαγκαρντέρ! Οι δικασταί σας έχουν συγκεντρωθή... Παραδόστε τό σπαθί σας!

—Καί αυτή ή γυναίκα είναι ή μητέρα μου! τραύλισε ή Αύγη, σκεπάζοντας τό πρόσωπό της με τά χέρια της.

—Κύριε—έξακούουθησε ή πριγκηπίσση, άπευθυνομένη πρós τούς φρουρούς—κάμετε τό καθήκον σας!

Ο Λαγκαρντέρ πέταξε άμέσως τό σπαθί του μπρός στα πόδια του Μπαντόν ντέ Μπουαγκιγιέ. Ο Γκονζάγκας και οι δικαιοί του δεν έκαναν ούτε μία κίνηση, δεν έπρόσπεραν ούτε μία λέξι.

—Όταν ο Μπαντόν ντέ Μπουαγκιγιέ έδεδε την πόρτα στο Λαγκαρντέρ, αυτός προχώρησε πρós την πριγκηπίσση Γκονζάγκα, κρατώντας πάντα την Αύγη απ' τό χέρι.

—Κύριε, είπε, όταν μπήκατε έδω μέσα, έδινα τη ζωή μου για να ύπερασπισώ την κόρη σας!

—Την κόρη μου! έπανέλαθε ή πριγκηπίσση, της όποιας ή φωνή έτρεμε.

—Λέει ψέμματα! φώναξε ο Γκονζάγκας.

Ο Λαγκαρντέρ, χωρίς να του δώση προσοχή, είπε άργά πρós την πριγκηπίσση, άνορθώνοντας τό όρώς του κεφάλι:

—Σας είχα ζητήσει είκοσιτεσσάρων ώρών προθεσμια για να σας άποδώσω την κόρη σας... Κρατώ τό λόγο μου! Να ή κόρη της.

Τά κρύα χέρια της πριγκηπίσσης άγγίξαν τά κρύα χέρια της κόρης της. Η πριγκηπίσση άνοιξε την άγκαλιά της κ' ή Αύγη

έπεσε μέσα σ' αυτήν κλαίγοντας. Ένα δάκρυ κύλησε από τά μάτια του Λαγκαρντέρ.

—Προστατεύσατέ την, κύριε! είπε καταβάλλοντας μία προσπάθεια για να συγκρατήση την άγωνία του. Άγαπήστε την!... Δεν έχει πειρά παρά μόνο σας!...

Η Αύγη άποσπάστηκε από την άγκαλιά της μητέρας της για να τρέξη πρós αυτόν. Μά ο Λαγκαρντέρ την άπομάκρυνε με μία γλυκειά χειρονομία και είπε:

—Χαίρε, Αύγη! Οι άρραβώνες μας δεν θάχουν έπαύριον! Κράτησε αυτό τό συμβόλαιο που σέ κάνει γυναίκα μου ενώπιον των ανθρώπων, όπως είσαι γυναίκα μου από χθές ενώπιον του Θεού. Η κυρία πριγκηπίσση θά σου συγχωρήση τόν άταίριαστο αυτό γάμο που τόν έκανες μ' έναν νεκρό... Χαίρε!

Φίλησε για τελευταία φορά τό χέρι της νέας κόρης, χαϊρέτησε με μία θαθεία υπόκλιση την πριγκηπίσση και διευθυνήθηκε πρós την πόρτα, λέγοντας στον Μπουαγκιγιέ:

—Οδηγήστε με μπροστά στους δικαστάς μου.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

I

ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ήταν όχτώ ή ώρα τό πρωί. Ο αντίβασιλεύς θρискόταν μόνος μαζί με τόν άδελφό Ντυμπούα στην κρεββατοκάμαρή του κ' έκανε μπροστά στον μέλλοντα καρδινάλιο τις προετοιμασίες του για να πλαγιάση.

Εκείνη τη νύχτα είχαν σουπτε στο Παλάι - Ρουαγιαλ, όπως και στο περίπτερο του Γκονζάγκα, μά τό σουπτε στο Παλάι - Ρουαγιαλ είχε τελειώσει πολύ πιο εύθιμα.

Ο Φίλιππος της Όρλεάνης, έπειτ' από τό ολονύχτιο αυτό γλέντι, κοιμόταν σκεδόν όρθιος, ενώ ο καμαριέρης του τόν έγδυε κ' ενώ ο Ντυμπούα, μισομεθυμένος, του έξεθείαζε τά Άγγλικά ήθη. Ο πρίγκηψ άγαπούσε πολύ τούς Άγγλους, μά δεν άκουγε πειρά τίποτε κ' έθιαζε τόν καμαριέρη να τόν γδύση όσο τό δυνατόν γρηγορότερα.

—Πήγαμε να κοιμηθώ, Ντυμπούα, φίλε μου, είπε τέλος στον μέλλοντα καρδινάλιο. Πάμε πειρά να μού σκοτίσει τ' αυτιά. Είσαι μεθυμένος!

Ο Ντυμπούα πήρε τό καπέλλο του μουρμουρίζοντας και διευθύθηκε πρós την πόρτα. Καθώς έτοιμαζόταν να βγί έξω, ή πόρτα άνοιξε κ' ένας ύπνρეტης άνήγειλει τόν άρχηγό της αστυνομίας κ' ντέ Μασώ.

—Ο Ντυμπούα πήρε τό καπέλλο του μουρμουρίζοντας και διευθύθηκε πρós την πόρτα. Καθώς έτοιμαζόταν να βγί έξω, ή πόρτα άνοιξε κ' ένας ύπνρეტης άνήγειλει τόν άρχηγό της αστυνομίας κ' ντέ Μασώ.

—Θά τόν δεχτώ τό μεσημέρι, είπε ο αντίβασιλεύς με δαθυμία. Αυτοί οι άνθρωποι παίζουν με την ύγεια μου... Θα με σκοτώσουν...

—Ο κ' ντέ Μασώ—έπειτα ντέ Λιπρέτης—έχει σπουδαιότερες άνακοινώσεις να σας κάνει.

—Τις έξω τις άνακοινώσεις του! φώναξε ο αντίβασιλεύς. Θέλει να μού πη, ότι ο πρεσβευτής της Ισπανίας μηχανορραφεί κι' ότι ή δούκισσα ντέ Μαιν θέλει να με ύποσκελίση και να γίνω αυτή αντίβασιλεύς. Τό μεσημέρι ή μάλλον στή μία!

Ο ύπνρეტης βγήκε έξω. Ο Ντυμπούα ξαναγύρισε ως την μεση του δωματιού.

—Όταν θ' άποκτήσετε την ύποστροφή της Άγγλιας, είπε, θά μπορείτε ν' άψηφάτε όλες αυτές τις μικρές μηχανορραφίες...

—Ω! Μά τό Θεό!... Μου έγινε κοινούπι! φώναξε ο αντίβασιλεύς. Θά φύγης καμιά φορά!

Ο Ντυμπούα διευθύθηκε πάλι πρós την πόρτα και πάλι ή πόρτα άνοιξε και ο ύπνρეტής ξαναπροσέλασθηκε.

—Ο ύπνρτογός των Έσωτερικών κ' Λε Μπλάν, άνήγγειλε.

—Στό διάβολο! φώναξε ή Αυτού Βασιλική Ύψηλότης, ποτ' έβαζε εκείνη τη στιγμή τό νομμό της πόδι επάνω σ' ένα σκαμνιά για ν' άνεβή στο κρεβάτι της.

Ο ύπνρეტής μισόκλεισε την πόρτα, μά έπρόσθεσε καθώς έβγαίνει έξω:

—Έχει σπουδαιότερες άνακοινώσεις να σας κάνει!

—Ολοι έχουν να μού κάνουν σπουδαιότερες άνακοινώσεις, είπε ο αντίβασιλεύς της Γαλλίας, άκουμπώντας τό κεφάλι του στο μαξιλάρι του με τις δαντέλλες των Βρυξελλών. Θά δεχτώ τόν κ. Λε Μπλάν μαζί με τόν κ' ντέ Μασώ στή μία...

Η μάλλον στις δύο... Γιατί έχω τόσο κούραση, ώστε θά κοιμηθώ ως την ώρα εκείνη.

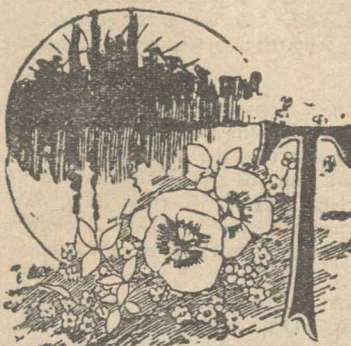
Ο ύπνρეტής βγήκε έξω κι' ο Φίλιππος της Όρλεάνης έκλεισε

—Χαίρε, Αύγη! Οι άρραβώνες μας δεν θάχουν έπαύριον!

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

νισε γύρω απ' τόν καινούργιο πελάτη. Γιατί τάχα; Μά μπορεί ποτέ να βρή κανείς το γιατί, προκειμένου για τις γυναίκες και για την περιέργειά τους;

«Βερολίνο», διάβασε η Μαριάννα στην πινακίδα του αυτοκινήτου του. «Λ. Μ.» κατώρθωσε να ξεδιαλύνει η Μίτσι ή Βιεννέζα στο μονόγραμμα, που ήταν επάνω στην πόρτα του, σαν θυρεός. Τού κάκου προσπάθησε να ξεραχύνει το προσωπικό του ξενοδοχείου, για να μάθει τίποτε, η Μάρλεν ή ξανθή. Και μόνο η "Ινγκε" ή ώμορφη μελαχροινούλα, δεν έλεγε τίποτε, δεν έκα- νε τίποτε και κτύπαζε μονάχα ώρα ολοκληρη- τα δυο σκυλάκια του καινούργιου πελάτη.

Ωστόσο, την επομένη κατώρθωσαν να μά- θουν πολλά άλλα πράγματα. Έμαθαν πως ο πελάτης λεγόταν κύριος Λούντβιχ Σάπς, ο- τί ήταν ένας βιομήχανος από το Βερολίνο, έ- μαθαν ότι τόν υπηρέτη του τόν έλεγαν Μάξ και τα δυο σκυλάκια του, «Ούισκυ» τόν ένα, «Σόντα» τόν άλλο. Ο άνθρωπος με τη «Μερ- σεντές» δεν ήταν πειά νέος, ήταν σαραντά- ρης ίσως, μά γερός, καλοδιατηρημένος και άμορφάνθρωπος. Πράγμα παράξενο, δεν έπε- δίωξε να αγειασθή με κανέναν από πριν. Πρωί και απόγευμα έβγαине περίπατο με τα σκυ- λιά του, έπαιζε κι' άστειεύονταν μαζί τους, αυ- τή ήταν ή μόνη του συντροφιά. Την τρίτη μέ- ρα τόν θράβυ, δινόνταν χορός στην μεγάλη αί- θουσα του ξενοδοχείου. Η Μαριάννα, η Μί- τσι, η Μάρλεν, περίμεναν με ανυπομονησία τότε νύχτη ή ώρα. Θα έβλεπαν από κοντά επιτέλους τόν άνθρωπο με την «Μερσεντές», θα τόν γνώριζαν, θα χόρευαν ίσως μαζί του. Δεν ήταν θέαμα δυνατόν, να λείψει κι' απ' τόν χορό αυτός ο περίεργος άνθρωπος!...

Μά, ή ώρα ήρθε, ο χορός άρχισε, μεσάνυ- χτα πλησίασαν, και ο άνθρωπος με την «Μερ- σεντές» δεν φάνηκε διόλου. Ρώτησαν με τρό- πο τόν «γκρούμ» του ξενοδοχείου κι' έμαθαν ότι ο κύριος Σάπς θρικόταν από τις έννεα ή ώρα στο κρεβάτι του!... Αυτό πειά ξεπε- ρούσε τὰ δρια. Τά κορίτσια πείσωσαν, κου- τομπόλεψαν, είπαν, ότι είχαν και δεν είχαν εις θάρος του Έτσι, για να εκδικηθούν...

Κατά τις τρεις απ' τὰ μεσάνυχτα—ο χορός είχε πειά τελειώ- σει—ή καμαριέρα είδοποίησε την Μαριάννα ότι την καλούσαν στο τηλέφωνο απ' τόν Βερολίνο. Χωρίς άλλο, θα ήταν πάλι έ- κείνος ο ξεμυαλισμένος ο Έρμαν. Θα γύριζε πάλι από κανένα γλέντι και θα την καλούσε—τό έκανε συχνά αυτό—να της πη «καληνύχτα» και να την παρακαλέσει, για μυριοστή φορά, να γυρίσει επιτέλους κοντά του. Για μία στιγμή, της ήρθε να πη, να τόν ειδοποιήσουν πως κοιμόταν, μά έπειτα μετάνιωσε. Φό- ρησε ένα κιμονό και τις ατλάζινες παντοφλές της, και κατέ- βηκε. Όταν, έπειτα από λίγα λεπτά, ξαναβγήκε της, και κατέ- βηκε, φάνηκε από την άλλη άκρη τού δρόμου, που έτρεχε με δύ- σκολη ταχύτητα. Τά σκυλάκια σάστισαν, τόν αυτοκίνητο που ταν ολόγρια κατ' επάνω τους, όταν ξεφάνη μια ξανθή με τα- τάχτηκε από κάπου εκεί που στεκόταν και έβγαλε μια φωτο- γράφια...

«Έδω!... Ούισκυ! Σόντα!... Έδω!...» Τά σκυλάκια έτρεξαν στη φωνή της, τόν αυτοκίνητο πέσαν χωρίς να τ' άγγιξει. Ο κύριος Σάπς, που έβγαλε εκείνη τη στιγμή, παρηκολούθησε αυτήν την σκηνή, πλησίασε και χα- τίησε με ευγένεια.

—Σας ευχαριστώ με όλη μου την ψυχή, δεσποινίς, της έ- λεγε. Προητέρα θελήσατε να σάσετε έμένα, τώρα σώζεται τὰ πα- λιά μου. Δεν έχω παρά να σας ευχαριστήσω θερμά, και τὰ δυό!

Η "Ινγκε κοκκίνισε μέχρι τις ρίζες τών μαλλιών της. Ο κύ- ριος Σάπς της είπε μερικά ευγενικά λόγια ακόμη και, τόν στο μεταξύ, ο θυρωρός τόν ειδοποίησε, πως τόν αυτοκίνητο

έκει, ώστόσο να ξαναβέθ ο άσσανσέρ. Και τότε, ξαναγύρισε στο μπάρ. Μά οι δυο κύριοι είχαν φύγει πειά απ' εκεί, έπάνω στο τραπέζι έμενε ακόμα ή εφημερίδα που κρατού- μεσα, άρπαξε θιαστική τήν εφημερίδα, την έκρυψε στο κρη- νη, πήρε τόν άσσανσέρ και ανέβηκε στο δωμάτιο της Πρι- ντάν, νόταν πως κρατούσε επιτέλους στα χέρια της τόν μυστικό τού περιέργου ανθρώπου...

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά, και από τόν δωμάτιο άριθ. 123 πη- σερ τόν κουδούνι. Ήταν τόν δωμάτιο της Μαριάννα, «γκρούμ» που παρουσιάστηκε, έλαβε τή διαταγή να πάη γο- ρα επάνω ένα φύλλο εκείνης της μέρας της «Κορριέρ» τόν λά Σέρρα. Τό παιδί εξέτελεσε τή διαταγή, και έπειτα τὰ δυό λεπτά, ή Μαριάννα χτυπούσε στο διπλανό δωμάτιο, τόν μ- ράτιο της "Ινγκε.

—"Ινγκε!... "Ινγκε! Γρήγορα, σήκω και έλα στο δωμά- τιό μου. Έχω να σου πω πράγματα!...

Η ξανθή Σάπς δεν άργησε να σηκωθεί.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε, μπαίνοντας στο δωμάτιο φίλης της.

—Συμβαίνει ότι ανεκάλυψα, από πού βαστά ή οικογένει- α τού τού Σάπς! άπάντησε ή Μαριάννα θριαμβευτικά. Έλα, θ- σθησε έδω πλάι μου, να ιδής...

Η "Ινγκε έγινε έξαφνα κατάχλωμη. Μά δεν είπε τίποτε, κά- θησε στο κρεβάτι, πλάι στη φίλη της.

—Έδω...κύττα έδω!... της είπε εκείνη, πλύνοντας μπροστά της τήν εφημερίδα που ή- ρε από τόν μπάρ. «Κορριέρ» γνέ λά Σέρρα σημερινή, δεν είναι; Τι θέλεις έδω; Όχι πειά ένα κομμάτι, έ; Φυσικά, για να λείπει, χέρι θα τ'όχη κόψει, έ; Κύττα τώρα έδω, τόν δες τή λείπει!

Και ξεδίπλωσε μπροστά στην "Ινγκε τήν ε- φημερίδα, που ζήτησε και της έθραυσε.

—Τι θέλεις έδω, τι θέλεις, "Ινγκε;

—Θέε μου! Έκανε ή ξανθή "Ινγκε και έ- κάμια πιδ χλωμή από πριν. Η φωτογρά- φία τού... Αυτός είναι!...

—Αυτός, ο ίδιος ο κύριος Σάπς μας, άπάν- τησε τώρα και τί γράφει κάτω από τή φωτο- γράφια τού...

Και ή Μαριάννα διάβασε θριαμβευτικά τήν "Ινγκε, που τήν κύτταζε άφωνη, σαν άσ- σμένη:

«Η "Ιταλική άστυνομία καταζητεί εις τόν τόν άριστοκράτη Λουδοβίκο Παζέττι, τόν ό- ποιος είχε αποδειχθή ένοχος τής μεγάλης κλο- πής τού Τεσσίνου. Έκφυλάσσεται τόν τόν καταζητούμενος κρητταται υπό άλλο όνομα εν τίνι. Άνοτέρω, ή φωτογραφία τού...»

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί, όταν ο κύριος Σάπς θγήκε από τόν διαμέρισμά του μαζί με τόν τόν σκυλάκια, τόν πλησίασε έξαφνα μια ξαν- θή ώραιότατη νέα που περίμενε από εκεί έ- κει πίσω από τή σκάλα, και τόν είπε γρήγο- ρα, ψιθυριστά:

—Φύγετε!... Σας ανεκάλυψαν!... Σας καταζητούν!...

Ο κύριος Σάπς δεν πρόφτασε να της μιλήσει, να τήν έ- ριστή ίσως για τόν ενδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτόν. Η ξαν- θή—γιατί αλλι ήταν—κατέβηκε γρήγορα τή σκάλα και έβγα- νιστηκε. Χαμογέλασε, και άρχισε να καταβείν κι' αλλού τή σκάλα.

Σέ λίγο, έβγαине από τή μεγάλη πόρτα τού ξενοδοχείου, που διέταξε να τού ετοιμάσουν τόν αυτοκίνητό του. Τά σκυλά- κια τόν είχαν προσηπάσει κιόλας, είχαν χυθή έξω, και έμα- χαν χαρούμενα στο δρόμο. Μά τήν ίδια στιγμή, ένα αυτοκί- νητο γρήγορα, έπάνω τόν δρόμο, που έτρεχε με δύ- σκολη ταχύτητα. Τά σκυλάκια σάστισαν, τόν αυτοκίνητο που ταν ολόγρια κατ' επάνω τους, όταν ξεφάνη μια ξανθή με τα- τάχτηκε από κάπου εκεί που στεκόταν και έβγαλε μια φωτο- γράφια...

—Έδω!... Ούισκυ! Σόντα!... Έδω!... Τά σκυλάκια έτρεξαν στη φωνή της, τόν αυτοκίνητο πέσαν χωρίς να τ' άγγιξει. Ο κύριος Σάπς, που έβγαλε εκείνη τη στιγμή, παρηκολούθησε αυτήν την σκηνή, πλησίασε και χα- τίησε με ευγένεια.

—Σας ευχαριστώ με όλη μου την ψυχή, δεσποινίς, της έ- λεγε. Προητέρα θελήσατε να σάσετε έμένα, τώρα σώζεται τὰ πα- λιά μου. Δεν έχω παρά να σας ευχαριστήσω θερμά, και τὰ δυό!

Η "Ινγκε κοκκίνισε μέχρι τις ρίζες τών μαλλιών της. Ο κύ- ριος Σάπς της είπε μερικά ευγενικά λόγια ακόμη και, τόν στο μεταξύ, ο θυρωρός τόν ειδοποίησε, πως τόν αυτοκίνητο

έκει, ώστόσο να ξαναβέθ ο άσσανσέρ. Και τότε, ξαναγύρισε στο μπάρ. Μά οι δυο κύριοι είχαν φύγει πειά απ' εκεί, έπάνω στο τραπέζι έμενε ακόμα ή εφημερίδα που κρατού- μεσα, άρπαξε θιαστική τήν εφημερίδα, την έκρυψε στο κρη- νη, πήρε τόν άσσανσέρ και ανέβηκε στο δωμάτιο της Πρι- ντάν, νόταν πως κρατούσε επιτέλους στα χέρια της τόν μυστικό τού περιέργου ανθρώπου...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 30η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδίσαντες αριθμοί)

Στις 6 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 20 'Ιουνίου έγινε εις τὰ Γρα- φεία μας ή 30η κλήρωσις διά τήν διανοήν τών δώρων τού 'Εβδομα- διαίου Λαχείου τού «Μπουκέτου», παριστανόντων πολλών δημοσιογρά- φων και έκλεκτού κόσμου. Από τήν κληρωτίδα, εις τήν όποιαν είχαν τεθή όλοι οι αριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τὰ φύλλα τού «Μπουκέτου», άνεσυρόθησαν κατά σειράν οι έξις αριθμοί:

Ο άριθμός 13866, ο όποιος κερδίζει ολόκληρον τήν σειράν τών βι- βλίων της Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννέα αριθμοί, οι όποιοι κερδίζουν ανά έν βιβλίον τού πε- ριφήμου μυθιστορήματος τού Πάυλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα»: 5871, 12363, 17555, 21, 449, 7897, 1758, 19960 και 6909.

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 66 (ήτοι εις τὰ δύο τε- λευταία ψηφία τού 1ου αριθμού 13866), κερδίζουν ανά έν 'Ημερολόγιον τού «Μπουκέτου», της άρεσκείας τών τυχερών άναγνωστών μας.

Η 31η κλήρωσις τού 'Εβδομαδιαίου Λαχείου μας θα γίνει και πάλιν εις τὰ Γραφεία μας, τήν 27ην 'Ιουνίου. Όσοι επιθυμούν, δύναται να παρευρεθούν.

Επίσης όσοι έν τών άναγνωστών τών επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τὰ σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας αρι- θμούς, αναγράφοντας επί τού δελτίου τόν όνομα των καθαρά, θά πα- ραλάβουν δέ τὰ βιβλία των από τὰ 'Υποπρεκτορεία της επαρχίας των, εις τὰ όποια θ' άποσταλή—επί τούτφ—μετά σχετικού όνομαστικού κα- τάλόγου, και έπεξηγηματική έγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Στ. Σταμπολίδης Δραπετσώνα Πειραιώς, 'Αλ. Καρατζά Κα- λυψού 37 'Αθήναι, Γ. Σουλιάτης Βέ- λος, Φ. Τούρα Μεσσή 7 'Αθήναι, Α. Παπαδόπουλος Θεσσαλονίκη, Ι. Άλε- ξόπουλος Πάτρα, Γ. Κόκκαλης Πει- ραιεύς, Α. Μπουής 'Αθήναι, Ι. Μα- νολάκης 'Αμερικής 8 'Αθήναι, Γ. Κρυτάλης Ξενοдох. «Παλλάς» Κηφισ- σιά, Α. Παπαδόπουλος Δημοφώντος 45 'Αθήναι, Άγγελ. Σαμαρά Κοζάνη, Π. Τριγώνης Λεωφ. Συγγρού 110 'Α- θήναι, Ε. Θεοδωρόπουλος Φαρμακείον Φρουράς 'Αθήναι, κερδισαν ανά έν 'Ημερολόγιον τού «Μπουκέτου».

Η 32α ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟ- ΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τα Δώρα)

Εις τήν 32αν κλήρωσιν τού 'Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος αρι- θμός θα κερδίσει ολόκληρον τήν σειράν τών βιβλίων της Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου». Έννέα κατά σειράν αριθμοί θα κερδίζουν ανά έν βιβλίον τού περιφήμου μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επί- σης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τὰ δύο τελευταία ψηφία τού 1ου αριθμού θα κερδίζουν από ένά 'Ημερολόγιον τού «Μπουκέτου», όποιον- δήποτε έτους θέλουν, έν τών εύνοημένων εις τήν Βιβλιοθήκην τού «Μπουκέτου».

Οι έν 'Αθήναις κερδίζοντες θα πέρουν τόν φύλλον με τόν έν αυτό δελτίον στά Γραφεία μας και θα παίρνουν τὰ δώρα των. Οι έν ταις έ- παρχίαις θ' άποκόπτουν και θα μάς στείλουν τὰ δελτία των και θα λαμ- βάνουν τὰ δώρα των με τόν Ταχυδρομειον ή μέσω τών 'Υποπρεκτορείων μας. Κάθε άναγνώστης δύναται να αγοράζει και δύο και τρία φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τά αποτελέσματα τών κλη- ρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα τού «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να απεύσουν να παραλάβουν τὰ δώρα τους εντός τριών μηνών, άλλως δεν εύνυνόμεθα σχετικώς.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Σέ κάποια συνεδρίασι της Βουλής κατά τόν 1905, κάποιος ρήτωρ φώναξε τραγικά σε μία στιγμή:

—Ολόκληρη ή συνέλευσις κάθεται τή στιγμή αυτή επί όπο- νίον έκρηκτικών όλων, και...

Μά πριν προλάβει να δώσει εξήγησις, οι έθνοπατέρες κι' οι ύπάλληλοι της Βουλής βρέθηκαν κιόλας έξω, έκτός δυό μόνον. Τού προέδρου 'Ιωάννου Μεσοηνήζης, και τού πληρεξουσίου Λε- βαδείας Γεωργίου Λάππα!...

ΕΠΙΚΕΙΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τόν καλό όλογο, δίνει κουράγιο στόν καθωλλάρη.

Ο άνθρωπος έχει δυό έχθρους σ' αυτόν τόν κόσμο, τούς όποι- ούς άποσύν άναπαίει τρελλά: Τήν περιουσία του και τὰ παι- διά του!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΝΕΓΡΟΥ

κατά των Έρυθροδέρμων, του είχαν χάρισει το θαμό του κι απέρα πλούτη, τὰ ὅποια σκορπούσε με γυναικοδωρία καὶ καλοσύνη.

Χήρος, είχε μιά μονάκριβη κόρη 21 χρόνων, τὴ σενιορίττα 'Ινεζίλλα, χαριτωμένη καὶ πολὺ μορφωμένη κρεολή, τὴν ὅποια ὑπεργαπούσε. Γιὰ τὸ κατ'ὶ τὴν παραίτηθηκε, νέος ἀκόμη, ἀπ' τὸ στρατό, καὶ χιζόντας τὴν λαμπρὴ αὐτὴ ἔπαυλὶ του, ζούσε περὶ διαρκῶς κοντὰ τὴν λατρευτὴ του κόρη.

Ἀν καὶ μοῦ εἶχαν ἐπαινέσει ἐξαιρετικὰ τὴν ἐξωτικὴ καλλο- νὴ τῆς κόρης του, ὥστόσο ἡ φαντασία μου θαμπώθηκε μπρο- στά στὴν ἀπαράμιλλη πραγματικότητά: Δὲν ξαναεἶχα δὴ ὅ- παρξὶ πὶο δροσερὴ καὶ πὶο ἑλκυστικὴ, ἀπ' τὴν 'Ινεζίλλα!

Ἡ ἡμέρες μου κυλοῦσαν μαγευτικὲς κοντὰ τους. Οἱ ἀπέραν- τοι κήποι ποὺ τριγύριζαν τὴν ἔπαυλιν, ἦσαν σωστοὶ παράδεισοι λευκοῦδων καὶ σπανίων φρούτων. Καὶ τὰ ἐξωτικά πουλιά καὶ ζῶα, τὰ ὅποια συντηροῦσε ἀπὸ μεράκι ὁ στρατηγὸς σ' ἐνδύχω- ρα κλουθιά, ἦσαν γιὰ μένα ἐξαιρετικὸ ἐπισημονικὸ ἀνταναφ- ροντος.

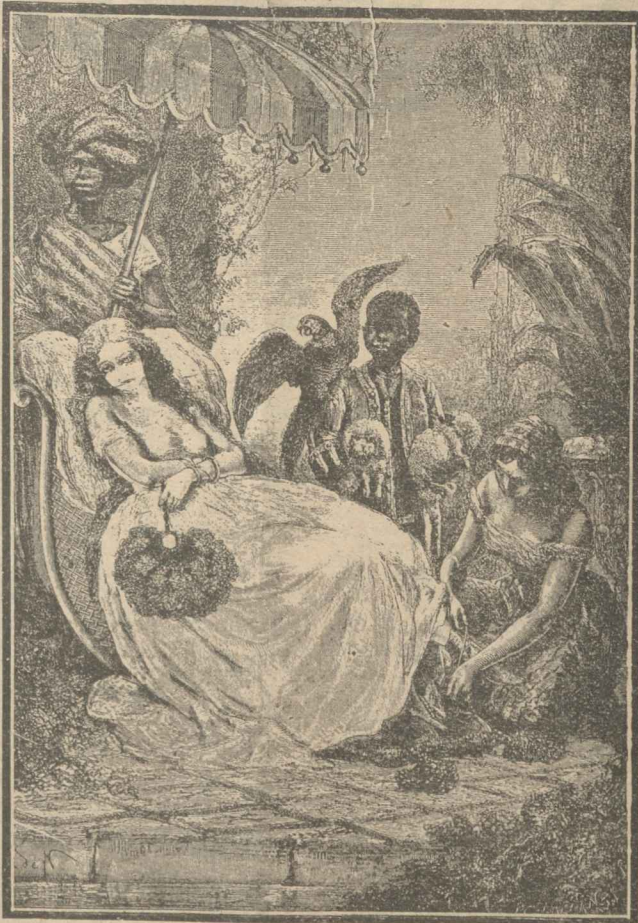
Τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας ἔμενα μονάχος με τὴ σε- νιορίττα 'Ινεζίλλα, γιατί ὁ στρατηγὸς καθολικέως συχνὰ τὸ ἄ- λογοῦ του κι' ἐπιστάτοδους στὰ μακρυνὰ καὶ μεγάλα χτήματά του. Ἦταν ὅμως ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ κοπέλλα τόσο ἀγνή ἀλλὰ καὶ τόσο ἀρχοντικὴ, ὥστε ποτὲ μοῦ δὲν τόλμησα εἶτε με λόγια εἶ- τε με τὸ θέμμα—νὰ τῆς ἐκφράσω τὸν ἄπειρο θαυμασμό ποὺ ἀισθανό- μουν γι' αὐτήν!

Ἡ ψυχούνησά της ἦταν λιγάκι ἀλλόκοτη: Φλογερὴ φύσις ἀπ' τὸ ἔνα μέρος, σάν κρεολὴ ποὺ ἦταν. Μὰ καὶ μεγαλογολικὸς χαρακτήρ ἀπ' τὸ ἄλ- λο, ὅπως εἴδειχον οἱ ἀτελείωτοι ρευ- θασμοὶ τῆς στὴ θεράντας, καὶ τὰ ὀ- ποία ἐψάλλε θαυμάσια, συνδεύοντάς τα με θαρεῖες συγχορδίες στὸ πιάνο.

Ἐνα πρωτὶ, καθὺς εἶχα σηκωθῇ ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ παρσμέριζα με νοχέ- λεια τὴν ἀραχνόθραντὴ κουρτίνα τοῦ παραθύρου, ἀντίκρυττα ἕνα θέαμα, τὸ ὅποιο με καταγοήτευσε. Ἡ σενιορί- ττα 'Ινεζίλλα, ἦταν ἐκπληκτικὴ σὲ μιά σαιζ-λόγκ τῆς θεράντας κι' ἄπλωνε με χάρι τὸ μικροσκοπικὸ πόδι της σὲ μιά σκλάβθα καμαριέρα. Οἱ δυο πι- στοὶ τῆς Νέγρου—φερμένοι πρὸ χρό- νων ὅπ' τὴ Δαχουὴ τῆς Ἀφρικῆς— στεκόντουσαν κοντὰ της, κι' ἐνῶ ὁ μεγαλύτερος καὶ γηραιότερος πια Τὸμ τὴν σκίαζε με τὴν ὀμπρέλλα, ὁ μι- κρότερος Ντικ τῆς κρατοῦσε τὰ εὐ- νοούμενα σκυλάκια της!

Θεέ μου, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν θλιβερὴ, τὴν ἀνέκφραστη μελαγχο- λία ματιά, με τὴν ὅποια κύτταε τὴν κυρία του ὁ Ντικ! Μάταια προ- σπαθοῦσε πότε-πότε, με κωμικὰ λό- για καὶ με πειράγματα σ' ἕναν εὐ- θυμο παπαγάλου, νὰ φαιδρύνῃ τὴ συν- εφισμένη μορφή τῆς κυρίας του. Κι' ὅσο ἔβλεπε τὴν ἐπιμονὴ συλλογῇ της καὶ τὴν ἀδιαφορία της στὶς προ- σπαθεῖες του, τὸ μαῦρο πρόσωπό του γινόταν πὶο πένθιμο ἀπ' τὴ θλίψη!

Σὲ λίγο, ἐλαφροντυμένος κι' ὀρε- ξάτος, θρέθηκε κοντὰ της με ὕφος ἀλλέγρο. Στὴν ἐμφάνισί μου ἡ σενιο- ρίττα 'Ινεζίλλα ἦταν ἐκπληκτικὴ σὲ μιά σαιζ-λόγκ...

Ἡ σενιορίττα 'Ινεζίλλα ἦταν ἐκπληκτικὴ σὲ μιά σαιζ-λόγκ...

ρίττα 'Ινεζίλλα φάνηκε σάν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ δεινὸν θαμό, διώχνοντας τοὺς δυο Νέγρους εἰπε στὴν καμαριέρα της νὰ φέρῃ παγωμένα ποτά.

Ἐνῶ ρουφούσαμε τὶς δροσερὲς «κινικές» καὶ λεμονάδες, πα ἔτσι γιὰ ἀστείον στὴν κοπέλλα:

—Πρὶν ποὺ ντυνόμουν, σενιορίττα, θεδαώθηκα γιὰ κάπ. Ὅλα ἐδωμέσα, ἄνθρωποι καὶ ζωντανά, σὰς λατρεύουν κωμικῶς... Κι' ὅτι ἐπίσης, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀξίζετε καὶ με τὴν ραπάνω αὐτὴ τὴ λατρεία!...

Ἡ ἀλλόκοτη νέα, σάν νὰ μάντεψε τὴν ἄλλη—τὴν κρυφὴ— ψι μου, ψιθύρισε:

—Τὸν Ντικ ἔχετε ὅπ' ὄψιν σας, γιὰ νὰ μοῦ μιλάτε ἔτσι; Ἀπόρησα γιὰ τὴν δευδερκεία της, ἐγνεψα καταρατικὰ, ἐκείνη τότε χαμογελώντας ἀόριστα πάλιν, πρόσθεσε:

—Εἶνε μιά παράξενη ἱστορία, ἡ ὅποια μοῦ στοιχίζει ὅλα γες στενωχώριες... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί τέλος νὰ δώσω σ' αὐτὴν ἐνοχλητικὴ καὶ κωμικοτραγικὴ θέβαια, ὁπόσοι... Γιατὶ, ὅπως μαντέψατε σωστά, ὁ σπιθαμιαῖος αὐτὸς Νέγρος με ἀν- παίει, καὶ με τρελλὸν ἔρωτα μάλιστα... Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ὅμως, εἶνε τόσο ἀφανὴ ἡ ἀγάπη του καὶ τόσο πιστὰ μοῦ εἶνε φροσιωμένος, ὥστε λυποῦμαι νὰ τὸν διώξω... Κι' ἔτσι ἡ θλί- ρη, ὅσο καὶ ἀλλόκοτα κωμικὴ αὐτὴ ἱστορία διακινεῖται, ἐγὼ νὰ ξέρω τί νὰ κάνω!

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν εὗρισκα μιά λύσι ἱκανοποιητικὴ στὸ πρόβ- λημα αὐτό. Περιωρίστηκα λοιπὸν νὰ ψιθυρίσω:

—Περίεργα... Εἶνε θέβαια νάνος, ἀλλὰ οἱ Ἀφρικανοὶ ἔχου- πρῶτὴν ἀνάπτυξι... Σὲ ἡλικία 11 ἔτων εἶνε πια τέλειος ἄνθρω- πος ὅσο καὶ ἡ γυναίκες. Τὸ ἐκπληκτικὸν στὴν περιποίησιν τὴν δική σας εἶνε τὸ πὼς τόλμησε ἕνας ταπεινὸς, τερατώδους σ- σχήμας δοῦλος νὰ σηκώσῃ τὰ μᾶτια τοῦ ἐπάνω σας, πᾶσα- ς πὺς ποὺ ὀρίζετε καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀκόμη, σύμφωνα με τὸ νόμο. Ἡ σενιορίττα 'Ινεζίλλα κούνησε τὸ οὐράνιο κεφάλι της λι- μένη. «Πεῖται, σάν ἀφηρημένη καὶ με τὸ θέμμα της στὰ κα- εἶπε σιγαλά:

—Φαίνεται πὼς ἡ ἀγάπη δὲν προσέχει στὶς ἀποστάσεις, πα χωρίζουν δυο ὄντα... Ἔτσι κι' αὐτὸς ὁ δύστυχος ἄνθρωπος, ὁ ὅ- γάπησε στὰ τυφλά, κι' ὅση ἀηδία μοῦ φέρει ἡ ἀγάπη του, ὅ- λης τῆ σκεφθῶ, ἄλλον τόσο οἶκτο νοιώθω γιὰ τὸ ἀπελπιστικὸ αἰσθημά του, κι' εὐγνωμοσύνη ἐπίσης γιὰ τὴν ἀφοσίωσιν.

Τὶ νὰ κάνω ὅμως... Πᾶσα λύσι, ὡς δὲν εἶχα, ἐξελίχθηκα σὲ τὸ τραγελαφικὸ αὐτὸ ἔ- μα... Μὲ τὴν πρόσας ὅτι ἐπαι- νεῖ γιὰ τὴν ἀφοσίωσιν μου, ἐγὼ ἀν- νει κυριολεκτικῶς ἡ σκία μου, ὅσο τὸν διώχνω, τόσο τὸν πᾶ- νω νᾶναι κάπου κρυμμένος κοντὰ μου, καὶ νὰ με παρακολουθεῖ ὅ- λημέματα θαυμασμοῦ καὶ ἐκστα- σίας.

Σταμάτησε ἀπότομα ἡ σενιορί- ττα 'Ινεζίλλα, καὶ φάνηκε σάν νὰ σφραγίσαι ἀνήσυχη κατὰ στὸν ὅ- ρα. Μὰ κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιον ἐν- νη τὴ στιγμῇ, γιατί ἀποσπασμέ- στα ρουθούδια μου μὰ θαυμά- ἀναγορευτικὴ μυροδία κοντὰ μου.

—Δὲν σὰς κορβίει θαυμάσια ὁ ρώτης ἡ νέα. Κάτι σὰν μωρὸν φαρμακεῖο καὶ φορημὸ!

Μὰ δὲν πρόλαβα ν' ἀπαντήσω. Ἡ σενιορίττα ἔμπηξε μιά κραυγὴ ἀνέ- φραστη φρίκης καὶ σαρπασμένη πύθυμη κάτω, ἐνῶ μπροστά της ἐ- σκόταν τώρα—κάνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ πᾶσι πᾶσι ἀπ' τὴς πλυνῆς—ὁ πρῶτος τῶν πικροδερμῶν—ὁ Ντικ, ὁ ὅποιος χτυποῦσε ἀναγνώστου- πῃρε αἰετός κίελας τὴν ἀπαρηγόρητὴ καὶ διαρκῶς ἐν- ἀπασία στὶς γάμπες του!

—Σώθηκε σενιορίττα, μὰ Ντικ νὲ χαμένο! μουρμούρισε με θρη- νικὴν τὴν ἐξάλλῃ μᾶση μορφήν μου. Ἐνῶ συγγνώμης ἐγὼ ἐν- σθοχωροῦσα με τῷ μορῷ, ἐλπίσας ἐκείνην φράσεός της: «Ποῖα λύσις θὰ με λυτοῦσῃ ἀπὸ τὸ τραγελαφικὸ αὐτὸ ζήτημα»...

Δὲν δίστασα καθόλου τότε, πα- ρα στὰ μπράτσια μου τὸν ἄνθρω- πον καὶ πιστὸ Νέγρο καὶ πρόσβηκα τὴν μικρὴ αἰθούσα τοῦ φαρμακο- ῦ τῆς ἐπαύλειος, ἀφίοντας τὴν ἑ- ζίλλα στὶς φροντίδες τοῦ ὅπου...

ΠΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἔνας θετικὸς ὑποψήφιος γαμβρός :

Ἐκεῖνη.—Ἡ καρδιά μου, ἡ ζωὴ μου, ἡ ἐλπίδες μου, τὰ ὄνειρά μου, ἡ σὸ ἀνέμουν !...

Ἐκεῖνος.—Καὶ τὸ μακαλικο στὴ γωνία δικό σου εἶνε ἡ τῆς ἀ- νήψης σου !

Ἐκεῖνη.—Δικό μου !...

Ἐκεῖνος.—'Αὐτὸ βάλλο τότε, ἀγαπημένη μου, πρῶτο - πρῶτο, καὶ ἀπὸ τῶν ὅσων μοῦ ἀνέμουν !...

Ἡ τὴν καὶ μερικὲς παλῆς ἐξωφρενικὲς ἐπιγραφὲς καταστημάτων :

Ἐξοδοχείον ἢ Ἐσχία. Δίδεται καὶ ὕπνος

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

Ἐκπαιδεῖν ἢ Κομψότης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στὸ νομισματοκοτεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας χάνεται κάθε χρό- νο σκόνη χρυσοῦ ἀξίας 2.000 λιρῶν.

—Ἡ κατευθεῖαν ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Λονδίνον ἕως τὴν Νέα Ὑόρκη εἶνε 3.620 μίλια.

—Στὸν Περσικὸ προϋπολογισμὸ ὑπάρχει ἕνα ἐτήσιο κονδύλι ἀπὸ 7. 950 δραχμῆς γιὰ ἔξοδα διατροφῆς ἐνὸς γάτου, ὁ ὅποιος ἔχει ἐγκαταστα- θῇ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν ἐδῶ καὶ ἐπὶ χρόνια κι' ἔχει ὡς ἀπαλειπτικὴ τὴν ἀσχολία τὸ κυνηγί τῶν ποντικῶν.

—Τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβρυγίας ἀνέρχε- ται σὲ 15.000 λίρες.

—Γιὰ τὸ ἐξοκονισμα τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων δαπανῶνται κάθε χρόνο 90 λίρες.

—Τὰ θηρία τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου κάθε χρόνο κατα- βορλίζουν 300 τόννους ἀλόγιστο κρέας.

—Τὸ μέγεθος τοῦ νεογενήτου τῆς καρκινῆς εἶνε ὅσο κι' ὁ ἀντίχειρ ἐνὸς ἀνθρώπου.

—Γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῶν κρατικῶν γραφομηχανῶν ἡ Ἀγγλικὴ κυβέ- ρνησις ἐξοδεύει ἐτησίως 63.000 λίρες.

—Στὴν Ἀμερικὴ ἐγέναν ἐπιτυχῆ πειράματα μηχανικῆς ἐκκαλύψεως αἰγῶν στρουθοκαμήλων.

—Γιὰ νὰ δῇ κανεῖς τὴν κακογραμμένη ὑπογραφή τοῦ Σαίξπηρ, ἡ ὁ- ποία ὑπάρχει στὸ Ληξιαρχεῖο τῆς πόλεως Σώμερσετ, πρέπει νὰ πληρώ- σῃ ἕνα σέλλιν.

—Στὴν Ἀμερικὴ ἐφευρέθη τελευταῖα ἕνα νέο εἶδος πλάνου, τοῦ ὁ- ποίου τοὺς ἦχους θ' ἀκούη μόνον ὅποιος θέλει, τοποθετώντας στ' αὐτὰ τὸν ἐδικὸ ἀκουστικόν. Ἐπιτέλους !...

—Ἡ πὶο παράξενη φορολογία, ἡ ὅποια ἐπεβλήθη ποτὲ, ἦταν ἡ φορολογία τῶν γενειάδων καὶ τῆς...ὄρας!

—Ἡ πρώτη ἐπεβλήθη στὴν Ἀγγλία, τὴν ἐποχὴ τοῦ βασιλεῦς ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἡ δευτέρη στὴν ἴδια χώρα, ὅταν τὰ ρολόγια θεωρήθηκαν ὡς εἶδος πολυ- τελείας.

—Ἡ γενειάδες φορολογήθηκαν καὶ στὴ Ρωσία, τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

—Ὅσοις μάλιστα δυστροποῦσαν νὰ πληρώσουν τὸν ἀνάλογο φόρο, τοὺς ἐξόριζαν διὰ τῆς βίας.

—Σ' ἕνα ἀγῶνα δρόμου ταχύτητος, ποὺ ἔγινε στὴ Βαγδάτη μεταξὺ τριῶν ἱππέων Ἀράβων καὶ ἐνὸς Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε ἕνα στρα- τιωτικὸ αὐτοκίνητο, οἱ τρεῖς Ἀράβες ἔφτασαν στὸ τέμα πρῶτοι, διανύσαντες μὰ ἀπόστασι τριῶν χιλι- μέτρων σὲ τρία λεπτά !

—Ἐνας ἄλλος Ἀραβὴς ἱππὸς, μέσα σὲ δέκα λεπτά, κατόρθωσε νὰ περάσῃ με ἀνάντησιν ταχύτητα ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Ἰσθμῆς.

—Τὸ κατόρθωμά του ἦταν δύσκολο κι' ἐπικίνδυνον, γιατί ἡ διαδρομὴ ἦταν ὅλο στροφές κι' ἔπρεπε σὲ κάθε στιγμή νὰ συγκρατῇ τ' ἄλογό του.

—Στὴν Ἀμερικὴ κάθε χρόνο κατασκευάζονται 4. 000.000 ψευτικὰ δόγματα.

—Στὴν Αὐστραλία, πρὶν ἀπὸ 150 χρόνια, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλογον. Σήμερα τὰ ἄλογα ἔξερνοῦν τὰ 8.000.000.

—Τὸ μεγαλύτερο κεφάλι τοῦ κόσμου τὸ ἔχει κάποιος Τζέιμς Μένοντ. Κατοικεῖ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ εἶνε ἡλικίας 30 χρόνων.

—Ἐνας τόνος θαλασσίου ὕδατος τῆς Νεωρῆς Θάλασσας περιέχει 110 διὰδες ἀλάτι, τῆς Ἐρυθρᾶς 60 διὰδες, τῆς Μεσογείου 52, τοῦ Ἀ- τλαντικοῦ 51,3 τῆς Μαύρης Θάλασσας 16, τῆς Βαλτικῆς 11 καὶ τῆς Κασπίας 7.

—Οἱ Μωαμεθανοὶ ὅλων τοῦ κόσμου ἀνέχονται σὲ 196 κατωμύρια.

—Ἀπ' αὐτοὺς τὰ 18 ἐκατομμύρια εἶνε Τούρκοι, 36 1/2 ἐκατομμύρια ζοῦν στὴν Ἀφρικῇ, 20 ἐκατομμύρια στὴν Ἰνδία καὶ οἱ ὑπόλοιποι σὲ διά- φορα χριστιανικὰ κράτη.

—Στὸ Λίβερπουλ τῆς Ἀγγλίας ὁ διευθυντὴς ἐνὸς ἐξοχικοῦ ξενοδο- χείου ἔπαιε ἀπὸ ἡμερῶν μὰ πεσόντα, τὴν ὅποια εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μιά ἐνοικος ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, γιὰ νὰ θυσίατῃ τὸν μῆνα τοῦ μείλιτος, ποὺ πέραςε ἐκεῖ με τὸν μακαρὶν τὸν ἀνδρα της.

—Σ' ἕνα τυπογραφεῖο τῆς κομητείας τοῦ Χόλ, στὴν Ἀγγλία, ἐγγά- ζονται δεκαεφτεῖς τυπολὸι τυπογράφοι.

—Στὸ 1906, γιὰ νὰ πεποιθήσῃ τὴ γενικὴ χαρτοποιεῖα ἡ κυβερνήσις τοῦ Μεξικοῦ, φορολόγησε ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς χαρτοποιτικὰς λέσχες με 200 στερλίνες λίρες τὴν ἑκάστη μὴ καὶ γιὰ κάθε 24ωρο λειτουργίας τῆς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆς αὐτῆς φορολογίας ἦταν ὅτι μολὶς δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα, ὅλες ἡ λέσχες ἔλειψαν μονο- μιάς !...

—Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξωφρενικῆ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΥΒΕΤΩ

Ο 1793 ζούσε σ' ένα μικρό σπιτάκι της οδοῦ Κανεμπιέρ, στη Μασσαλία, ένας φτωχὸς ἐπιδιορθωτὴς παλιῶν κουστουμιῶν. Μὰ ἐπειδὴ δὲν τᾶθ' αὐτὸν πέρα, τὸν βοηθοῦσε κ' ἡ σύζυγός του, μιὰ ἀγαθὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία τηγανίζε πατάτες καὶ τις πουλοῦσε γιὰ πρῶχειρο φαγητὸ στοὺς λιτοδαίτορες γείτονές τους.

Συχνὰ ἀπὸ τις φτηνὲς αὐτὲς πατατούλες τῆς γυναίκας τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ, ἀγόραζε καὶ μιὰ οἰκογένεια Κορσικανῶν, ἡ ὁποία ζοῦσε περιορισμένα στὴν ἀντικρυνὴ πολυκατοικία.

Ὁ κύρ-Ματθαῖος—ὅπως λεγόταν ὁ ἐπιδιορθωτὴς—κι' ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα του, τοὺς εἶχε μαγεφίει ἡ ἀρχοντιά της μητέρας, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὰ καλὰ λόγια τοῦ μεγαλειτέρου παιδιοῦ της, κι' ἡ ἐγγονισαία τὸν μικρότερον ἀδελφῶν του, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν.

Ὁ μεγαλιέτερος υἱὸς τῆς Κορσικανῆς, ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀξιοματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ λεγόταν Ναπολέων Βοναπάρτης. Συχνὰ σταματοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζάκι τοῦ κύρ-Ματθαίου, κι' ἐπιανε μαζί του καταδεκτικὰ διάφορες κουδουνούλες, πειράζοντας τὸν ἄθωα.

—Μπαρμπα—Ματθαῖε, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα γελώντας, κάποτε θὰ γίνω κ' ἐγὼ μεγάλος καὶ τράνος. Ἐ, τότε, θὰ σὲ ἀναγορεύσω βασιλεῖα σὸ χωριὸ σου... Βασιλεῖα τοῦ Ὑβετώ... Εἶσαι εὐχαριστήμενος...

—Μεροί... Μεροί!... ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ κύρ-Ματθαῖος. Κι' ἐγὼ τότε γιὰ εὐγνωμοσύνη θὰ σὲ διορίσω ἀρχιστράτηγο τῶν στρατευμάτων μου... Εἶσαι εὐχαριστήμενος, ὑπολογαγέ μου!

—Καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα, ὥσπου νὰ θρῶ κατὶ πῶ καλύτερο! ἀποκρίθηκε εὐθυσία ὁ ἀξιοματικὸς, κι' ἔκανε νὰ φύγει. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πέρασε ἀπὸ μπροστὰ τοὺς μιὰ γρηῃ Ἀτσιγγάνα. Ἐλπίζοντας σὲ κανένα φιλοδώρημα, πλησίασε καὶ ζήτησε νὰ τοὺς πῇ τὴ μοῖρα τους. Κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ γραμμὴ τῶν χερῶν τους καὶ ἐκπληκτικὰ κατόπιν, τοὺς κύτταξε καλὰ-καλὰ, καὶ ψιθύρισε θαμπωμένη:

—Θὰ γίνετε κι' οἱ δύο σας βασιλιᾶδες, πολῖται μου!...

—Χαχαχά! γέλασαν κι' οἱ δύο τους. —Ἡ μοῖρα σας τοῦ γράφει! ἐπανέλαβε ἡ Τσιγγάνα. Ὁ δυνατώτερος βασιλιάς θὰ εἶσαι σὺ, πολῖτα ὑπολογαγέ... Μὰ ὁ εὐτυχέστερος ἐσὺ, πολῖτα μου! πρόθεσε κυττάζοντας ἐπίμονα τὸν κύρ-Ματθαῖο.

Ὁ ἐπιδιορθωτὴς κούνησε τὸ κεφάλι του, σὺν νὰ κοροΐδευσεν τὴν ἀνθρώπιν ἐυκολοπιστία, τὴν ὁποία ἐκμεταλλεύταν ἡ γρηῃ ἐκείνη μετὰ τὴν ἀσφαλισμένης της. Ὁ ἀξιοματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ὁμοῦ, ἔδωσε βουδῶς ἕνα μικρὸ νόμισμα στὴν Ἀτσιγγάνα κι' ἔπομακρύνθηκε σὺλλογισμένος.

Πέρασαν λίγους μῆνες. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ ὑπολογαγὸς εἶχε φύγει γιὰ τὸ σύνταγμα του, στέλνοντας συγχρόνως τὴν οἰκογένειά του σὸ Παρίσι. Κι' ἐνῷ πρῶτ', ἐνῷ ὁ κύρ-Ματθαῖος μὲτ' ἄλλων κάποιο παλὴν στρατιωτικὸ χιτῶνιο, κι' ἐνῷ στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του ἡ γυναῖκα του ἔστηνε τὴ φουφοῦ γιὰ τὴς πατάτες, ὁ ταχυδρόμος τοὺς ἔδωσε μιὰ συστημένη ἐπιστολὴ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Οἱ δύο σύζυγοι τὴν ἀνοίξαν ἐξαφισαμένοι. Κ' εἶδαν τότε μέσα σὸν φάκελλο ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ.

Τέλος, ὁ κύρ-Ματθαῖος, τραυλίζοντας, διάβασε τὸ ἀκόλουθο γραμματάκι:

«Εἶμαι στρατηγός. Κι' εἶνε δικαίω νὰ γίνετε καὶ σεῖς, ἀγαθοὶ μου ἄνθρωποι, βασιλεῖς τοῦ Ὑβετώ. Σὰς στέλνω, λοιπόν, τὰ ἀπαραίτητα γόηματα, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐκεῖ.

Στρατηγὸς Βοναπάρτης»

Τὴν ἄλλη μέρα κιάλας, κατενθουσιασμένο τὸ φτωχὸ ζευγάρι ποὺ θάπαινε πειὰ νὰ τυραννιέται γιὰ τὸ ψωμί του, ἔθρυνε κιάλας γιὰ τὸ Ὑβετώ. Ἐκεῖ ἔθρυνε τὴς ἡμέρες αὐτὲς στὴ δημοπρασία κάποιος ἐρευνώμενος μεσαιωνικὸς

πύργος, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Ἀνάκτορα τοῦ Ὑβετώ», καὶ κύρ-Ματθαῖος μὲ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσόν, κατάφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Γκρέμισε τότε τοὺς σαραβαλιασμένους τοίχους τοῦ καὶ μὲ τὸ ὀλκὸ ἐκείνο ἔκτισε στὴν ἴδια θεοῖ ἕνα ἀνετο οἰκοδόμημα. Στὸ ἰσόγειό του ἀνοίξε μιὰ πρῶτης τάξεως ταβέρνα, τὴν ὁποία ὠνόμασε σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς «Δημοκρατία τοῦ Ὑβετώ», καὶ σὸ δεύτερο πάτωμα ἐγκαταστήθηκε αὐτὸς μὲ τὴν συμβία του!

Εὐπορὸν πειὰ κι' εὐτυχισμένο τὸ ἀγαθὸ ζευγάρι, εὐλογῶν τὸν εὐεργέτη του καὶ μάθαινε μὲ χαρὰ τοὺς ἀλλεπάλληλους καταπηκτικούς θριάμβους του. Καὶ τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ἐκείνη, ὁ ἀρχιστράτηγος κι' ὑπάτος Βοναπάρτης φέρεσε σὸ κατὰ τοῦ διπλῆς στέμματος τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, ὁ κύρ-Ματθαῖος ἔξαλλος ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τᾶθαλε μὲ τὴν ἐργασίαν καταστημάτων του: «Ἐσθυσεν τὴς λέξεις «Δημοκρατία τοῦ Ὑβετώ» καὶ τὴς ἀντικατέστησε μὲ τὸν φανταχτερὸ τίτλο «Βασιλεῖα τοῦ Ὑβετώ»!

Πέρασαν λίγα ἀκόμα χρόνια καὶ οἱ δύο...βασιλεῖς θάπαινε: Ὁ ἕνας τῆς Γαλλίας, ὁ Ναπολέων, κατατοῦσε κ' ἐπὶ τὴν βασιλεία καὶ προσέθετε σὸ κεφάλι του κι' ἄλλων κρατῶν βασιλικὲς κορώνες. Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Ὑβετώ, ὁ κύρ-Ματθαῖος, χιτίζει πλάι στὴν ταβέρνα του κι' ἄλλα περίπτερα καὶ προσέθετε στὴν ἐπιχείρησή του ἕνα ταμπάκοπωλεῖο καὶ ἕνα ξενοδοχεῖο πῶν!

Ἀργότερα ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε διαζύγιον στὴ λατρετὴ γυναῖκα, καὶ ὁ χάρος ἔδωσε διαζύγιον σὸν κύρ-Ματθαῖο. Πάζοντάς του τὴν ἀγαπημένη του συμβία. Μὰ δταν ὁ Βοναπάρτης παντρεύτηκε τὴν γαλαξοσαμὰ κῆρη τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζας, ὁ κύρ-Ματθαῖος δυσφόρησε:

—Ὁ συνάδελφός μου ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὴν καταγωγή του, καὶ νὰ τὸ ρίχνει στὴς τρέλλες! ψιθύρισε, κουνώντας μὲ βίαιον τὸ κεφάλι του. Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει. Ἐγὼ γὰρ τοὐλάχιστον Ματθαῖος γεννήθηκα καὶ Ματθαῖος θὰ πεθάνω, μὴν ξεχνώντας ποτέ τί ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ με γέννησαν!

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρθὴ του κρίσι, δὲν ζήτησε νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του, κόνοντας γὰρ σὺν τῷ φτωχῷ ἰσῶς μὲ τὸν τωρινὸ τοῦ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀσύμμετα μὲ τὴν πρώτη του κατάντια: Γι' αὐτὸ, διάλεξε γιὰ σύζυγόν του τὴν εὐγενισιὰ του Ζανέττα καὶ τὴν παντρεύτηκε ἀπλά, δίχως φανόλους κι' ἐπιδείξεις!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φανῇ στὴ Γαλλία ἕνας ἐμπνευσμένος ποιητὴς, προσερχόμενος ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ: Ὁ Βερνάρδος! Γοητευμένος ἀπ' τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν αὐνία τοῦ κύρ-Ματθαίου, ὕμνησε σὸν περίφημον πρῶτον καὶ ἑξῆς: «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ, ὁ πρᾶκτικὸς μυαλὸς τοῦ καὶ τὴν ἡμερᾶν εὐτυχισμένη ζωὴ του. Ὁ Ναπολέων, ὁ κύρ-Ματθαῖος, ὁ ἀδύτης τοῦ ταραχθέντος ἀπὸ τὰς πᾶμπολλες κρυφὲς ἀλήθειες ἡμετέρας θρικτόντουσαν στοὺς στίχους τοῦ ἡμῶς αὐτοῦ, κι' ἡ φήμη τοῦ κύρ-Ματθαίου ἐξέπεσε κατὰ πόλιν καὶ στενὰ ὄρια τοῦ ἡαυχοῦ βασιλείου του!

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἔξης περίρητο. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Ὑβετώ, κάποιον Κυριακὴν, μαζεύθηκαν στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Ματθαίου καὶ μισὸν στὰ σοβαρά—μισὸν στ' ἀσπίδα—ἀκήρυξαν βασιλεῖα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐλεῖμονα στοὺς φτωχοὺς ταπεινῶν τους, ὑπὸ τὴν ὀμπλὴν ἐννοεῖται πρᾶσιαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ μεγαλειτέρου αυτοκράτορος τῶν Γαλλῶν.

Τὸ νοστιμώτερον ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἔξης: Ὁ κύρ-Ματθαῖος ὅχι μόνον γνῆκε τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα του, ἀλλὰ καὶ θέλησε ἀμέσως νὰ κληρῶσιν οἱ δικαιοδοσίαν ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ συγχωριανοὶ του. Γι' αὐτὸν πέδειξε τὴν γρηγορὰ ἀντικατάστασιν ὅς ἀπ' τοὺς δημοδιδασκάλους τῆς γωριού, ποὺ ἦταν ἀδιόρθως ταπεινῶν. Κ' οἱ προϊστάμενοι τοῦ δημοδιδασκάλου αὐτοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως συμμορφωθῆναι μὲ τὴν δικαίαν ἀλλοίωσιν ὑποδείξει τοῦ πανηγύρου καὶ Ματθαίου!...

Ἡ μάχη τοῦ Βατερλό, μορφαίνονταν ὁ κύρ-Ματθαῖος μὲ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσόν, κατάφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Πέρασαν λίγα ἀκόμα χρόνια καὶ οἱ δύο...βασιλεῖς θάπαινε: Ὁ ἕνας τῆς Γαλλίας, ὁ Ναπολέων, κατατοῦσε κ' ἐπὶ τὴν βασιλεία καὶ προσέθετε σὸ κεφάλι του κι' ἄλλων κρατῶν βασιλικὲς κορώνες. Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Ὑβετώ, ὁ κύρ-Ματθαῖος, χιτίζει πλάι στὴν ταβέρνα του κι' ἄλλα περίπτερα καὶ προσέθετε στὴν ἐπιχείρησή του ἕνα ταμπάκοπωλεῖο καὶ ἕνα ξενοδοχεῖο πῶν!

Ἀργότερα ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε διαζύγιον στὴ λατρετὴ γυναῖκα, καὶ ὁ χάρος ἔδωσε διαζύγιον σὸν κύρ-Ματθαῖο. Πάζοντάς του τὴν ἀγαπημένη του συμβία. Μὰ δταν ὁ Βοναπάρτης παντρεύτηκε τὴν γαλαξοσαμὰ κῆρη τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζας, ὁ κύρ-Ματθαῖος δυσφόρησε:

—Ὁ συνάδελφός μου ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὴν καταγωγή του, καὶ νὰ τὸ ρίχνει στὴς τρέλλες! ψιθύρισε, κουνώντας μὲ βίαιον τὸ κεφάλι του. Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει. Ἐγὼ γὰρ τοὐλάχιστον Ματθαῖος γεννήθηκα καὶ Ματθαῖος θὰ πεθάνω, μὴν ξεχνώντας ποτέ τί ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ με γέννησαν!

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρθὴ του κρίσι, δὲν ζήτησε νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του, κόνοντας γὰρ σὺν τῷ φτωχῷ ἰσῶς μὲ τὸν τωρινὸ τοῦ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀσύμμετα μὲ τὴν πρώτη του κατάντια: Γι' αὐτὸ, διάλεξε γιὰ σύζυγόν του τὴν εὐγενισιὰ του Ζανέττα καὶ τὴν παντρεύτηκε ἀπλά, δίχως φανόλους κι' ἐπιδείξεις!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φανῇ στὴ Γαλλία ἕνας ἐμπνευσμένος ποιητὴς, προσερχόμενος ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ: Ὁ Βερνάρδος! Γοητευμένος ἀπ' τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν αὐνία τοῦ κύρ-Ματθαίου, ὕμνησε σὸν περίφημον πρῶτον καὶ ἑξῆς: «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ, ὁ πρᾶκτικὸς μυαλὸς τοῦ καὶ τὴν ἡμερᾶν εὐτυχισμένη ζωὴ του. Ὁ Ναπολέων, ὁ κύρ-Ματθαῖος, ὁ ἀδύτης τοῦ ταραχθέντος ἀπὸ τὰς πᾶμπολλες κρυφὲς ἀλήθειες ἡμετέρας θρικτόντουσαν στοὺς στίχους τοῦ ἡμῶς αὐτοῦ, κι' ἡ φήμη τοῦ κύρ-Ματθαίου ἐξέπεσε κατὰ πόλιν καὶ στενὰ ὄρια τοῦ ἡαυχοῦ βασιλείου του!

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἔξης περίρητο. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Ὑβετώ, κάποιον Κυριακὴν, μαζεύθηκαν στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Ματθαίου καὶ μισὸν στὰ σοβαρά—μισὸν στ' ἀσπίδα—ἀκήρυξαν βασιλεῖα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐλεῖμονα στοὺς φτωχοὺς ταπεινῶν τους, ὑπὸ τὴν ὀμπλὴν ἐννοεῖται πρᾶσιαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ μεγαλειτέρου αυτοκράτορος τῶν Γαλλῶν.

Τὸ νοστιμώτερον ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἔξης: Ὁ κύρ-Ματθαῖος ὅχι μόνον γνῆκε τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα του, ἀλλὰ καὶ θέλησε ἀμέσως νὰ κληρῶσιν οἱ δικαιοδοσίαν ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ συγχωριανοὶ του. Γι' αὐτὸν πέδειξε τὴν γρηγορὰ ἀντικατάστασιν ὅς ἀπ' τοὺς δημοδιδασκάλους τῆς γωριού, ποὺ ἦταν ἀδιόρθως ταπεινῶν. Κ' οἱ προϊστάμενοι τοῦ δημοδιδασκάλου αὐτοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως συμμορφωθῆναι μὲ τὴν δικαίαν ἀλλοίωσιν ὑποδείξει τοῦ πανηγύρου καὶ Ματθαίου!...

Ἡ μάχη τοῦ Βατερλό, μορφαίνονταν ὁ κύρ-Ματθαῖος μὲ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσόν, κατάφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Πέρασαν λίγα ἀκόμα χρόνια καὶ οἱ δύο...βασιλεῖς θάπαινε: Ὁ ἕνας τῆς Γαλλίας, ὁ Ναπολέων, κατατοῦσε κ' ἐπὶ τὴν βασιλεία καὶ προσέθετε σὸ κεφάλι του κι' ἄλλων κρατῶν βασιλικὲς κορώνες. Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Ὑβετώ, ὁ κύρ-Ματθαῖος, χιτίζει πλάι στὴν ταβέρνα του κι' ἄλλα περίπτερα καὶ προσέθετε στὴν ἐπιχείρησή του ἕνα ταμπάκοπωλεῖο καὶ ἕνα ξενοδοχεῖο πῶν!

Ἀργότερα ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε διαζύγιον στὴ λατρετὴ γυναῖκα, καὶ ὁ χάρος ἔδωσε διαζύγιον σὸν κύρ-Ματθαῖο. Πάζοντάς του τὴν ἀγαπημένη του συμβία. Μὰ δταν ὁ Βοναπάρτης παντρεύτηκε τὴν γαλαξοσαμὰ κῆρη τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζας, ὁ κύρ-Ματθαῖος δυσφόρησε:

—Ὁ συνάδελφός μου ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὴν καταγωγή του, καὶ νὰ τὸ ρίχνει στὴς τρέλλες! ψιθύρισε, κουνώντας μὲ βίαιον τὸ κεφάλι του. Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει. Ἐγὼ γὰρ τοὐλάχιστον Ματθαῖος γεννήθηκα καὶ Ματθαῖος θὰ πεθάνω, μὴν ξεχνώντας ποτέ τί ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ με γέννησαν!

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρθὴ του κρίσι, δὲν ζήτησε νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του, κόνοντας γὰρ σὺν τῷ φτωχῷ ἰσῶς μὲ τὸν τωρινὸ τοῦ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀσύμμετα μὲ τὴν πρώτη του κατάντια: Γι' αὐτὸ, διάλεξε γιὰ σύζυγόν του τὴν εὐγενισιὰ του Ζανέττα καὶ τὴν παντρεύτηκε ἀπλά, δίχως φανόλους κι' ἐπιδείξεις!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φανῇ στὴ Γαλλία ἕνας ἐμπνευσμένος ποιητὴς, προσερχόμενος ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ: Ὁ Βερνάρδος! Γοητευμένος ἀπ' τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν αὐνία τοῦ κύρ-Ματθαίου, ὕμνησε σὸν περίφημον πρῶτον καὶ ἑξῆς: «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ, ὁ πρᾶκτικὸς μυαλὸς τοῦ καὶ τὴν ἡμερᾶν εὐτυχισμένη ζωὴ του. Ὁ Ναπολέων, ὁ κύρ-Ματθαῖος, ὁ ἀδύτης τοῦ ταραχθέντος ἀπὸ τὰς πᾶμπολλες κρυφὲς ἀλήθειες ἡμετέρας θρικτόντουσαν στοὺς στίχους τοῦ ἡμῶς αὐτοῦ, κι' ἡ φήμη τοῦ κύρ-Ματθαίου ἐξέπεσε κατὰ πόλιν καὶ στενὰ ὄρια τοῦ ἡαυχοῦ βασιλείου του!

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἔξης περίρητο. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Ὑβετώ, κάποιον Κυριακὴν, μαζεύθηκαν στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Ματθαίου καὶ μισὸν στὰ σοβαρά—μισὸν στ' ἀσπίδα—ἀκήρυξαν βασιλεῖα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐλεῖμονα στοὺς φτωχοὺς ταπεινῶν τους, ὑπὸ τὴν ὀμπλὴν ἐννοεῖται πρᾶσιαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ μεγαλειτέρου αυτοκράτορος τῶν Γαλλῶν.

Τὸ νοστιμώτερον ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἔξης: Ὁ κύρ-Ματθαῖος ὅχι μόνον γνῆκε τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα του, ἀλλὰ καὶ θέλησε ἀμέσως νὰ κληρῶσιν οἱ δικαιοδοσίαν ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ συγχωριανοὶ του. Γι' αὐτὸν πέδειξε τὴν γρηγορὰ ἀντικατάστασιν ὅς ἀπ' τοὺς δημοδιδασκάλους τῆς γωριού, ποὺ ἦταν ἀδιόρθως ταπεινῶν. Κ' οἱ προϊστάμενοι τοῦ δημοδιδασκάλου αὐτοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως συμμορφωθῆναι μὲ τὴν δικαίαν ἀλλοίωσιν ὑποδείξει τοῦ πανηγύρου καὶ Ματθαίου!...

Ἡ μάχη τοῦ Βατερλό, μορφαίνονταν ὁ κύρ-Ματθαῖος μὲ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσόν, κατάφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Πέρασαν λίγα ἀκόμα χρόνια καὶ οἱ δύο...βασιλεῖς θάπαινε: Ὁ ἕνας τῆς Γαλλίας, ὁ Ναπολέων, κατατοῦσε κ' ἐπὶ τὴν βασιλεία καὶ προσέθετε σὸ κεφάλι του κι' ἄλλων κρατῶν βασιλικὲς κορώνες. Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Ὑβετώ, ὁ κύρ-Ματθαῖος, χιτίζει πλάι στὴν ταβέρνα του κι' ἄλλα περίπτερα καὶ προσέθετε στὴν ἐπιχείρησή του ἕνα ταμπάκοπωλεῖο καὶ ἕνα ξενοδοχεῖο πῶν!

Ἀργότερα ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε διαζύγιον στὴ λατρετὴ γυναῖκα, καὶ ὁ χάρος ἔδωσε διαζύγιον σὸν κύρ-Ματθαῖο. Πάζοντάς του τὴν ἀγαπημένη του συμβία. Μὰ δταν ὁ Βοναπάρτης παντρεύτηκε τὴν γαλαξοσαμὰ κῆρη τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζας, ὁ κύρ-Ματθαῖος δυσφόρησε:

—Ὁ συνάδελφός μου ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὴν καταγωγή του, καὶ νὰ τὸ ρίχνει στὴς τρέλλες! ψιθύρισε, κουνώντας μὲ βίαιον τὸ κεφάλι του. Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος μὲ αὐτὰ ποὺ κάνει. Ἐγὼ γὰρ τοὐλάχιστον Ματθαῖος γεννήθηκα καὶ Ματθαῖος θὰ πεθάνω, μὴν ξεχνώντας ποτέ τί ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ με γέννησαν!

Καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρθὴ του κρίσι, δὲν ζήτησε νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του, κόνοντας γὰρ σὺν τῷ φτωχῷ ἰσῶς μὲ τὸν τωρινὸ τοῦ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀσύμμετα μὲ τὴν πρώτη του κατάντια: Γι' αὐτὸ, διάλεξε γιὰ σύζυγόν του τὴν εὐγενισιὰ του Ζανέττα καὶ τὴν παντρεύτηκε ἀπλά, δίχως φανόλους κι' ἐπιδείξεις!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φανῇ στὴ Γαλλία ἕνας ἐμπνευσμένος ποιητὴς, προσερχόμενος ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ: Ὁ Βερνάρδος! Γοητευμένος ἀπ' τὴν φρονιμάδα καὶ τὴν αὐνία τοῦ κύρ-Ματθαίου, ὕμνησε σὸν περίφημον πρῶτον καὶ ἑξῆς: «Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ, ὁ πρᾶκτικὸς μυαλὸς τοῦ καὶ τὴν ἡμερᾶν εὐτυχισμένη ζωὴ του. Ὁ Ναπολέων, ὁ κύρ-Ματθαῖος, ὁ ἀδύτης τοῦ ταραχθέντος ἀπὸ τὰς πᾶμπολλες κρυφὲς ἀλήθειες ἡμετέρας θρικτόντουσαν στοὺς στίχους τοῦ ἡμῶς αὐτοῦ, κι' ἡ φήμη τοῦ κύρ-Ματθαίου ἐξέπεσε κατὰ πόλιν καὶ στενὰ ὄρια τοῦ ἡαυχοῦ βασιλείου του!

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἔξης περίρητο. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας Ὑβετώ, κάποιον Κυριακὴν, μαζεύθηκαν στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Ματθαίου καὶ μισὸν στὰ σοβαρά—μισὸν στ' ἀσπίδα—ἀκήρυξαν βασιλεῖα τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐλεῖμονα στοὺς φτωχοὺς ταπεινῶν τους, ὑπὸ τὴν ὀμπλὴν ἐννοεῖται πρᾶσιαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ μεγαλειτέρου αυτοκράτορος τῶν Γαλλῶν.

Τὸ νοστιμώτερον ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἔξης: Ὁ κύρ-Ματθαῖος ὅχι μόνον γνῆκε τὸν τίτλον καὶ τὸ ἀξίωμα του, ἀλλὰ καὶ θέλησε ἀμέσως νὰ κληρῶσιν οἱ δικαιοδοσίαν ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ συγχωριανοὶ του. Γι' αὐτὸν πέδειξε τὴν γρηγορὰ ἀντικατάστασιν ὅς ἀπ' τοὺς δημοδιδασκάλους τῆς γωριού, ποὺ ἦταν ἀδιόρθως ταπεινῶν. Κ' οἱ προϊστάμενοι τοῦ δημοδιδασκάλου αὐτοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως συμμορφωθῆναι μὲ τὴν δικαίαν ἀλλοίωσιν ὑποδείξει τοῦ πανηγύρου καὶ Ματθαίου!...

Ἡ μάχη τοῦ Βατερλό, μορφαίνονταν ὁ κύρ-Ματθαῖος μὲ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσόν, κατάφερε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Πέρασαν λίγα ἀκόμα χρόνια καὶ οἱ δύο...βασιλεῖς θάπαινε: Ὁ ἕνας τῆς Γαλλίας, ὁ Ναπολέων, κατατοῦσε κ' ἐπὶ τὴν βασιλεία καὶ προσέθετε σὸ κεφάλι του κι' ἄλλων κρατῶν βασιλικὲς κορώνες. Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Ὑβετώ, ὁ κύρ-Ματθαῖος, χιτίζει πλάι στὴν ταβέρνα του κι' ἄλλα περίπτερα καὶ προσέθετε στὴν ἐπιχείρησή του ἕνα ταμπάκοπωλεῖο καὶ ἕνα ξενοδοχεῖο πῶν!

Ἀργότερα ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε διαζύγιον στὴ λατρετὴ γυναῖκα, καὶ ὁ χάρος ἔδωσε διαζύγιον σὸν κύρ-Ματθαῖο. Πάζοντάς του τὴν ἀγαπημένη του συμβία. Μὰ δταν ὁ Βοναπάρτης παντρεύτηκε τὴν γαλαξοσαμὰ κῆρη τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζας, ὁ κύρ-Μ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά το είχα πάρει. απόφασι. "Αν διέτρεχα όποιονδήποτε κίνδυνο, θα έφτανα σ'α έσχατα, θα χτυπούσα τυφλά, θα άμυνόμουν, θάσπαζα τό κεφάλι μου σ'όν τοίχο!...

"Η ύπνρέτρια έφυγε γιά μία στιγμή και ξαναγύρισε κατόπιν, κρατώντας ένα δοχείο, μέσα στό όποιο βρισκόταν μία μπουκάλα σαμπάνιας.

"Α, μπράβο!... Όρα!... έπλε ο Άρτέμης. "Έχουμε και σαμπάνια!... Αυτή θα ΜΑΣ κάνει καλό. "Ήταν απαραίτητη, όστέρα από τόσον κόπο.

Και, γυρίζοντας σε μένα, πρόσθεσε:

—Τί λές, Φλώρα;

"Ανασήκωσα αδιάφορα τούς ώμους μου.

"Ένα ποτηράκι σαμπάνιας, είνε πάντα καλοδεχούμενο. "Έτσι δέν είνε; Ξανάπε. Δέν διώδας λιγάκι;

"Όχι, καθόλου, απάντησα ρητά, κατηγορηματικά.

Δέν σημαίνει, αγαπητή μου. Μιά σαμπάνια τήν πίνει κανείς και χωρίς τό διψή.

"Ω, βέβαια! φώναξε ξαφνικά ή ύπνρέτρια, πούστεκε πίσω του, χαμογελώντας προκλητικά.

"Ο Άρτέμης γύρισε και τής έριξε ένα βλέμμα άγριο, επιτιμητικό, γεμάτο λύσσα.

"Εσύ νά σωπάς, τής είπε απότομα.

Δέν ζητήσαμε τή γνώμη σου...

"Η ύπνρέτρια κατσούφιασε.

Κάτι ήθελε νά πη, μά δέν τόλμησε.

"Ολ' αυτά μόδαχν αυξήσει φυσικά τίς ύποψίες μου.

"Ο Άρτέμης έφάρμοζε τή στιγμή αυτή τό σχέδιό του, τό καταχθόνιο. Γύρισε λοιπόν πάλι και μου είπε, άνοίγοντας τήν μπουκάλα τής σαμπάνιας:

"Εμπρός, Φλώρα, παιδί μου! Φέρε τό ποτήρι σου.

—Μά σάς είπα πώς δέν διψώ, τού άπάντησα, κυττάζόντάς τον κατάματα.

Δέν σημαίνει... Δέν σημαίνει, κόρη μου. Πιές ένα ποτηράκι. Θά σου κάνει καλό. Πιές τό στήν ύγείά μας. Στήν ύγεία τού αγαπημένου μας Λεάνδρου...

Αυτό πειά ήταν άνυπόφορο.

"Άρχισαν νά με πιάνουν τά νεύρα μου.

"Η όργη διαδέχθηκε τό φόβο πού με κατείχε. Και χωρίς ύποκρισίες πειά και ψεύτικες ευγένειες, γύρισα και είπα σ'όν Άρτέμη:

—Σάς είπα, δέν διψώ... Δέν μπορώ νά βάλω τίποτε στό στόμα μου... Είμαι κουρασμένη... Χαίρετε!...

Και χωρίς νά χάσω καιρό, σηκώθηκα επάνω κι' έφυγα απότομα από τήν τραπεζαρία.

"Ισως φέρθηκα πολύ άγρια.

"Ο Άρτέμης απόμεινε σάν κεραυνόπληκτος.

Λίγο άκόμα και τό ποτήρι θα τού έφευγε από τά χέρια και θάσπαζε.

Τί άπόγινε κατόπιν, δέν ξέρω.

"Εκείνο πού ξέρω, είνε ότι βρισκόμουν σε μία κατάστασι πού πλησίαζε τήν τρέλλα.

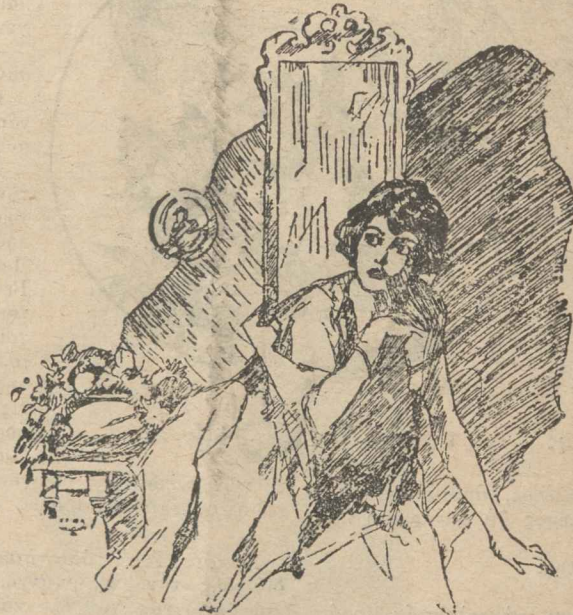
"Εκείνο πού ξέρω, είνε ότι τά γεγονότα πού έπακολούθησαν με δικαιώσανε γιά τή συμπεριφορά μου αυτή.

Ναί, είχα δίκιο.

Κι' αν άκόμα σκότωνα τόν άνθρωπο αυτόν και πάλι δέν θα βρισκόταν δικαστής νά με τιμωρήσει γιά τό έγκλημά μου.

"Ας διηγηθώ όμως τά πράγματα με τή σειρά. Και προπάντων, ας σταθώ μία στιγμή ν' ανασάνω...

Θεέ μου!... Πνίγομαι, γράφοντας τίς γραμμές αυτές...

Κύτταζε έντρομη πρὸς τὸ παράθυρο...

(Από τὸ "Ημερολόγιο τῆς Φλώρας Μπυριάλαντη")
Συνέχεια.—Μόλις βγήκα από τήν τραπεζαρία, πιάσα γιά μία στιγμή στήν άλλη άκρη τού διαδρόμου, μὴν έλπομαι κατά πού νά τραθήξω. "Ήμουν έξαιρετικά, άρμόνιστα, σμύνη...

—Πού νά πάω; Τί νά κάμω; ψιθύρισα άπελπιμένη.

Νά μωό στήν κρεβάτοκάμαρη;

Αυτό θα ήταν σωστή τρέλλα.

Δέν είχα καμμία διάθεσι νά ξαναδώ αυτή τή νύχτα τήν τέμνη. "Όχι, όχι. "Έπρεπε νά τόν άποφύγω, με κάθε θυσία.

Γιά μία στιγμή, μία τρελλή σκέψι μούρθε στό μυαλό:

κατέβω σιγοπατώντας κάτω, ν' άνοίξω τήν πόρτα και νά φύγω στο δρόμο.

Γιατί νά μή τό κάμω, Θεέ μου!

Αυτό θα ήταν προτιμώτερο.

Καλύτερα νά γυρίζα σάν τρελλή όλη νύχτα, παρά αὐτὸ τὸ συνέβη...

Μά δέν τόλμησα νά τό κάμω. Δέν ήξερα τί με περιμένει φανταζόμενοι τί τρομερά άπρόοπτα θα συνέβαιναν.

Με φόβισε ή νύχτα...

Με φόβισε τό σκοτάδι...

Πού θα πήγαινα μία κόρη άπορώτα τέτοια ώρα;

Σκέφτηκα λοιπόν νά μωό και τὸ πρῶτό μου σ' ένα δωμάτιο...

έπαύλως, στο όποιο ύπνρχε κρεβάτι...

για τούς ξένους και στο όποιο θά μουν, όπως ένόμιζα, άσφαλώς.

"Η σκέψις αυτή μ' άνακούφισε κάπως.

—Θά σφρτώσω τήν πόρτα, ψιθύρισα.

—Πίσω όσα έπιπλα μπορέσω νά σπρώξω και νά μετακινήσω. "Άρκει νά τὸν χτή ή κάμαρη...

"Η σκέψις αυτή με πάγωσε.

"Αν ή κάμαρη ήταν κλειδωμένη...

"Αν ο Άρτέμης τήν είχε κλειδώσει...

προσβλέποντας τί πρόκειται νά συμβῇ...

Γεμάτη άγωνία, άφουγκράσθηκα...

κούσω τί γίνεται στήν τραπεζαρία...

δέν άκουσα κανένα θόρυβο. Κάτω...

ψιθύρος μόνον έφτασε σ'αυτί μου...

τι σάν κρυφομιλήματα.

"Ω, ήταν άσφαλώς ο Άρτέμης...

κρυφομιλούσε με τήν ύπνρέτριά του...

αὐτὰ τὰ κρυφομιλήματα δέν μ' άκούσε καθόλου. Συνεινούσιντο... "Ήταν...

συνένοχοι, δύο κακούργοι, πού...

στρώναν τά σχέδιά τους.

Δέν έπρεπε λοιπόν νά χάνω καιρό.

"Έπρεπε νά τρέξω, αν ήθελα νά σωθώ.

Σήκωσα τά μιάτια μου ψηλά και τρέμοντας...

μιλώντας στό Θεό:

—Κύριε, σώσε με!... "Έλεος, Κύριε, λυτήσου με τήν...

σου!...

Τράξενά κατόπιν σιγανοπατώντας πρὸς τήν κάμαρη...

των. "Ήταν σ' έναν άλλο, μικρότερο διάδρομο άσπαστο.

Μόλις άντίκρουσα τήν πόρτα, πάγωσα.

"Ήταν κλειστή!

Κλειδωμένη άραγε;

Δόξα σοι ο Θεός! Τό κλειδί βρισκόταν στήν κλειδωμένη.

—Σώθηκα! ψιθύρισα.

Ξεκλειδώσα σιγά-σιγά και μπήκα μέσα.

Σκέφτηκα στήν αρχή νά μὴν ανάψω φῶς. Μά όχι, δέν...

σωστό αυτό. Τό σκοτάδι είνε ύποπτο, επικίνδυνο. "Αναμ...

πὸν τὸ ηλεκτρικό και κύτταξα γύρω μου, γιατί φοβόμουν...

τόν ίδιο τόν ίσκιο μου. Κύτταξα και κάτω απ' τό κρεβάτι. Κα...

νείς...

"Πηραία κατόπιν και κλειδώσα τήν πόρτα από μέσα. "Ενας...

στεναγμός βγήκε από τήν καρδιά μου, μαζί με τό τρέξιμο τού...

κλειδιού στήν κλειδωμένη.

"Ήμουν άσφαλώς. "Ετσι έπίστευα...

Είχα σταθί τώρα στή μέση τού δωματίου και προσπαθούσα...

να συγκεντρώσω τίς σκέψεις μου.

"Άσφαι, τή στιγμή αυτή άκριβώς, ένα τρίξιμο άντήχησε απ'...

έξω, σ'όν κήπο, κάτι σάν σιγανοπερπάτημα. Ναί, σάν κάποιος...

νά περπατούσε άργά, σιγά, κλέφτικα...

"Εφρίξα!... Ποίος παραμόνευε σ'όν κήπο;

"Ήπνρχε λοιπόν κι' άλλος κίνδυνος από τό μέρος αυτό:

Κύτταξα έντρομη πρὸς τό παράθυρο.

"Ήταν κλειστό, εύτυχώς.

Κι' έπειτα, σκέφτηκα, τό ύψος ήταν τόσο, ώστε δέν ύπνρχε...

κίνδυνος ν' άνέβη κανείς από εκεί. Άλλά τότε; Ποίος βρισκό...

ταν σ'όν κήπο τέτοια ώρα; Τί ήτοῦσε; Τί σκοπούς είχε;

"Άρχισα νά τρέμω.

Νόμιζα πὸς ή νύχτα αυτή δέν θα τελείωνε ποτέ, πὸς ήμουν...

χαμένη, χαμένη γιά πάντα.

"Ο άδελφος, ή συμφορά, φτερούγιζαν γύρω μου και μ' άπει...

λούσαν.

"Έσπεκα βουθή, γλωμή σάν τό θείαφι, χωρίς νά κάνω τόν πα...

ραμικό θόρυβο. Κι' άφουγκραζόμουν.

Και σε λίγο πάλι άκούστηκαν κάτω άλαφρώς, ύποπτα βήματα.

Δέν είχα πειά καμμία άμφιβολία. Κάτω απ' τό παράθυρό μου...

έπιρρογούριζε ύποπτα...

κάποιος άνθρωπος.

"Άνθρωπος τού Άρτέ...

μη ή κλέφτης;

Πώς μπορούσα νά τό...

έξω, Θεέ μου!...

Τουαζόμουν νά καθή...

κάπου, όταν τό τρι...

ξιμο σ'όν κήπο ξανακού...

στηκε και συγχρόνως...

μαζί μ' αυτό, κάτι σάν...

αύθιρος, σάν ο άνθρωπος...

που βρισκόταν εκεί κά...

τά, νά καλούσε κάποιον...

απ' τό σπίτι, βλέποντας...

τό παράθυρο τής κάμα...

ρας μου φωτισμένο.

"Ανατριχιάζοντας από...

φόβο, έπεσα στο κρεβά...

τι κι' άρχισα νά κλαίω...

γοερά, πνίγοντας ώστό...

σο τ' άναφυλλήτά μου. "Η...

άπελπισία μου μ' έπνιγε...

πειά, με τρέλλαινε...

"Αχ, γιατί νά λείπει...

καρδιά ο Λεάνδρος;

Γιατί νά μή βρίσκεται...

κοντά μου στήν κρίσιμη...

αυτή περίστασι;

Τή στιγμή αυτή τής ά...

κρίσιμης άπελπισίας μου, τόν άποζητούσα, τόν δνειρευόμουν...

πρός μου, κοντά μου, μπρός σ'α πόδια μου γονατιστόν. Τού...

έριγγα τό κεφάλι και ψιθύριζε:

—Λεάνδρε... καλέ μου Λεάνδρε!...

"Αχ, τί γλυκό όνειρο, τί γλυκεία παρηγοριά μέσα στήν τόση...

Μά ο Λεάνδρος βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά...

Στό μεταξύ αυτό, κανένας θόρυβος δέν άκούόταν μέσα στο...

σπίτι. Κι' αυτή ή βουβαμάρα με φόβισε περισσότερο...

Τί γίνεται ο Άρτέμης; σκέπτομαι. Βρίσκεται άκόμα στο...

τραπέζι; Συνεινείται με τήν ύπνρέτριά του, τό τυφλό όργανό...

του; "Όχι κι' αν συμβαίνει, ο κίνδυνος δέν είνε μακριά. Πρέ...

πειά νά εύχρώσω: τό τελευταίο αυτό καταφύγιό μου. "Αν ως...

το πρῶτ δέν μου συμβεί κανένα κακό, θα τήν γλυτώσω φτηγά.

"Η ώρα είχε περάσει.

Δέν ήξερα τί ώρα ήταν άκριβώς, μά άσφαλώς είχαν σημάνει...

πρὸ πολλού μεσάνυχτα. Σηκώθηκα σιγά από τό κρεβάτι και...

προσπάθησα νά τοποθετήσω πίσω από τήν πόρτα ένα τραπέζι.

Τό κατάρθωσα, όχι με λίγο κόπο, γιατί τό τραπέζι ήταν άρκε...

τά μεγάλο.

Θ' άρκούσε όμως αυτό;

Δέν ήμουν καθόλου σίγουρη και χωρίς νά χάνω καιρό, τοπο...

θέτη πάνω στο τραπέζι, ότι βρισκόμ μπροστά μου.

"Η προσπάθεια αυτή με κούρασε.

Κάθησα στήν άκρη τού κρεβάτιού και περίμενα μ' άγωνία.

Τί θα συνέβαινε;

Εύτυχώς πού δέν είχα δεχτή νά πω απ' τήν καταραμένη και...

ύποπτη σαμπάνια πού μου πρόσφερε ο Άρτέμης.

Θά ναρκωνόμουν και τότε πειά θαύμουν χαμένη.

Τό σπίτι έξακολουθούσε στο μεταξύ αυτό νάνα βυθισμένο...

στή σιωπή.

"Άρχισα έτσι σιγά-σιγά νά ξεθαρρεύω.

Μιλούσα μόνη μου:

—Ίσως οί φόβοι μου είνε υπερβολικοί... Δέν άκούγεται τί...

ποτα... "Αχ, Θεέ μου, γλύτωσέ με... Γλύτωσέ με, Κύριε!...

Μισή ώρα πέρασε άκόμα έτσι, χωρίς ν' άκουσθί τίποτα. Ού...

τε φωνή, ούτε ψιθύρος, ούτε κρότος.

Τά βλέφαρά μου άρχισαν νά βαραίνουν. Ένύσταζα. Άλλά...

δέν τολμούσα νά πιαγιάσω και νά κοιμηθώ.

Και κάτω σ'όν κήπο, δέν άκούόταν πειά κανένας ύποπτος...

θόρυβος.

Ποίος ξέρει;

—'Ηούχασε... ήσούχασε, κόρη μου, μου είπε ή γρηγ Μάρθα.

"Ίσως νά ήταν καμ...

μία γάτα... σκέφτηκα,

κι' έκανα τό σταυρό...

μου μισοσίγουρη γιά...

τή σωτηρία μου.

"Αλλοίμονο όμως!...

Αυτή άκριβώς τή...

στιγμή, ένδ σταυροκο...

πίδμουν άκόμα, ένα...

τρίξιμο, ένα ύποπτο...

τρίξιμο άκούστηκε στο...

διάδρομο. Τέντωσα τ'...

αυτιά μου έντρομη.Ναί,

δέν είχα άπατηθί. Κά...

ποιος είχε πλησιάσει...

απ' έξω. Κάποιος είχε...

σταθί μπρός στήν πόρ...

τα... Ποίος όμως; "Ο...

Άρτέμης... ή ύπνρέ...

τρια;

"Εμείνα άκίνητη κι'...

άφουγκραζόμουν.

"Επί μερικά δευτερό...

λεπτα δέν άκούότανε...

τίποτε άπολύτως. Μά...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΑ...

Ένα όνειρο του Πάωλ Μπουρζέ. Πώς είδε νεκρό κάποιο φίλο του κριτικό και πώς πραγματοποιήθηκε το όνειρό του. Το τρεμένο όνειρο ενός πολιτικού της Γαλλίας. Στο πανδοχείο του έγκλημάτος. Ο ξενόδοχος και η γυναίκα του. Μια νύχτα φρίκης. Η δολοφονία του δικηγόρου. Πώς απέκρυφθησαν δυο άπαισιες έγκληματα, κτλ. κτλ.

ΠΕΙΡΑ πράγματα έχουν γραφή για τον μυστηριώδη κόσμο των ονείρων, ώστε νομίζουμε, πως είναι περιττό να μιλήσουμε σχετικώς με τη σημασία τους και την εξήγησή τους.

Θα περιορισθούμε λοιπόν να αναφέρουμε απλώς μερικά περιέργα όνειρα που υπήρξαν προειδοποιήσεις τραγικών συμβάντων:

Κατά το 1889, ο περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και έκαδημαϊκός Πάωλ Μπουρζέ, εύρισκόμενος στην Ίταλία, εφείδε στο όνειρό του τον στενό φίλο του Λέοντα Σαμρόν, περίφημο κριτικό της εποχής εκείνης, νεκρό και γύρω απ' το νεκροκρέββατό του τους φίλους του αποθανόντος, οι οποίοι συζητούσαν για το ποιος θα διαδεχόταν στην Άκαδημία την έδρα του Σαμρόν.

Μόλις ο Μπουρζέ επέστρεψε στο Παρίσι, ο συγγραφέας διηγήθηκε το όνειρό του στον Μαπασσάν, ο οποίος τον διέκοψε κατ'απλήκτος:

—Δεν ξέρεις λοιπόν, ότι ο Σαμρόν είναι θάρεα άρρωστος!... Ότι κινδυνεύει από ώρα σε ώρα;

Αλλά το όνειρο του Μπουρζέ δεν θγήκε ως σ' αυτό μονάχα το σημείο ουστό. Ο Σαμρόν πέθανε σε λίγες μέρες, ακριβώς όχτώ μέρες μετά το τρομαχτικό όνειρο του φίλου του Μπουρζέ.

Ένα από τα πιο καταπληκτικά όνειρα, ένα όνειρο που σ' όλες του τις λεπτομέρειες θγήκε αληθινό, είναι το όνειρο που διηγήθηκε πρό χρόνων απ' τις στήλες της «Επιθεωρήσεως των Παρισίων» των Παρισίων Ένας από τους μεγαλύτερους πολιτικούς της Γαλλίας, του οποίου όμως δεν αναφέρεται το όνομα. Μεταφράζονεν επί λέξει το σχετικό άρθρο του έντυπιασθέντος:

«Πρό δεκαετίας, ήμουν τότε άνώτερος δικαστικός, και ταξείδευα στις νότιες έπαρχίες χάριν αναψυχής. Κάποιο απόγευμα, γυρίζοντας από μια πολύωρη έκδρομή στην πόλη Χ., έφτασα σ' ένα απομονωμένο μικρό ξενοδοχείο, ονομαζόμενο «Έντευκτήριο των φίλων» και απεφάσισα να διανυκτερεύω εκεί, γιατί λογάρισα πως ήταν αδύνατο, με την κούραση που είχα, να ανθξέω σε δρόμο δέκα χιλιομέτρων, δια δηλαδή απέιχε αυτό απ' την πόλη στην οποία ήγαινα.

Έτσι, ύστερα από ένα φτωχικότατο δείπνο, με πήρε ο άπαισιος ξενοδόχος κι' άφοδ' με πέρασε από έναν στενόμακρο διάδρομο, μ' ανέβασε από μια σαραβαλισμένη και δαιδαλώδη σκάλα σ' ένα μικρό και απομονωμένο δωμάτιο, που θρισκόταν πάνω απ' τον σταύλο. Δεν είχα κοιμηθί πολλή ώρα, όταν άξαφνα έγυνησα κατατρομαγμένος. Μου φάνηκε πως άνοιγανε την πόρτα και σπρώχνανε το τραπέζι και τα άλλα έπιπλα που είχα τοποθετήσει πίσω απ' αυτήν. Δεν ήξερα τί να κάνω και μέσα στη σύγχυσή μου, φώναξα:

—Ποιος είναι;... Κανείς όμως δεν μου άποκρίθηκε. Απόλυτη ήσυχία θασίλευε μέσα στο δωμάτιό μου. Είπα πως όνειρεύτηκα κι' απεφάσισα να ξανακοιμηθώ. Ο ύπνος αυτή τη φορά δεν μου έρογότανε, κι' ώστόσο να κοιμηθώ πέρασαν δυο-τρεις ώρες.

Κατά τα έημερώματα—αυτό το προσδιώρισα αργότερα—είδα ένα τρομαχτικό όνειρο. Όνειρεύτηκα πως άνοιξε η πόρτα της κάμαρας, στην οποία κοιμόμουν κι' ότι μπήκαν μέσα σ' αυτήν ο τρομερός ξενοδόχος, κρατώντας ένα μεγάλο μαχαίρι, κι' η γυναίκα του, η οποία θάδιζε πίσω του κρατώντας ένα φανάρι. Ο ξενοδόχος προχώρησε με προφύλαξη κοντά στο κρεβάτι κι' άφοδ' στάθηκε μια στιγμή πάνω απ' τον κοιμωμένο, που ήταν κάποιος άλλος κι' όχι έγω, και τον κύτταξε με θλέμματα ύαινας, θύβισε με μια θίαση κίνηση το μαχαίρι του στο στήθος του θύματος, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς! Τό θύμα τινάχτηκε μονάχα μια φορά κι' έπειτα έμεινε άκίνητο. Και τότε είδα τους δυο άπαισιους συνεργούς της δολοφονίας να πιάνουν το πτώμα απ' τα χέρια και τα πόδια και να φεύγουν. Παρατήρησα άκόμη κι' αυτή την περίεργη λεπτομέρεια: Ότι ο ξενοδόχος, φεύγοντας, κρατούσε το φανάρι απ' το πέτανο λουρί του με τα δόντια του.

Όταν έγυνησα και έγυνησα κατατρομαγμένος—είδα πως είχε έημερώσει. Πετάχτηκα τότε άμέσως απ' το κρεβάτι μου,

ντύθηκα κι' έφυγα, χωρίς να άποχαιρετήσω τους ξενοδόχους. Πέρασαν άρκετες μέρες κι' είχα έπιστρέψει πια στο Παρίσι. Το όνειρό μου το είχα σχεδόν ξεχάσει, δεν τό σκεπτόμουν πια. Μια μέρα όμως, διαβάζοντας στις έφημερίδες, στα περίγωρα της πόλεως Χ... της Νοτίου Γαλλίας, είχα έλαβη νύση από άρκετο καιρό ένας απ' τους περιφημότερους δικηγόρους της πόλεως αυτής, κάποιος Βίκτωρ Άρνώ, τό ξαναμνήθηκα έξαφνα.

Δεν μπορείτε όμως να φαντασθίτε τίν ταραχή που δοκίμασα όταν ύστερα από τρεις μέρες διάβασα στις έφημερίδες, ότι τον έξαφανισθέντα δικηγόρο τον είχα δη κάποιος καραγωγέας στις 24 Αυγούστου το θράδυ, μέσα στο ξενοδοχείο «Έντευκτήριο των φίλων». Η έφημερίδες μάλιστα γράφανε: Ο ιδιοκτήτης του απομονωμένου αυτού ξενοδοχείου, που είναι ύπαιστος άνήρ, πως παραδέχεται πως το θύμα είχε περάσει απ' το ξενοδοχείο του, άλλ' έπιμένει ότι δεν κοιμήθηκε σ' αυτό, ότι έφυγε την ίδια νύχτα. Η άνάκρισις όμως, έχοντας υπ' όψη της την καθεσθεσι μιάς θοοκοπούλας, η οποία θεσθαίνει ότι είδε τον ξενοδόχο πρό έξη μηνών, τις μέρες που έξαφανίστηκε κάποιος Άγγλος περιηγητής, να ρίχνει στο έλος που υπάρχει κοντά στο ξενοδοχείο του, ένα δέμα ρούχων, έχει την ύπόνοια ότι είναι ο δράστης τόσο της έξαφανίσεως του Άγγλου περιηγητή, όσο και του δικηγόρου Β. Άρνώ».

Την ίδια μέρα που τα διάβασα αυτά, έφυγα για την πόλη Χ, και μόλις έφτασα σ' αυτήν, πήγα και θρήνησα τον άνακριτή, ο οποίος είχε ξετάσει εκείνη τη μέρα τον ξενοδόχο και έπρόκειτο να άνακρίνη και την σύζυγό του, και τον παρεκάλεσα, ως συνυέλφος, να μου έπιτρέψει να παραστώ στην άνάκριση. Ο άνακριτής άέχτηκε την παράκλησή μου και φώναξε άμέσως την γυναίκα του ξενοδόχου.

Μόλις μπήκα μέσα στο γραφείο του άνακριτή, η μικρόσωμη και άσχημη αυτή γυναίκα με άνεγκυρσε, αλλά δεν έδειξε καμμία ταραχή.

Ο άνακριτής την ρώτησε άμέσως, αν πέρασε απ' το ξενοδοχείο του άνδρός της ο δικηγόρος κ. Άρνώ και να θράδυ κι' εκείνη άποκρίθηκε:

—Μάλιστα, κ. άνακριτά. Ο δικηγόρος κ. Βίκτωρ Άρνώ πέρασε απ' το ξενοδοχείο μας στις 24 Αυγούστου το θράδυ. Μας ζήτησε δωμάτιο μοναχικό, άλλ' έπειδή και τα δυο δωμάτια του ξενοδοχείου μας ήταν πασιμένα απ' τους καραγωγείς, έφυγε ύστερα από λίγη ώρα.

Τότε όμως πετάχτηκα έγω και την ρώτησα άμέσως: —Και το τρίτο δωμάτιο; Το δωμάτιο που είναι πάνω απ' τον σταύλο;... Ήταν κι' αυτό πασιμένο απ' τους καραγωγείς;

Η γυναίκα, στην έρώτησή μου αυτή, έμεινε άσπαση κι' έγώ έξακολούθησα:

—Ο Βίκτωρ Άρνώ δεν έφυγε, καθώς λέτε... Τόν άδηγήσατε να κοιμηθί σ' αυτό το δωμάτιο. Τη νύχτα που τον κοιμήθηκε, άνεθήκατε με τον άνδρα σου σ' αυτήν τη σκάλα κι' άνοιξατε την πόρτα του. Σ' κρατούσε το φανάρι... Ο άνδρας σου ένα μεγάλο μαχαίρι κι' έβλεπώ ο Άρνώ κοιμόταν θασθεία, ο άνδρας σου τον σπρώχνε με μια μαχαίριά στην καρδιά...

Η γυναίκα με άκουσε με γουρλωμένα μάτια κι' άναπάντα με δυσκολία.

—Έπειτα, έξακολούθησα, τόν έπιασε ο άνδρας σου απ' τους ώμους και σ' απ' τα πόδια και έτσι τον κατεβάζατε απ' τη σκάλα. Ο άνδρας σου μάλιστα κρατούσε το φανάρι με τα δόντια του. Δεν είν' αλήθεια αυτά όλα;

Στην έρώτησή μου αυτή η γυναίκα τάχασε κυριολεκτικώς και ψιθύρισε άθελά της:

—Όστε τα είδατε όλα;

Κι' άμέσως έκλεισε το στόμα της για να μ'ήν το ξαναπεί πια, παρ' όλες τις πιέσεις του άνακριτού.

Ο άνακριτής τότε διέταξε να πάρουν την γυναίκα και να τού παρουσιάσουν τον άνδρα της.

Μόλις οι κλητήρες φέρανε τον ξενοδόχο, ο άνακριτής τού επανέλαβε την διήγησή μου. Ο άπαισιος κακούργος, όταν τόν άκουσε, νόμισε πως τόν πρόδωσε η γυναίκα του κι' άμέσως έεστομίσθη τις χειρότερες θρυσίες εναντίον της. Άργότερα, δε άναγκάστηκε να τα όμολογήσει όλα και να π'ή ότι ο ίδιος έδολοφόνησε και τόν Άρνώ και τόν Άγγλο.

Πραγματικά, σε λίγο έθήκαμε θαμμένα στο σταύλο, το πτώμα του πρώτου και τόν σκελετό του δεύτερου. Το όνειρό μου είχε έπαληθευθί λεπτομερώστα».

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ΜΟΝ

(Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλχημονήτου βασιλέως Άλεξάνδρου)

Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Άπαγορεύεται η άναδημσίευσις)

ΧΣΤ.

Δεν έζήτησε ώστόσο ν' άπολύση τούς ύπασιπστές του αυτούς, δεν έζήτησε ν' άπαλλάγ'ή αυτών όριστικώς, πράγμα όχι δύσκολο, άρκει να έξέφραζε μια τέτοια έπιθυμία.

Και δεν τό έκαμε αυτό, γιατί ήξερε πολύ καλά, τό ήξερε καλυπτερόν παντός άλλου, ότι οι άντιδρώντες ύπασιπστές του τόν άπασιπσαν, ότι τού ήσαν άφροσιωμένοι, ότι ένεργούσαν καλή ή πείση, προς τό συμφέρον του—κατά την άντίληψίν των—και τό συμφέρον της δυναστείας.

Πάντως, για ν' άποφύγ'η τις άντιδράσεις των ύπασιπστών του αυτών, για ν' άποφύγ'η τόν άγρυπνο έλεγχό τους, για ν' άποφύγ'η αυτό τό κοιτισμοπλιό τους άκόμη, τό όποίον τόν ένομιλάσε έξαιρετικά, άναγκάστηκε να τούς άπομακρύν'η από την Αίλην, δι' ένος τρόπου άρκετά εύσχημου.

Τας παραμονάς δηλαδή του γάμου του, τούς έδωσε άδειαν ν' έκράτησε κοντά του τούς ύπέρ του γάμου του κεκληρυμένους ύπασιπστές και φίλους του.

Έτσι μπορούσε πια να ένεργ'ή και να κιν'ηται έλευθερά. Και μετά τόν γάμο του, όταν οι άντιδρώντες ύπασιπστές του π'ή έγυφίσαν, άνα βρισκόντουσαν πλέον τό τετελεσμένον γεγονός, και θά άναγκαζόντουσαν να σιωπήσουν, να ύποταχθ'ούν στα γεγονότα...

Από τούς ύπασιπστές του Άλεξάνδρου, ο περισσότερον άντιδρών κατά τού γάμου του βασιλέως, ήτο ο συνταγματάρχης Σκαρλάτος.

Ο ίδιος ο κ. Σκαρλάτος τό άπαφίρε αυτό ρητός και εν πάση έλικρινεία εις έκτενή εξιστόρησιν τού βασιλικού ειδυλλίου, την όποιαν έφημερίδες εις πρωινήν άφαικν'η έφημερίδα, μετά τόν θάνατον του Άλεξάνδρου.

Τόσο μάλιστα φανερά άντιδρούσε ο κ. Σκαρλάτος και τόσον ειλικρινής ήταν στην άντίδρασή του, ώστε πολλές φορές έπροκάλεσε την όργην του Άλεξάνδρου.

Μά ούτε ή όργη του βασιλέως έπάρκεσε ή έφρόδις τόν ειλικρινή ύπασιπστην. Έχοντας την γνώμη ότι ο γάμος αυτός δεν ήταν συμφέρον ούτε στον Άλέξανδρο, ούτε στη δυναστεία γενικώς, σε τόση κρίσιμες μάλιστα περιστάσεις, έβγαλε την γνώμη του αυτή καθαρά και έζήτησε. Ός πού τέλος, μια μέρα, ο Άλέξανδρος έθύμωσε τόσο, ώστε ύφρισε και είπε καταπονηματικά στον ύπασιπστή του:

—Άκουσε, φίλε μου: Άν θέλεις να σ' άγαπώ και να τ'έχωμε καλά, σου άπαγορεύω στο έξής να μου έπαναλάς λόγο γι' αυτή την ύπόθεσι. Σου τό άπαγορεύω!

Και ο κ. Σκαρλάτος έσιώπησε.

Την ίδια αυτή έποχή, ο Άλέξανδρος έλαβε ένα γράμμα από τη μητέρα του, τη βασίλισσα Σοφία, η όποια τον έξόρκει να μη τελέση τό γάμο του, πρό της έπιστροφής του πατρός του στην Ελλάδα.

Τό γράμμα αυτό της βασίλισσας ήταν έκτενές, συγκινητικό, γεμάτο πόνο, γεμάτο συμβουλές, συμβουλές π'ήτο, γεμάτο άγάπη, πού λατρεύει τά τέκνα της.

Ο Άλέξανδρος τό διάβασε, στενοχωρήθηκε, έμεταμέλησε, άμφισβητήθηκε. Για λίγες ώρες μόνον έμεινε.

Ο άδελφός του Άλεξάνδρου, διάδοχος Γεώργιος

Η άδελφή του Άλεξάνδρου, πριγκίπισσα Έλενη, με Μακεδονικό κοστούμι.

Και τώρα, μια άκόμη μικρά παρέκβασις—άν μπορεί να θεωρηθί παρέκβασις αυτό—πριν σ'εξιστορήσουμε τα του γάμου. Πρέπει να μάθετε πρό πάντων ώρισμένα σχετικά γεγονότα, άγνωστα έντελώς και έξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Από της έποχής τού γάμου του Άλεξάνδρου έχει περάσει μια δεκαεπταετία. Ένα χρονικό δηλαδή διάστημα έλασιστον και άσχημαντο, εν σχέσει πρός άλλα παλαιότερα άνάλογα γεγονότα. Και όμως, έφτασαν τα δεκαπέντε αυτά χρόνια για να ρίξουν πυκνό πέπλο, βαθύ σκότος—δεν είμαστε καθόλου ύπέρβολικοί—πάνω σ' ένα τόσο άξιοσημείωτο γεγονός. Είνα άδυνα να φαντασθίτε δηλαδή μέχρι ποίου σημείου γροισθοποιούνται ή σχετικώς με τό γάμο του Άλεξάνδρου έπίσημες, άνεπίσημες και δημοσιογραφικές πληροφορίες. Χίλιες δυο έκδόσεις ύποπάρχουν σχετικώς και καθέννας—και αυτοί οι άνθρωποι τό περιβάλλοντος του Άλεξάνδρου σκόμα—διηγείται τό περιστατικό αυτό όπως τό θυμάται, διαψεύδων άλλους τούς άλλους, πού τό άφηγούνται κι' αυτοί κατά τόν δικό τους τρόπο.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τις έφημερίδες της έποχής. Κυκαούν άληθινός, λαθύνινθος άδιέδοδος!...

Άλλοι π. χ. ύποστηρίζουν ότι ή Περσά Σύνδοχος παραχώρησε τέλος άδειαν γάμου στον Άλέξανδρο, όπως και στο προηγούμενο φύλλο έγράφανε σχετικώς.

Υπάρχουν όμως και άλλοι—έτσιού «καλώς πληροφορημένοι»—οι όποιοι διατείνονται ότι δεν έξεδόθη άδεια.

Άλλά, τέλος πάντων, έφ' όσον γράφουμε ιστορία, πρέπει να ξέρουμε τί ακριβώς έγινε.

(Ακολουθεί)

(*) Στην «Μπουκέτου» : Είνα ή λέξις του άκριβώς.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Στις καινούργιες «Απογοητευμένες» αφιερώνω αυτή την αληθινή ιστορία.)

πατέρας της Έσμέ ήταν καρδουιάρης. Ένας καρδουιάρης, που τον ζήλευαν πολλοί, γιατί ήταν μοναδικός στην Πόλη. Στά χέρια του βρισκόταν όλο το «μαύρο» εμπόριο. Ήταν λοιπόν βαθύπλουτος κι είχε μία κόρη ωμορφή, σαν τ' δολογίμο φεγγάρι. Μά τί λέω; Μονάχα ωμορφή; Πεντάμορφη, ήθελα να πω. Ποιό άλλο κορίτσι της Σταμπούλ είχε πιά γλυκά μάτια, πιά κόκκινα χείλη και πιά λυγρό κορμί απ' την Έσμέ; Συγκρίνεται ποτέ το φεγγάρι με τ' άστρα τ' ουρανού;

Εκείνη τη χρονιά, το «Βωτούρ», ένα Γαλλικό πολεμικό με καπετάνιο το Λοτί, έφριξε μία μέρα την άγκυρά του στο Βόσπορο. «Αέχαστη εποχή! Το άλλο απόγευμα, οι αξιωματικοί του βγήκαν στη στεριά. Όλοι τους ήταν νέοι, λές κι ήταν ακόμη δόκιμοι κι όλοι τους λαμποκοπούσαν από τα χρυσά γαλόνια κι από τη χαρά τους. Τι τρελλόπαιδα! Βγήκαν στη στεριά για να κυνηγήσουν κάποιο μυθικό πουλί με μαγικά φτερά: τον έρωτα. Τι ωμορφα και τί ειρηνικά που ήταν, έδω κι εκεί τὰ μικρά καφε-νεία με τὰ θεόρατα πλατάνια! Τι δροσερή σκιά που απλώνανε τριγύρω! Απ' τὰ καφάσια, παραμόνευαν τὰ χανουμάκια με τὰ φλογερά μάτια, τὰ παλὰ χανουμάκια της Σταμπούλ, που ζούσαν μέσα στα μυρωμένα τους χαρέμια. Από ένα τέτοιο καφάσι παραμόνευε κι η Έσμέ. Μά ποιος μπορούσε να τη δει; Κανείς...

Όλες ώστόσο η μέρες της εβδομάδος δεν είνε ίδιες. Η Παρασκευή ξεχωρίζει, γιατί κάθε Παρασκευή οι Μουσουλμάνοι φορᾶνε τὰ καλά τους και βγαίνουν στόν περίπτο. Για νὰ φέρω μάλιστα ένα παράδειγμα, η καλύτερη διασκέδασι για τούς Μουσουλμάνους είνε ένα ωμορφο «κολλατσό» από τις τέσσερες ως τις έξι στά νεκροταφεία ή μία μεγάλη βόλτα με τὸ καΐκι σὸ Βόσπορο ή στά Ίλκα Νερά.

Μία Παρασκευή λοιπόν, η κόρη τοῦ καρδουιάρη της Σταμπούλ βγήκε περίπατο με τις άγαπημένες φίλες της, μ' ένα ωμορφο καΐκι. Έν' άλλο καΐκι πάλι τριγύριζε πάνω στά γαλανά και διάφανα νερά—γιατί ξέρει τί κάνει ὁ Ἀλλάχ—και σ' αυτό τὸ άλλο καΐκι καθόντουσαν δυό αξιωματικοί τοῦ «Βωτούρ», ἐγὼ κι' ένας φίλος μου, ὁ ήρως αὐτῆς τῆς ιστορίας.

Μιάς ιστορίας τόσο ἀπλῆς!

Τὰ δυό καΐκια συναντήθηκαν τρεῖς-τέσσερες φορές κι' ὁ φίλος μου βρήκε τὴν κόρη τοῦ καρδουιάρη της Σταμπούλ γοητευτική... ὅσο κι' ἂν εἶχε τὸ πρόσωπο κρυμμένο με τὸ τσαρτάφ, πού ήταν ἀπὸ λεπτή μαύρη μουσελίνα. Αὐτὸ τὸ τσαρτάφ ἦταν ὁρανοῦφαντο. Μά κι' ἡ κόρη τοῦ καρδουιάρη της Σταμπούλ βρήκε τὸ φίλο μου ἀξιολάτρευτο και τοῦ ἔδωσε νὰ τὸ κα-τάλῃ με τὴ γλῶσσα τοῦ ἔρωτα: τοῦ πέταξε μέσα σὸ καΐκι ένα μεθυστικό μπουκέτο ἀπὸ γίασεμιά...

Τί ωμορφο κορίτσι αὐτὸ τὸ χανουμάκι της Σταμπούλ!... Δεν τὴν ἐχόρταιν τὰ μάτια μου. Ήταν τυλιγμένη σὸ μαῦρο της τσαρτάφ, ὅπως μιά ἀνθισμένη τριανταφυλλιά τυλίγεται ἀπ' τὴ σκιά τῆς νύχτας. Τὰ χεράκια της ἦταν κάτασπρα, σάν τὰ γίασεμιά και τὰ λεπτὰ της πόδια στούς ἀστραγάλους, εἶχαν τὴ χάρι τῶν ποδιῶν ἐνὸς ζαρκαδιῶ. Ὅσο γιὰ τις μικρές χρυσοκέντητες παντόφλες της, ἦσαν ἕνα ἐξάισιο στόλισμα γιὰ πόδια βασιλοπούλας. Κι' ἀλήθεια, ἡ κόρη τοῦ καρδουιάρη της

Σταμπούλ, μοῦ φάνηκε σάν μιά νεράιδα, πού εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ πιά ὁμορφα παραμύθια.

Υστερα δὲν θυμάμαι καλά πὼς ἔγιναν τὰ πράγματα. Μο- φαίνεται ὅτι ὅπως πετάει κανείς εὐκολα τὰ γίασεμιά ἀπὸ καὶ κι σὲ καΐκι, ἔτσι μπορεῖ νὰ πετάξῃ και τρυφερά ραβασάκια ἀπὸ ἕντ πολεμικὸ ὡς ἕνα στίτι. Μήπως οἱ ἐρωτευμένοι συλλο- ζονται ποτέ τὰ ἐμπόδια;

Μά νὰ τί γίνηκε μιά μέρα: Τὸ χανουμάκι της Σταμπούλ, μιά μαύρη μέρα, πήρε τὴν ὁ- πόφαι νὰ ἔρθῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ φίλο της σὸ πολεμικὸ κα- Κρυφὰ βέβαια, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατί ἀλλοιῶν ἂν τὴν ἔ- ὄλεπε κανένα μάτι!... Γιατί τώρα ήθελε νάρθῃ σὸ πολεμικὸ μας; Μά δὲν ξέρετε τὰ τρελλὰ καπρίτσια τῶν γυναικῶν; Ή- θελε νὰ δῇ πὼς ζούσε ὁ φίλος της, πὼς ζούσε, γιατί δὲν μπο- ρούσε νὰ καταλάβῃ πὼς καταφέρναμε νὰ ἔχουμε ἰδιαιτέρως καμπίνες σ' ένα πολεμικὸ καράβι, πού ἦταν γεμάτο κανόνια και βαρεῖα σίδερα. Ήρθε λοιπὸν σὸ «Βωτούρ», ἵπστερ ἀπὸ χίλιους-δυό διαταγμούς, με χτυποκάρδι, ἔτοιμη νὰ ἀποβῇ ἀπὸ τὸ φῶς της σὲ κάθε βήμα, σὲ κάθε μιά στιγμή. Εἶχε με- ἀπὸ νωρίς σὸ Γενίκιοι γιὰ νὰ «μασκαρευθῇ», ὅπως μὲς ἔλε- γε, νὰ βγάλῃ δηλαδὴ τὸ τσαρτάφ της και νὰ φορέσῃ Ἐκρησ- κά σάν τις ὁμορφες φράγκισσες τοῦ Πέραν...

Αὐτὸ τὸ «μασκάρεμα» της φάνηκε πολὺ ἀπλό: τάχα ἦταν δύσκολο; Μά ἔλατε, πὼς δὲν φάνηκε τόσο ἀπλό και σὲ μένα πού τὴν ἀ- τίκρυνα πρὶν ἀπὸ τὸ φίλο μου. Τὸ χανουμάκι της

Έσμέ

πού εἶχε ὕπηρεσία ἐκείνη τὴν ὥρα.

Μάκι με μεγάλη εὐγένεια στήν καμπίνα τοῦ φίλου μου—τρεῖς ἀσάβινοι τοῖχοι, ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, ἕνα στρογγυλὸ φινεστρίκι—κι' ἔπειτα πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.

Ὁ φίλος μου ὅμως, κἀτί φαίνεται ὅτι κατάλαβε ἀπὸ τὸ πρὸ- σωπὸ μου, γιατί με ρώτησε μ' ἕναν παράξενο τόνὸ σὴν φωνή:

—Τὴν εἶδες, ἔ;

—Ναί...

—Εἶνε ὁμορφή;...

—Ὁ, πεντάμορφη!

Μά δὲν με πίστεψε. Μὲ κύτταξε στά μάτια κι' ἔπειτα αὐτὸν γίστηκε μὲς στυγμὴ καὶ ξαναεῖπε:

—Θὰ ήθελα νὰ τὴν δῶ, δίχως νὰ με δῇ ἐκείνη. Μά πὼς;...

—Ποιὸ τρόπο;... «Αἱ βρήκα!... Θὰ τὴν δῶ ἀπὸ τὸ φινεστρίκι».

Εἶγὼ τὰ ἔχασα και τὸν κύτταξα κατάπληκτος.

—Δὲν εἶσαι καλά... τοῦ εἶπα. Πὼς μπορεῖς νὰ τὴν δῇς ἀπ' ἔ- ξω, ἀπὸ τὸ φινεστρίκι τῆς καμπίνας;

Εκείνος σήκωσε τούς ὤμους του.

—Εἶνε πολὺ εὐκολο... μοῦ ἀπάντησε. Θὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ

Σταμπούλ εἶχε διαλέξει ἕνα κίτρινο φόρεμα, κα- ρδὺ σάν μουσουλὸν κι' ἕνα μπλουστάκι μπλέ, ζωο- χρωμο. Πάνω ἀπ' ὅλα αὐ- τὰ, φοροῦσε ἕνα πελὸν πορτοκαλλί καπέλο με πολὺχρωμα σφερά φαι- σήτε λοιπὸν! Ήταν ω- μωδία! Τῆς ἐπήγααν τὸ σὸ σάκμα αὐτὰ τὰ γο- ητητά χρώματα! Καὶ τὴν παράξενο! Ἐγώσε ἀπὸ τὴν γοητεία της, ὅλη τὴν ἰσχυρή μου δύναμη, ἔ- ἄναστωλῃ, ὅλη τὴν πα- ραμυθῆνα ὁμορφιά της. Εἶχε καταστήσῃ ἐν' ἀπὸ- μαντο κορίτσι, πού αὐτὸ τὸ προσέχει διόλου ἕνας ἀ- ωματικός τοῦ ναυτοῦ.

Μά δὲν ἔσκασα στά γέ- λια. Ὅχι, δὲν γέλασα, ἰ- ατί εἶμαι πάρα πολὺ ἐ- γενής και γιατί καταφέ- ρω νὰ πάντοτε νὰ συγκρα- τῶμαι. Ἐπειτα εἶχα σὸ νὰ μου νὰ κάνω μιά εὐχα- στη ἐκπλήξι σὸ φίλο μου.

«Εμπάσα λοιπὸν τὸ χανου- μάκι μετὰ τὸν φίλο μου—τρεῖς ἀσάβινοι τοῖχοι, ἕνα σιδερένιο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, ἕνα στρογγυλὸ φινεστρίκι—κι' ἔπειτα πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.

Ὁ φίλος μου ὅμως, κἀτί φαίνεται ὅτι κατάλαβε ἀπὸ τὸ πρὸ- σωπὸ μου, γιατί με ρώτησε μ' ἕναν παράξενο τόνὸ σὴν φωνή:

—Τὴν εἶδες, ἔ;

—Ναί...

—Εἶνε ὁμορφή;...

—Ὁ, πεντάμορφη!

Μά δὲν με πίστεψε. Μὲ κύτταξε στά μάτια κι' ἔπειτα αὐτὸν γίστηκε μὲς στυγμὴ καὶ ξαναεῖπε:

—Θὰ ήθελα νὰ τὴν δῶ, δίχως νὰ με δῇ ἐκείνη. Μά πὼς;...

—Ποιὸ τρόπο;... «Αἱ βρήκα!... Θὰ τὴν δῶ ἀπὸ τὸ φινεστρίκι».

Εἶγὼ τὰ ἔχασα και τὸν κύτταξα κατάπληκτος.

—Δὲν εἶσαι καλά... τοῦ εἶπα. Πὼς μπορεῖς νὰ τὴν δῇς ἀπ' ἔ- ξω, ἀπὸ τὸ φινεστρίκι τῆς καμπίνας;

Εκείνος σήκωσε τούς ὤμους του.

—Εἶνε πολὺ εὐκολο... μοῦ ἀπάντησε. Θὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

0-7	7%	100	1/4	1/4	1/4
180		239	25	24	
423		29	29	29	
72	4%	7%	29	29	
16					

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΑΝΕΡΓΟΣ ΝΕΟΤΗΣ

Ήσαν ἀπολύτως δικαιολογημένοι οἱ θρήνοι και ἡ ἀπελπι- στική κραυγὴ τῶν ἐφημερίδων, γιὰ τὸ θλιβερόν θέμα πού παρουσιάστηκε τελευταίως, προκειμένου νὰ πληρωθοῦν με- ρι- ῆς θέσεις γραφείων εἰς μίαν Τράπεζαν. Δέκα ἢ δώδεκα ἦσαν ἡ θέσεις. Καὶ οἱ νέοι πού συνέτρευσαν διὰ νὰ διαγωνισθοῦν και νὰ τίς καταλάβουν ὑπερχίλιο!

Τραγικὸς ἀριθμὸς βέβαια. Ἀλλὰ ποῖος φταίει γιὰ τὴν τραγίαν αὐτὴν τῆς ἀνέργου και ἀργούσης νεότητος;

Φταίει ὁ τόπος; Φταίει ἡ κατάσταση; Ἡ κρίσις; Ἡ Κυβέρ- ησις; Νομίζουμε πὼς ὄχι. Φταίει οἱ ἴδιοι οἱ νέοι και οἱ γονεῖς τῶν. Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τονίσωμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, πού τὴν βοσῶνται συμπαθεῖς, τὴν ὁποῖαν ἀσθάνομεθα πρὸς τὴν νεότητα και μάλιστα τὴν νεότητα, πού ἀναξιοπαθεῖ και ὑ- περφέρει.

Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν καλά και οἱ γονεῖς και οἱ νέοι, ὅτι ἂν ἀρκεῖ ἕνα ἀπολυτήριο Γυμνασίου ἢ και τοῦ Πανεπιστημίου σκόμα, γιὰ νὰ ζήσῃ ἕνας νέος, γιὰ νὰ ἐργασθῇ, νὰ δημιουρ- γήσῃ, νὰ προκόψῃ. Ὅλοι οἱ ἀργούντες και ἀναξιοπαθόντες ἡμεῖς νέοι, εἶνε ἀπόφοιτοι τοῦ Γυμνασίου ἢ τοῦ Πανεπιστημίου. Προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιά θέσι με τὸ «χαρτί» τους. Καὶ ἡ θέσι δὲν εὐρίσκεται.

Ἄν οἱ γονεῖς τῶν ἦσαν πλέον θετικοί, θὰ ἐφρόντιζαν νὰ μά- ρουν στά παιδιά τους ἕνα θετικὸ ἐπάγγελμα. Καὶ τὰ παιδιά πὼς θὰ ἐργάζοντοσιν σήμερα και θὰ εὐτυχούσαν.

Μὲν γερανό, πού κατεβαίνει ὡς τὸ φινεστρίνι μου... Θὰ δῆς πὼς θὰ τὰ καταφέρω μιά χαρά... Καὶ τώρα ἄκουσε: ἂν τὴν δῷ σάκμη... νὰ τῆς πῆς ὅτι πνίγηκα σὸ Βόσπορο και νὰ τὴν στείλῃς πίσω σὸ μπαμπά σου...

Κι' εἶσι κι' ἔγινε.

Ὁ φίλος μου κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ γερανὸ και γλύστρησε ὡς τὸ φινεστρίνι τῆς καμπίνας του. Τὸν εἶδα νὰ ρίχνῃ μιά κρυφὴ ματιά και νὰ ἀφῆναι ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ σκόνι τοῦ γε- ρανοῦ και νὰ πέφτῃ μ' ἕνα δυνατὸ πάφλασμα σὸ Βόσπορο...

Πῶσο λυπήθηκα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴ δύστυχῃ Έσμέ! Ὅταν εἶπα ὅτι ὁ φίλος της εἶχε πέσει ἐξαινικά κι' εἶχε πνιγῇ σὸ Βόσπορο, γλῶμαισε σάν πεθαμένη κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύ- γκριση ἀπὸ τὸν τρόμο της. Ἐπειτα, μέσα στὴ φασαρία τῶν καπνῶν, γλύστρησε ἀθόρυβα τὴν βάρκα γιὰ νὰ «φανερώσῃ» τὸ φίλο μου, γλύστρησε ἀθόρυβα ὡς τὸ καΐκι της και χάθηκε σὲ λίγο μέσα σὲς σκίες τῆς νύχτας...

Ἐδὼ τελείωσε γιὰ μᾶς ἡ κομωδία. Ὅχι ὅμως και γιὰ τὸ πολεμικὸ χανουμάκι της Σταμπούλ. Τὴν ἄλλῃ μέρα μιά μα- νουρεμένη γρη῏ ἔφερε ἕνα ἀντικείμενο ἀσπρα γίασεμιά κι' ἕνα γράμμα γιὰ μένα ἀπὸ τὴν ἑστὴ τοῦ καρδουιάρη της Σταμπούλ. Ἡ Έσμέ με παρα- κλοῦσε νὰ «νεκροστολίσω» μετὰ τὴν γίασεμιά τὸ φίλο μου, πού ἔλεγε πνιγῇ σὸ Βόσπορο κι' ὅ- τισα μ' ἀποχαρτεῖτοσε γιὰ πάντα...

Ναί! Γιὰ πάντα!...

Γιὰ τὸ χανουμάκι της Στα- μπούλ, τὴν ἴδια νύχτα, κρεμά- σθηκε ἀπὸ τὸ σιδερένιο καφάσι τοῦ χαρέμου του!...

Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπιλόγιος τῆς ζωῆς μας, μιάς κομωδίας, πού μᾶς κάνει, ἐνῆνα και τὸ φι- λῶ, μὲ ν' ἀνατριχιάζουμε κάθε ὥρα πού βλέπομε ἀσπρα γι- ασεμιά...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕ

Ὅ,τι ἔγινε ὁμῶς ὡς σήμερα, ἔγινε. Ἀς συνετισθοῦν πλέον γονεῖς και τέκνα. Ἀς γίνουν θετικοί. Ἐτσι μόνον και ἄ- νεργος δὲν θὰ μένῃ ἡ νεότης και θὰ εὐτυχῇ.

—ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐχόντες ὅπ' ὅσιν μας τὸ ρητὸ τῶν προγόνων μας, ὅτι μονά- χα σὲ σῶμα γεμάτο ἀπὸ ζωϊκοὺς χυμούς, σὲ σῶμα ὑγιὲς μπο- ρεῖ νὰ ὑπάρχῃ νοῦς ὑγιής, χειροκροτοῦμε με ἐνθουσιασμό τὴν ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχή ἀπόφαι τῆς Κυβερνήσεως νὰ διατεθοῦν ἀπ' τὸν προϋπολογισμό τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς 700 χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὸ Στάδιο τῶν Ἰωαννίνων.

Μετὰ τὴν καλὴ διατροφή τῶν ἀνδρῶν σπουδαστῶν, πού ἐ- ξασφαλίστηκε ὡς ἕνα σημεῖο μετὰ τὰ μαθητικά οἰκονομικά συ- στήματα—ἡ ἐκγύμνασίς τους εἶνε ἀπαραίτητος. Μ' αὐτὴν, ὅ' ἀπο- τραχηθοῦν οἱ νέοι και ἡ νέες ἀπ' τοὺς ὀλέθριους δρόμους πού ἀνοίγονται μπροστὰ τους και θὰ ἐξυψωθοῦν σωματικῶς και ἡ- θικῶς. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκγύμνασις τῆς νεολαίας μας, ἡαῦζ μετὰ τὴν καλὴ διατροφή, θὰ χάριση ἐνεργητικὸς και ἀκέραιος χα- ρακτήρες στὴν κοινωνία και στὴν Πατρίδα ἱκανοὺς στρατιώτες.

Ἀλλὰ μαζὺ μετὰ τὸ ἀνυπόκριτο μεγάλο εὖγε μας στὴν Κυβέρ- ησις, και ἰδιαιτέρως στόν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας, ἐκφράζομε και τὴν εὐχή μας νὰ ληφθοῦν παρόμοια μέτρα πολὺ σύντομα και γιὰ τις ἄλλες πόλεις τῆς Χώρας μας. Ἐκτός τῶν Ἰωαννί- νων, πρέπει νὰ κτισθοῦν Στάδια και σ' ἄλλες ἐπαρχιακὲς πρω- τεῖουσες, ὅπου εἶνε ἐξ ἴσου ἀναγκαῖα.

—Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΗΦΟΣ

Τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῶν Ἑλληνίδων, μ' ἕνα σχετικὸ ὑπό- μνημά του πρὸς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ζήτησε τὴν ἐ- πέκτασι τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου και σὲς γυναῖκες, πού ἔ- χουν ἡλικία κατώτερη τῶν τριῶν χρόνων.

Ἐχόντες τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γυναῖκα—κατὰ κανόνα—ἔχει ἴσα πνευματικά και ἠθικά προσόντα μετὰ τὸν ἄνδρα, εὐχόμεθα νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ ὁ ἀρμόδιος Ὑ- πουργὸς και ἡ Κυβέρνησις. Πρόκειται περὶ δικαιοσύνης αἰτή- σεως, σήμερα μάλιστα πού ἡ γυναῖκα ἔχει πάμει νὰ εἶνε... ἐπι- πλον ἡ σκεὺς ἀπολάσεως εἰς χεῖρας τῶν ἀνδρῶν. Δεν μένει λοιπὸν στὴν Κυβέρνησις, παρά νὰ δεῖσῃ σχετικῶς πόσον εἶνε προοδευτικὴ και ριζοσπαστικὴ.

—Η ΑΣ ΤΥΝΟΜΙΑ ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπὸ καρὸ τώρα μελετᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων και στὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας.

Ἡ πρόθεσις αὐτὴ τοῦ Ὑ- πουργοῦ ὁμῶς ἐπρόκάλεισε ὁ- μαδικὰς ἐνεργείας τῶν ἀξιω- ματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν πράγματο- ποιήσι τοῦ μέτρου αὐτοῦ ὡς προσβλητικὴ γιὰ τὸ Σῶμα, σὸ ὅποιο ἀνήκουν.

Κατόπιν τῶν ἐν λόγῳ ἐνε- ργεῶν, ὁ Ὑπουργὸς καθυσχύ- ασε τοὺς παραπονεμένους, μετὰ τὴν βεβαίωσι, ὅτι ἡ ἐπέκτασις αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐ- πὶ τοῦ παρόντος και ὅτι πρὶν πραγματοποιηθῇ, θὰ ληφθοῦν τὰ μέτρα πού ἐπιβάλλονται γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αἰτη- μάτων τοῦ Σώματος τῆς Χω- ροφυλακῆς, τὰ ὁποῖα στηρί- ζονται ἀσφαλῶς σὸ δίκαιον.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι).

«Όροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δὲ ἔν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 5 Ἐξωτερικὸς ἔν ἔτος 100 ἢ Ἀμερικῆς 5

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐπὶ τρία ἀνδρόμην σελίνια 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκά 7.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν ἀπὸ

φύλλον πάλισιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ.

Καλφοπούλου, ἐν Ἀγγλίῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράνης,

12 Cheikh Soliman Pasha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ

ὁ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo

ὁ κ. Βελγίος, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αθόρυβος υπερτίμηση των παρὰ τῶν ὑποπρακτορῶν ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμεν θένει τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, δασκὰς ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιούτων τι,

νά μας τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν δι' ἐπιθυμίαν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν δι' ἐκδομένη τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰκονομῶν τιμῆς.

Νίκαν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιῆμά σας, μοιροῦν ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν πιο εὐγενικό πόνον, δι' ἐπιτυχίας. Ὑστερεῖ στὴ διατύπωσιν. Ἦταν περιττὸν νὰ μᾶς παρακαλέσετε νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσουμε ὡς ἀποτυχὲς στὴ στήλῃ αὐτῇ. Τόσον ἐπιτυχία μᾶς νομίζετε, ὅστε νὰ θέλωμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε μὴ ἓνα ποιῆμα—καλὸ ἢ κακόν, ἀδιαφοροῦ—ποὺ σᾶς ἔκανε νὰ τὸ γράψετε ὁ πόνος σας γιὰ τὸ θάνατον ἡμετέρας σας : — Σ. Κ. Β. Λ. α. σ. ι. ὡ. τ. η. ν. Θέλετε νὰ σᾶς ποῦμε ἂν ἔχετε ζωγραφικὸ ταλέντο : Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀντίγραφα σας εἶνε βέβαια καλὰ, μὰ ἡ ἀντιγραφή δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολη. Γι' αὐτὸ θὰ προτιμοῦσαμε νὰ δοῦμε μερικὰ δικά σας σκίτσα. — Κατ' ἰνὸν Νέγρο. Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὴ φιλικὴ ἐπιστολὴ σας :

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Σοὺ στέλνω αὐτὸ τὸ ποιῆμά μου, γιὰ νὰ τὸ κρίνουν οἱ κ. κ. λόγοι σου. Πάντως δὲν εἶμαι οὔτε καμμία ποιήτρια, οὔτε γνωρίζω καλὰ Ἑλληνικά. Εἶμαι ἀπλῶς μὴ καλλιτέχνης, ποὺ λατρεῖν αὐτὸ ὥραιο. Μ' αὐτὸ δὲν ἔπειτα δι' εἶναι καὶ ἀποφασιστὴ. Ἀπεινότητας γνωρίζω καὶ κατέχω δύο γλώσσας. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ με βοηθήσουν οἱ κριταὶ καὶ νὰ με πληροφορήσουν ἂν ὑπάρχει βιβλίον ποιήσεως. Δὲν ξέρω ἴσως νὰ ἐξηγηθῶ : Ἐνα βιβλίον ποὺ νὰ γράφῃ κανὼν γιὰ στίχους, μέτρον, κλπ. Μ' ἐκτίμησα πολὺν. Δυστυχῶς, δεσποινίς, τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξίς : ΠΩΣ ΚΥΛΑΕΙ Η ΖΩΗ

Ἔχετε δι' τοῦ ὁδοῦ τὴν θεὰ ὁμορφίαν, ὅταν τὰ πέταλά του ἀνοίγει στοὺς ἥλιον τὰ φύλλα : ἔτσι ὥραία εἶνε καὶ ἡ ζωὴ ὅταν ἡ νεότης μας ἀνθῇ. Ἔχετε δι' τὸ ὁδὸ ἀνθισμένο πεῖδι, τὸ ὁμοῦν τοῦ πῶς γύρω του μεθᾶ : ἔτσι εἶνε καὶ τοῦ ἔρωτος ἡ ἄλκη, ὅταν γέρνει σὲ θερμὴ ἀγκάλῃ. Ἔχετε δι' τὸ ὁδὸ δακρυμένο, καὶ ἂν τὴν μύρωσαν ὁ ἄνθρωπος : ἔτσι δακρύνουν καὶ τὰ μάτια, ὅταν θυμούνται τὰ χαμένα νεῖατα. Ἔχετε δι' τὸ ὁδὸ παρομένο, νὰ ξεφυγᾶ σὲ μίαν ἄκρην ξεχωρισμένο : ἔτσι κινεῖται καὶ ἡ ζωὴ, ὅταν ὁ χρόνος ἀπὸ τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν ἄκρην.

Καὶ τώρα, ἀκούστε μας : Γιὰ νὰ γράψετε ἐπιτυχὴ ποιήματα, Ἑλληνιστὶ φυσικά, πρέπει νὰ ἐξέρετε καλὰ - καλὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσαν, ἐκτός ὅλων τῶν ἄλλων προσόντων, ποὺ χρειάζονται. Κι' ὅχι ἀπλῶς νὰ ἐξέρετε τὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ νὰ τὴν κατέχετε ἀπόλυτα, νὰ μὴ σᾶς διαφεύγῃ τίποτε, νὰ ἐξέρετε τὰ μουσικὰ της, τὴν μουσικὴν της, τὴν ἀρμονίαν της. Ἀλλοῦ, φίλη δεσποινίς, δὲν γίνεται τίποτε. Μετρικὴν ἔχει γράφει ὁ Γραμματικὸς. Στιχογραφικὴν ὁ Λογογράφος. καὶ ὁ κ. Βουτυρῆς, τελευταῖα. Διαβάστε μὴ ἀπ' αὐτοῦ. Μὰ σᾶς τὸ ἐναντιώμεν : δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει πρὸ πάντων νὰ μάθετε τὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ μάλιστα τὴν δημοτικὴν. Ἀρσινὸν ἢ Κράλη, Παλαιολογίνα (Μεσολογγίου). Μᾶς γράφετε :

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ἐάν νομίζετε πὺς πρέπει νὰ τὰ δημοσιεύσετε (τὰ ποιήματα ποὺ στέλνετε), νὰ τὸ κρίνουμε, ἂν ὅχι, μὴ ἀπαντᾶτε στὸ «Μπουκέτο», διότι ἐτοιμάζω καὶ ἄλλω.

Δυστυχῶς, δεσποινίς, καὶ τὰ δικά σας ποιήματα δὲν εἶνε καλὰ. Κι' ὅχι αὐτὸ μόνον. Ἀλλὰ ἀνοήτως καὶ τὸν

τρόπον ποὺ γράφεται ἓνα ποιῆμα, τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ μορφὴν δηλαδή, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ. Ἰδοὺ, πρὸς ἀπόδειξιν, τὸ ἐν τῶν ποιημάτων σας :

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Ἔχουμε στὸ χωριὸ μας μὴ δασκάλα γαλανοῦντα σκερτοῦσα καὶ ξανθιά, ὅχι ! ὅταν τὴν βλέπω ὁ δόλιος μὲ λαχτάρω τῆς ψυχρῆς σὲ αὐτὴ νοσταλγικά. Δασκάλα πάντοτε νὰ με παιδεύῃς δὲ με ληπᾶς ὁ δόλιος θὰ χάθω. Δασκάλα σὲ ὡς ἡμεῖς πρὸς Θεοῦ ἰγνυεῖς στὸν

τάφο τόσο νῦν νὰ κατέθῃ :

Ἔλα γίγισσε καὶ πάλι στὴν πατρίδα σου

ποὺ σοὺ ἔχτισα με φύλλα τῆς καρδιάς καὶ ἐγὼ χάριον δακρύων

ἔχει σιμὰ σου θὰ σοὶ πλῆξῃ τὸ

Ἰσχυρὸν τῆς ζωῆς.

Πάρτε, λοιπόν, νὰ ἐτοιμάζετε καὶ ἄλλα ποιήματα καὶ δασκάς ἔλτε ποιητὰς. Θὰ καταποιοῦνται ἔτσι. θὰ μῆτε—ἐλπίζουμε—στὸ ὄνομα τῆς ποιήτριας. — Π. Α., Πρέβεζαν. Μᾶς γράφετε νὰ σᾶς ποῦμε ἑλληνιστὶ τὴν ὡμίαν γιὰ τὸ ποιῆμά σας καὶ ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε στίχους. Ἐὰν ἀπαντοῦμε, λοιπόν, μὲ τὴν εἰλικρινείαν, ποὺ σᾶς χαρακτηρίζει : Πάρτε νὰ γράψετε ποιήματα. Δὲν τὰ ἐπιτυχίζετε. Ἰδοὺ, παραδείγματα γὰρ, τὰ ποὺ τὰ τέσσαρα διόστιχα τοῦ ποιήματός σας :

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μὴ μέρα ἀνοξιάτικη, χαριτωμένη μέρα, ποὺ κελαδοῦσαν τὰ ποντὰ καὶ πᾶσαν στὸν αἶρα, σπρῶνθηκα πολὺ πρὸς καὶ σὺν ἡνωτισμένους, ξεκίνησα γιὰ τὰ βουνὰ μὲ χάρι φορομένο. Πῆρα ἓναν ἀνέφορον, ἀνέδρανα τὰ βράχια καὶ βροθήκα πολλὰ ἡρώα, στὴν ποῖν ἡρώα τῆς φύγῃ. Ἐγίγισα καὶ κἀθήσα πάνω σὲνα κατῶν, καὶ κοίταξα ἀχόρταγα τὰ γιοῦλια καὶ τὸ γόνι, κλπ. κλπ.

Πρόκειται, δηλαδή, φίλε κύριε, περὶ πρωτοτύπου, καὶ αὐτοῦ ἀνεπαισθητοῦ. Κάνετε μάλιστα στὸν β' στίχον τοῦ δ' διόστιχον ἓνα ἐξωφύλλον λόγον. Γράψτε ὅτι κυττάζετε ἀχόρταγα «τὰ γιοῦλια καὶ τὸ γόνι» ! Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, ἡ γιοῦλια εἶνε ἀνθος ἀνοξιάτικο κι' ὅχι χειμερινό. Δὲν θὰ μποροῦσαν οὐδὲν ν' ἀνθίσουν στὸ γόνι καὶ στὴν παγωνιά τὰ ἀέροστα αὐτὰ ἔτη. Πάρτε λοιπὸν νὰ σπουργήσετε. Εἶνε τὸ φρονιμώτερον ποῦχετε νὰ κάμει—ἀπὸ τῆς ζωῆς—φ. ν. Αἰτωλικόν. Μᾶς γράφετε στὴ φιλικὴ καὶ ἐνδοσυνείδητος ἐπιστολὴ σας :

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Εἰς τὴν 23ην κλήρωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου σας ἐκέρδησα τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ 1933, τὸ ὁποῖον εἶμαι πρὸ τῶν Γραφείων σας, προσεβόησα, ἡ ἀδελφὴ μου Σῆς εἰσχωρᾶσθαι αὐτό, διότι τὸ περιοδικὸν σας εἶνε τὸ μόνον καὶ ἀνώτερον πάντων τῶν ἄλλων, ἰσχυμένον εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ προσδοκίαν τοῦ κοινῶ, ἐκλήρωσιν αὐτὸ δὲ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ. Διὰ τῆς παρῆς μου θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», νὰ με τιμήσετε καὶ πρῶτην φορὴν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν οἰκίαν σας στήλῃ ὡς κατὰ τὴν ἀνάγκην σὺν σας, ἂν κρίνεται ἐκ τῆς συνεργασίας μου δι' ἡ εἶναι δυνατὸν τρεῖς μικροὶ μου στίχοι νὰ ἔχουν τὴν ἀξίαν τῆς δημοσίευσής, διὰ τὴν εἶναι κανεὶς ποιητὴς οὔτε φιλόσοφος, ἀλλὰ ἀπὸ ἑτῶν διέτελλε δὲν σιγογράφῃ εἰς τὴν ἐν Μεσολογγίῳ ἐκδοδιμένην τῇ ἐφημερίδῃ «Παλαιολογία», ἐνὸς ἡδὴ τῶρα ἐργάζομαι ἐνταῦθα ὡς διωκόμενος.

Καὶ γιὰ τὰ καλὰ σας μὲν λόγια, θερμότητα σας εὐχαριστοῦμαι. Δυστυχῶς, ὅμως τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχμένον. Συμπῆθε προσοχὴν, ἀλλὰ μὴ προσπαθεῖτε. Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι :

ΑΠΟ ΟΣΑ ΠΟΘΩ...

Θέλω βιολιά, θέλω καβόχο, ἀπὸν θέλω νὰ γλυντῶναι, μὲς τὴν καρδιά μου, λαχτάρω αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ τὴν

Θέλω στεφάνιν νὰ σοὶ θέσω διάδημα στὴν κεφαλὴν, ἀγνὴ παρθένε μου, νὰ βλέπῃ τὴν ὠκεανὸν σὺν μου, θέλω χορὸν, θέλω τραγῶν, ν' ἀκούσῃ πάλι νὰ μωρῶν, θέλω χαρὰ, θέλω λυγρὸν, καὶ στὴν ἀγκάλῃ σου νὰ εἶμαι.

Διαβάστε Ἑλλήνας ποιητὴς, σᾶς ἀρέσει τὸν ἥ ποιητὴς—Ἀρσινὸν ἢ Β. α. λ. α. μ. ἢ. Χαλκίδας. Μὴν πελπίζεσθε τόσο σκόλα. Ἐξέρετε καὶ τὸν κόμα. Καὶ ὅταν εἶναι κανεὶς νέος, πρὸς τὴν νίκησιν εἶνα, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀκόμα. Τὸ ποιῆμά σας ἂν καὶ εἶναι τόσο καλόν. Παρανοιάζει ἀπαιτεῖται σὲ τὴν στίχογραφικὴν τοῦ. Τὸ βιβλίον ποὺ μᾶς ἀναφέρετε, τὰ ἔχουμε.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

11-1 καὶ 5-7 εὐρίσκεται ἡ λατρός ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἀνάγκην τῶν ἐπιστημονικῶν τῆς συμβουλῶν διὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ δερματολογίαν.

Ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 8

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΚΑΙ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΟΥΣ

ΔΕΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΔΩΡΕΑΝ !...

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» δὲν ἐφείσθησαν ποτὲ ἐξόδων, προκειμένου νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, προκειμένου νὰ τοὺς δώσουν κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν, προκειμένου νὰ πρωτοτυπήσουν.

Σήμερον πάλιν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας κοινὸν τῶν περιοδικῶν μας, ὅτι τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οικογένεια» πρόκειται νὰ χαρίσουν σειρὰν ἐκ δέκα ἀριστουργημάτων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Τὰ ἔργα αὐτὰ θὰ τ'ἀποκτήσουν ὅλοι ὅσοι ἀγοράζουν τὰ περιοδικὰ μας, χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦν εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἰδιαίτεραν δαπάνην...

Χωρὶς νὰ κρατοῦν δελτία... Χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸν κόπον. Ἄρχισουν δηλαδὴ δημοσιεύματα ἐντὸς τῶν περιοδικῶν, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ἐκάστου τεύχους, εἰς ξεχωριστὸ τυπογραφικὸ φύλλον ἐξ ὅκτω σελίδων, ἰδιαίτερος ἀριθμημένων, εἰς σχῆμα 8ον μέγα.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ δύναται ν' ἀφαιρῇ τὸ ἀνεξάρτητον αὐτὸ φύλλον, χωρὶς νὰ καταστρέφεται καθόλου τὸ περιοδικόν, θὰ τὸ διπλῶν καὶ θὰ καταρτίξῃ τὴν σειρὰν τῶν φυλλαδίων ἐκάστου ἔργου, μέχρι συμπληρώσεώς του.

Ἔτσι, ὅταν τὸ ἔργον συμπληρωθῇ, θὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης ἓναν ἄρτιον καὶ ὀγκώδη τόμον, τὸν ὁποῖον θὰ καλύπτῃ δι' ἑνὶ διατέτρει δι' ἑκάστον ἔργον ἐξωφύλλον.

Τὰ ἐξωφύλλα τῶν δέκα ἔργων θὰ τὰ παρέχουν δωρεάν ἐπίσης στοὺς ἀναγνώστας των τὰ περιοδικὰ μας. Θὰ γίνεταὶ δηλαδὴ τὸ ἐξῆς : Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς δημοσιεύσεως ἐκάστου ἔργου, τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ περιοδικοῦ θ' ἀποτελῇ τὸ ἀνεξάρτητον καλύμματι τοῦ βιβλίου.

Τὰ καλύμματα αὐτὰ θὰ εἶνε ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ ὡραίας τριχρώμους εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ φιλοτεχνήσῃ ὁ ζωγράφος τῶν περιοδικῶν μας κ. Γερ. Γρηγόρης.

Τὰ δέκα φιλολογικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποία θὰ σᾶς χαρίσουν τὰ περιοδικὰ μας, μετεφράσθησαν ἀριστοτεχνικῶς ἀπὸ γνωστὸς λογίους μας. Ἰδοὺ τώρα πῖναξ τῶν δέκα αὐτῶν ἐκλεκτῶν ἔργων :

ΤΟ ΜΕΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ”, ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡῃ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΕΝΤΕ :

Α). Τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως τοῦ πολυκρότου ρομαντῆ «Εἰκοσιτέσσαρες ὥρες ἀπ' τῆς ζωῆς μίανς Γυναικός», ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΤΚ :

“ΑΜΟΚ

”Η

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ,,

Β). Τοῦ γνωστοτάτου Γάλλου συγγραφέως ΚΛΩΝΤ ΦΑΡ-ΡΕΡ :

“Η ΜΑΧΗ,,

Τὸ ἀριστότερον, τὸ ὁποῖον ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι τελευταῖας στὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας τῆς πρωτεύουσας.

Γ). Τοῦ διαπρεποῦς Γάλλου κριτικοῦ καὶ λογογράφου ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΟΡΣΕ :

“ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ,,

Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀκρῶς ρεαλιστικὴ βιογραφία τοῦ μεγάλου καὶ πολυαγαθοῦ Γάλλου ποιητοῦ τῆς “Σοφίας”.

Δ). Τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΠΩ :

“ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ,,

Ε). Τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως Ε. Ζ. ΟΥΕΛΛΣ :

“Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,,

Συνταρακτικὸν ἀνάγνωσμα, στὸ ὁποῖο περιγράφεται μίαν ἐπιβλαβὴν τῶν τερατοδῶν κατοίκων τοῦ “Αρεως ἐναντίον τῆς Γῆς !

ΗΔΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡῃ :

Α). Τοῦ γνωστοτάτου συγχρόνου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ :

“ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

Ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέροντος πολεμικὸν—ἀεροπορικὸν καὶ αἰσθηματικὸν μυθιστόρημα.

Β). Τοῦ ἀθανάτου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

“ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ,,

Περιπετειώδες ἀστυνομικὸν—χιουμοριστικὸν μυθιστόρημα

Γ). Τοῦ διασημοῦ συγγραφέως καὶ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῶν Ρώσων ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ :

“ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ”

Δ). Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ, συγγραφέως τοῦ “Ψαρά τῆς Ἰστανδίας” καὶ ἄλλων ἀριστουργημάτων :

“Α ΖΙΓΙΑΝΤΕ”

Μιὰ παθητικὴ ἱστορία ἀπ' τῆς ζωῆς τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέως, ἐξελλισομένη στὸ παραμυθένιον περιβάλλον τῆς προπολεμικῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ε). Τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ :

“Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ”

Ρεαλιστικώτατο πολεμικὸν μυθιστόρημα.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς σειρᾶς τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,

“ΑΜΟΚ,,

θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ὡς καὶ παραπάνω γράφομεν, εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ τεύχος θὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐξωφύλλον τοῦ ἔργου.

Ὁ «ΑΜΟΚ» τοῦ ΤΣΒΑΪΤΚ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ μεταπολεμικὰ ἀριστουργήματα. Ἐχει μεταφρασθῇ δὲ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἀριθμεῖ ἀπειρίαν ἐκδόσεων.

Πρόκειται περὶ τῆς ἱστορίας ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐνδημικῆς ἐν Μαλαισίᾳ νόσου «Αἰμόκ» (εἶδος λύσσης καὶ παραφροσύνης), καὶ διαπράττει διάφορα ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα δι' ἐρωτικὸς λόγους.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς πεντέδος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

“ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

τοῦ ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς συνταρακτικοῦ αἰσθηματικοῦ δράματος, μεταξὺ δύο Γάλλων ἀεροπόρων, κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, γεμάτου συγκλονιστικῆς περιπετειᾶς, στὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν τὰ ΝΕΙΑΤΑ, ὁ ΕΡΩΣ καὶ ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ !...

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΛΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΛΙΑΝΘΟΥ : Ρευματισμοί, αρθρίτις, ηπατικά.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Ψαμμίασις, διαβήτης, χολόλιθοι.
ΥΠΑΤΗΣ : Δερματικά και σφιλιδικά.
ΜΕΘΑΝΩΝ : Νευραλγία, ημικρανία, ισχιαλγία.
ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ } Νευροτονικά
ΟΞΥΓΟΝΟΥΧΑ } Καρδιονοτονικά
ΕΛΑΤΟΛ }
ΡΑΔΙΟΥΧΑ : 30.000 Μ.
ΘΕΙΟΥΧΑ ΑΠΛΑ : Πρώς χρησιμοποιήσιν εν συν-
δυασμῷ μετὰ θαλασσίων λουτρῶν.
Παλύνονται εἰς τὰ Φαρμα-
κεία καὶ Ὑδροθεραπευτήρια.
Παρακαταθήκη : Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
Πανεπιστημίου 51
Ἀθήνα.

ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΟΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ὡς καὶ δακτυλιδίων
ΑΝΤΙΚΙΤΕ
Ἐπισκευὴ ὥρολογίων
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
Καραγιώργη τῆς Σερ-
βίας ἀριθ. 12.

ΜΕΤΡΕΥ ΔΥΟ ΜΕΘΟΔΩΝ Η ΜΙΑ ΚΑΛΗ

Τὸ νὰ μεταχειρίζεσθε διὰ τὸν καλ-
ωπισμὸν τοῦ προσώπου σας τὴν
πρώτην τυχούσαν Κρέμαν, εἶνα-
ι χαμένος καιρὸς.
Ἡ χρῆσις μόνον τῆς Κρέμας
SIMON διατρεῖ τὴν φυσικὴν
δυσπερότητα καὶ τὸ δελουδίνον
τοῦ προσώπου σας.
Δύο μέθοδοι
Δύο Κρέμας
Δύο ἀποτελέσματα
Μή χρονολογῆτε διὰ τὴν ἐκλογὴν·
χρησιμοποιήσατε
τὴν δευτέραν μέ-
θοδον τὴν καλλί-
τεραν τὴν πλέον
ὕγιεινὴν καὶ ἀπο-
τελεσματικωτέ-
ραν μὲ τὴν

ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

γυναικείων φορεμάτων σχολῇ μετ' οἰκο-
τροφείου (ἐντὸς ἀσθητικῆς οἰκογενειακοῦ
περιβάλλοντος), Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ
ΒΕΚΤΑΣΗ, διαλωματοῦχου τῆς Ἀκαδη-
μίας Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐπὶ
15ετίαν ραπτρίας τῆς ἄλλοτε Αὐτοκρατο-
ρῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὰς ἀπο-
φωτιστάς μαθητρίδας χορηγεῖται διπλωμα
Ἀθῆνα : Ὁδὸς Νίκης 26

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νόσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἱδίατερον διαμέρισμα
δι' ἑκατόν ἀσθενῶν

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Ἡ «Βιτανόβα» εἶνε ἀναμφισβήτητος ὁ μοναδικὸς σὺν-
τροφὸς καθὲ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ συγκρατῇ ἀφάρτους
πνευματικὰς καὶ σωματικὰς τοῦ δυνάμεις.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

Χονδρική πώλησις : Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία Ἀθηνῶν
Ἀθῆναι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς διὰ
τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς.
Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΤΤΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.
Πλουσιωτάτη ποικίλα ΣΕΜΙΖΙΕ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμὸς 3. — Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 29529

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ MODES ΕΛΛΑΣ

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ

Καπέλλα, φορέματα δεξιῶσεων,
μαστίχας, περιπάτου, ἐξοχῆς.

ΓΑΜΟΙ

Μπομπονιέρες, στέφανα, πέπλα,
διαδήματα, μπουκέτα νυμφῶν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Βαπτιστικά, παιδικά, ἀσπρόρουχα, Ρύζιας
24 ΒΟΥΛΗΣ 24

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρὸς Δερματολόγος

Επὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἱδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν
Γραφείον Διεκπεραιώσεων
σεῶν γνωρίζει δι' ἀναλαβὴν
ἐξώσεως δι' ἐξόδων τοῦ
ρατὸς αὐτῶν, εἰσπράττων
στικὰ ἐξόδα ἀπὸ τοῦ ἐννοή-
του.

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εἰς προηγού-
μενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἐξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο 3 θέσεων, κλειστό, ἀξίας	Δρχ. 150.000.—	ἀξίας	1.500.—
Ο Β' 1 οἰκέτεο στῆ θέα «Κουπένια» ἐπὶ τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησίᾳ τοῦ θεωμένου μας κ. Κ. Γ. Θεοδοροπούλου πλῆκυν 464, ἀξίας	» 50.000.—	Ο ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκαταστά- σιν, ἀξίας	» 15.000.—	Ο ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας	» 500.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας	» 8.000.—	Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	» 4.000.—	Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	» 2.500.—	Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας	» 2.500.—	Ο ΚΒ' 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας	» 500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	» 2.500.—	Ο ΚΓ' 1 ὀμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας	» 500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάθετο γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας	» 135.000.—
Ο Ι' 1 ἀδιάθετο γυναικεῖο ἀξίας	» 1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων Δρχ. 200, ἀξίας	» 100.000.—
Ο ΙΑ' ὕψωμα ἀνδρικό, ἀξίας	» 1.500.—	200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν διέλιον «Καπετὰν Φαν- τάσμα», ἀξίας	» 12.000.—
Ο ΙΒ' ὕψωμα γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν διέλιον «Καπετὰν Βρυ- κόλακας», ἀξίας	» 3.000.—
Ο ΙΓ' ὕψωμα μεταξωτό, ἀξίας	» 1.500.—		
Ο ΙΔ' ὕψωμα μεταξωτό, ἀξίας	» 1.500.—		
Ο ΙΕ' 1 ντυζίνα πλάκες γραμμοφώνου,			500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 28 Ἰουνίου 1934

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Τὸ ἑβδομαδιαῖο Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
ἀπολύτως εὐχαριστήμενοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίσουν ἑβδομαδιαίως.

ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶνε τὰ μόνια περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώσταις των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΚΛΗΡΩΣΙΣ 32^α

* 023651

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Ἰουνίου 1934.

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 12ης Ἰουλίου ε.ε.
This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΗΝ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ · ΛΑΜΠΑΙ

Πόσοι θόνοι...

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουθούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά να εξασφαλίσητε την ύ-
γείαν και την ωραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

